

МАТРИКАНТ-КНИГА ВТОРА

КИБЕРПЪНК ОТ АЛЕКСАНДЪР БЕЛТОВ

АЛЕКСАНДЪР БЕЛТОВ
МАТРИКАНТ
КНИГА ВТОРА

chitanka.info

ПРОЛОГ

И настана време, в което хората се втурнаха да се разделят с душата си, за да спасят тялото. Считаха я за ненужна, щом могат да наемат и запазят някаква биологична обвивка. И го правеха с ентузиазъм — поне тези, които имаха възможност. По нарочен закон се превръщаха в *правоприемници* на своята човешка идентичност. Сключваха договор с Компанията, според който, след тяхната смърт съзнанието им се прехвърля на биомеханично тяло — *матрикант*. Това бе технически възможно, тъй като копираната матрица на мозъчната им дейност се пренася върху *матриканта* с помощта на специално устройство, наречено *транслатор*. Правоприемниците бяха такива до изтичане на лицензното им споразумение с Компанията, а то бе валидно 10 години. Ако в края на периода все още имаха пари, подновяваха лиценза, ако ли не — губеха всичко.

Аз също съм от така наречените бездушежни — идентичност, затворена в *матрикант*. Разликата е, че нямам лиценз за *правоприемник*, а всичко това ми се бе случило, без да съм го желал. Именно по тази причина живеях далеч от хората — почти отшелнически. Съществуване, изпълнено с тревоги и страх. Страхът от преследването ми, в което със сигурност щях да изгубя тялото си. Този, който ми го бе дал някога, сега си го искаше обратно.

Единствената ми утеха беше присъствието на Таня — момичето, което обичах. Точно така — макар и бездушевен, изпитвах емоции. А те несъмнено бяха най-силните, които човек може да изпитва — любов и омраза.

Любов към момичето, загърбило миналото си, за да остане с мен, и омраза към хората, заради които бях загубил тялото си и бях прокуден в тази безкрайна пясъчна пустош.

ПЪРВА ЧАСТ

ПРОМЯНАТА

1.

Огромна сянка пробягна над главата ми, а малко след това се завъртя обратно и изцяло покри лицето ми. Контрастът на температурата бе толкова голям, че усетих кожата на челото ми да се вледенява. Тялото ми остана горещо, нагрятото от жарещото слънце, което в този момент не можех да видя. Погледнах нагоре — над мен висеше безформена маса, закрила слънчевия диск, така че изкривените лъчи образуваха огнен ореол. Сложих длан над очите си, за да ги предпазя и фокусирам по-добре, но без ефект. В следващия миг сянката започна да изсветлява и тогава осъзнах, че не е безформена, а с добре очертан контур. Контур на човешко творение, което въпреки изминалите години не бях забравил. Въздушният кит. Златистата му перка загребваше с бавни обороти огромни пластове от неподвижния горещ въздух. Можех да чуя ритмичното ѝ движение — бум-бум-бум.

Огромното тяло започна да се снижава и от единия борд на висящия под него кош се надвесиха две топчести човешки глави. Въпреки разстоянието, което ни делеше, забелязах на мястото на очите им горящи въглени. Миг по-късно с почуда установих, че това бяха отблясъците на слънчевите лъчи, отразени в кръглите им мотористки очила. Очаквах всеки момент да извадят пушките си и да насочат дулата към мен. Вероятно представлявах лесна мишена наред безлюдните пясъчни дюни. Китът заплашително продължаваше да се спуска и сянката му покри цялото ми застиващо тяло.

Обърнах се в опит да затичам, но стъпалата ми потънаха до глезените и не можех да ги отлепя. Обувките се напълниха сякаш не с пясък, а с непоносима за носене тежест. Размахах енергично ръце по посока на зловещия натрапник, в отчаян опит да го пропъдя, и съвсем очаквано — без ефект. Бръкнах в джоба на панталона си, но автоматичният нож, с който не се разделях още от времето, когато бях нападател от ловеца на глави, не бе там. Наведох се да потърся нещо, с което да се отбранявам. В този момент искрящият до бяло ситен пясък ме ослепи и осъзнах, че се приближава ужасяващо бързо към лицето ми. Горещина заля тялото ми и се намерих да лежа на неравна, изваяна

от тихия, но постоянен горещ и сух вятър пясъчна дюна. Тряс — нещо удари силно. Изстрел?

Отворих очи... миг... два и осъзнах, че това бе поредният нощен кошмар. Годиците не бяха променили нищо, дори според Таня бяха задълбочили параноята ми от преследване. Опитах се да успокоя ритъма на сърцето си и притворих очи. Започнах да броя наум. Постарах се да го синхронизирам с едва доловимото тракане на украсения с шарено, изпъчило гърди петле, стенен часовник. Не можех да видя, но ясно си представих как главичката му ритмично се клати заедно със секундарната стрелка и кълве от нарисуваните разпилени царевични зрънца.

Тря-я-с — отново същият звук, сякаш от изстрел, но по-приглушен и вече съвсем близо. Не беше сън. Тънките завеси на прозореца се раздвижиха и като огромно ветрило избутаха хладния въздух. Животинското в мен се задейства и усетих нечие присъствие зад вратата. До страната ми спокойно спеше Таня и вероятно не бе чула нищо. Не се пресегнах, за да я събудя. Дори не погледнах към нея.

Енергично отметнах завивката и тя бавно се свлече на пода. Изправих се в леглото, но почти веднага скокнах на босите си крака. Нямаше време за губене. Хладината на пода ми поддейства ободряващо и успях набързо да се ориентирам в обстановката. Стиснах юмруци и бях готов за отпор. И преди се бе случвало. „*Няма да ме хванат!*“ Засилих се и скочих с двата си крака напред, към леката врата на стаята.

Оттатък дървото сякаш удари нещо. Строполих се върху изкъртената врата и усетих нечие тяло отдолу. Започнах настървено да налагам с юмруци, докато се уверя, че не усещам съпротива. „*И този път ми се размина*“, помислих, въпреки че почти ме хванаха неподготвен. Станах и бързо се озовах до ключа за лампата. Ударих с юмрук по него, като уцелих още от първия път. Инстинктивно примижах. Крушката бе слаба и само миг беше нужен, за да свикна с жълтата светлина.

Все още здраво стиснал юмруци, бързо доближих притихналата купчина. От едната ѝ страна се подаваше малка бяла ръка, стиснала в юмручето си книжна носна кърпичка. Сърцето ми подскочи. Енергично отместих разцепената почти на две части табла на вратата, а под нея открих неестествено изкривеното тяло на Таня. Тънката ѝ

розова нощница се бе повдигнала почти до кръста, откриваща прекрасните ѝ бели крака. Стъпалата ѝ бяха разтворени в две противоположни посоки, а на едното ѝ коляно зееше прясно охлузване — синя подутина с ожулени червени краища. От челото ѝ сълзеше тънка струйка кръв. Тя се прокрадваше покрай малкото ѝ ухо и вече бе образувала малка локвичка до главата ѝ. Очите бяха затворени, прихлупени от розовите, украсени с дълги извити мигли клепачи.

Паднах на пода, стиснах юмруци и затворих очи, а после започнах да удрям главата си в пода, докато светът изчезна.

2.

София. Не вярвах, че някога ще трябва да се завърна в родния си град. Най-малко пък след злополучните събития, прокудили ме от него преди време.

След десетгодишното ми отсъствие усещах голяма промяна, но не можех да определя каква е тя. На пръв поглед, всичко си бе както преди — унили и сърдити хора, блъскащи се един другия, без видима причина в борба за лично пространство. Точно такива, както бях запаметил тези сцени с десетгодишна давност в съзнанието си. Неподдържаните, опушени от твърдо гориво масивни сгради и въздуха, тежко наслоен между тях. Почти плътен, подобно на сив тензук, той не само застрашаваше здравето, но сякаш нахлуваше през устните и покриваше онова, що е вътре, с тежък и нечистоплътен слой. Всичко бе така, както го бях оставил — или почти всичко.

По време на отсъствието ми все пак бяха приели Закон за правоприемниците и Компанията продаваше лицензи за *матриканти*. Продаваше предимно на богати — в брой, но продаваше и на кредит. Никой не знаеше количеството на „новите“ стари граждани, освен Компанията производител. Тя съхраняваше данните в специален електронен регистър, където можеха да се намерят индивидуалните данни на биомеханичните тела и принадлежащите им човешки идентичности, прикрепени с договор.

Защо се завърнах?

Когато в онази злощастна нощ яростно смазах Таня, вземайки я погрешка за ловец на глави, смисълът от съществуването ми се изпари безвъзвратно. Няколко дни след ужасния инцидент бях готов да приключа с всичко, дори и с проклетото тяло, в което бе затворена идентичността ми — истинската идентичност на Антон. Последните години, макар и с кратки моменти щастие, бяха време на дълга и мъчителна агония. Агония, най-вече съсипваща съзнанието ми, и макар щастливите моменти с Таня и нежното ѝ внимание да я бяха подтискали или поне притъпявали, тя бе потънала дълбоко в мен. Толкова дълбоко, че бе засегнала фундамента на първичните

животински инстинкти; това ниво, от където започва изграждането на съзнанието. Тази ерозия на съзнанието разстройваше и жестоко компрометираще иначе логичните и последователни действия, които бях в състояние да върша. Бях обладан от параноята на вечното преследване. Това бе ужасно състояние на духа, а борбата с него бе предварително обречена. Тялото ми бе в добро състояние, но не това ме правеше личност и не това ме правеше изобщо човек.

Само преди броени дни стоях на брега на Нил, наблюдавайки усилията на мътните водни маси, които напиреха да изскочат извън коритото на реката, за да ме погълнат. На моменти дори пожелавах това да се случи, но здравият разум, който все още бе на върха на съзнанието ми и бях успял да го запазя непокътнат, ми подсказваше, че не всичко е изгубено — че има начин да поправа, макар и не напълно, ужасното дело, което без да желая това, бях извършил спрямо Таня.

Премислях нещата отново и отново. Прогнозирах бъдещето, но се връщах и назад във времето, припомнях си дори и незначителни детайли от събитията, които имаха значение сега да съм тук. Припомнях си отдавна забравени лица, имена и местности. Свързвах ги с нещата, случили ми се преди много години и направили от мен това, което съм в момента. Започнах да ги записвам в малък кожен тефтер, който носех в дрехата си. Някои от тях в началото подчертах с червен молив, а после оградих изцяло. Дори повторих многократно и удебелих контурите. Сега приличаха на продълговати червени балони, разпръснати върху белия лист. Прокарах прави линии и ги навързах една с друга. Цял букет балони, напирал да се откъснат и изгубят в ефира. Но нямаше да го допусна. Това бяха моите цели. Вече съм убеден — има недовършени дела, очакващи своето решение. Най-важното от всичко бе да прекъсна цялата тази лудост. Как? Предстоеше да разбере.

Осъзнах, че през последните дни съм се променил и тази промяна ме караше да се чувствам силен. Тази сила, която безцеремонно бе превзела волята ми и движеща съзнанието и постъпките ми, бе изгарящо желание за мъст. Тази сила се превръщаше в мощ, на която ми бе невъзможно да се противопоставя. Не би могъл да се противопостави и никой друг.

Имаше обаче още нещо. Нещо, което дължах на някого. А тази личност бе най-близкият човек през целия ми объркан от чужди за мен

сили живот.

Неволно погалих по капака малкото куфарче, което бях донесъл със себе си от Египет. Оказа се, че дълбоките води на Нил все пак не са непреодолима пречка, за да се сдобия отново с него. Сега бях го вързал с тънък, но здрав метален синджир, с дръжката му за лявата си китка. За да го отнемат от мен, трябваше да отрежат или ръката ми или тази верижка. Ако се стигне някога до това, вероятно в онзи момент ще съм мъртъв.

3.

Знаех вече, че около хотелите често се навъртат хора със съмнителна репутация и поради тази причина полицията дискретно ги наблюдава. За човек без дом в големия град обаче тези места бяха единствената опция, докато се намери алтернатива. За да потърся подходяща квартира, ми трябваше време, а и разполагах с предимство — все още не знаеха, че съм тук.

Първата ми цел, след като наех стая в хотел, бе да потърся някаква работа — не само защото голяма част от парите, които бях взел от Компанията, бяха изхарчени, а най-вече, за да изглеждам редови гражданин. Такъв, какъвто би трябвало да бъда, ако не бе онзи злощастен инцидент в миналото ми — причината за всички мои нещастия и несполуки. Причината да живея живота, който имах. Единственият възможен начин.

Потърсих агенция за набиране на персонал и след като бях упътен от намусен рецепционист в хотела, не след дълго намерих адреса. Стъклата на сградата бяха скоро измити и дори можех да надникна през тях. Това контрастираше с общия изглед на малката павирана улица в центъра на столицата.

Във фоайето на сградата лесно намерих вратата на агенцията. Пред нея бе положена гумена изтривалка и аз старателно избърсах подметките на обувките си. После влязох и се озовах в тесен офис с оскъдно обзавеждане. На единственото бюро, в дъното на помещението, се бе разположила леко пълна и изрусена почти до бяло служителка. Беше сама.

Изложих набързо повода за моето идване, а тя само кимаше разсеяно, без да ме прекъсва. Правеше това по-скоро по навик, някакъв вид професионално поведение, придобивано с времето, отколкото да слуша какво й говоря. Не поиска подробности за образователен ценз, опит в конкретна работа или каквото и да е, свързано с моите способности, и след като чевръсто прибра таксата, се загледа в дисплея на компютъра пред себе си. После се обърна към мен и уж неволно се наведе, за да мога да видя повече от това, което бе под опънатата й

тънка блузка. Отбелязах наум, че още едно копче — някак от само себе си, се бе разкопчало и отворило допълнителна зона на видимост. Обилна розова плът, украсена с малка кафява бенка, напираше да прелее навън. Останах впечатлен от гледката, но се насилих и отместих поглед. Не бях заинтересован и се постарях да го демонстрирам. Не за това бях тук. Тя, изглежда, се разочарова, нацупи пухкавите си, добре начервени устни и отново се обърна към дисплея на компютъра.

През това време можех да огледам помещението, което наскоро бе боядисано или поне освежено. На видно място, малко под долната рамка на прозореца, някой бе оставил тъмно петно във формата на човешка длан. В ъгъла на офиса имаше монтирани камери и инстинктивно наведох глава. Дали след толкова години все още издирваха лицето ми? „Едва ли“ — успокоих се, защото бях влязъл безпрепятствено в страната с документите, които си бях подготвил. Все пак реших да си купя отново противопохова маска, каквато ползвах, докато се криех при предишния си престой в анонимност из София. Въздухът сега сякаш беше по-прозрачен и вероятно по-безопасен от преди, но таблата, инсталирани на по-оживените кръстовища на града, информиращи за замърсеност с опасни нива, още не бяха премахнати.

След няколко минути, придружени с демонстративни въздишки от страна на дамата, с видима досада отпечата на лист няколко адреса. Очевидно считаше, че с това е приключила работа си.

— Само толкова? — очаквах повече за парите, които платих. — Проверете пак!

— Ти да не би да пристигаш от Марс? — безцеремонно отвърна тя. — Откакто Агората проби Мрежата и я контролира изцяло, всичко се носи на флаш памети. Там вече нищо не е това, което изглежда. Виж, ако си търсиш белята обаче... Абе, какво ще ти обяснявам — махна с ръка. — Като дойдеш и платиш пак след няколко дни — ще има нови адреси.

— Агората?

— Да, ония ненормалници, дето разправят наляво и надясно, че щели да оправят света, ама се крият като мишоци. Виж, иначе в Мрежата са велики — революция ще правят — усетих ироничността в гласа ѝ. Тя отвори шарена хартийка и налапа бонбон или може би дъвка.

Замълчах. Дамата стана и побутна с досада листа с адресите към мен. Ноктите ѝ бяха изгризани до месо и в краищата на някои от тях личеше недобре изчистен червен лак. Пръстите ѝ ми заприличаха на парчета сварени кренвирши. Погледна през мен, сякаш не съществувах. Разбрах, че срещата ни бе приключила и мястото ми вече не е тук. Взах листа и го сгънах на четири, без да го поглеждам. После станах и тръгнах към изхода, когато ми хрумна нещо. Обърнах се към нея и бързо се върнах, като срещнах изненадания ѝ поглед.

— Добре, де — посочих компютъра на бюрото ѝ. — Не може ли само сега, само за мен, да се включите в Мрежата и да направите актуализация на данните? — усмихнах се по възможно най-приятелски начин.

— Ти да не си луд! — почервения тя. — Искаш да дойдат от Държавна полиция ли? Гле'й го ти! За него искал да се свържа. Наглец!

Вероятно направих грешка — не бях подготвен за някои от нещата, които са се променили по време на отсъствието ми. Опитах се да замажа положението и се усмихнах отново. Надявах се това да смекчи гнева ѝ. Изглежда подеждва, защото тя се отпусна на стола, като започна да дъвчи шумно. Значи преди малко бе налапала дъвка. Наду бузи, а после сви устни и направи балон, който шумно се пукна. На върха на носа ми полепнаха капчици от слюнката на дамата. Стана ми неудобно да ги забърша, за да не я обидя, и ги оставих да засъхнат. Тя не даде вид ни най-малко да се впечатли от това.

— Този телефон — посочих черния пластмасов апарат на бюрото ѝ, — и той ли не е свързан? Не може ли по телефона да вземете още адреси?

— Е, не! — отново рязко смени отношението си тя. — Той е свързан и ако не изчезнеш оттук, ще се обадя по него, но гарантирам, че няма да си доволен за последствията.

Тя започна енергично да мляска и се тръшна на стола, който изскърца и се залюля.

На излизане оттам се сблъсках с непознат, лъхащ на алкохол въпреки ранния час, слаб тип. С очевидна мъка се старееше да държи очите си широко отворени, но едва ли виждаше ясно пред себе си. Направих му място, за да се разминем, но той се блъсна в мен и въпреки слабостта на тялото си едва не ме повали. Колкото можех,

внимателно хванах напластената с прах мазна коса и го подкрепих, за да не падне. Обърнах се и услужливо го блъснах към бюрото на дамата. Тя сви устни и ме изгледа с презрение. Отвърнах ѝ с усмивка — заслужи си отношението. Обърнах ѝ гръб и побързах да изчезна. Преди да затворя вратата, чух тежката ѝ шумна въздишка.

4.

Крачил съм по тези улици и преди, но сега ми се струваха непознати. Хората, с които се разминавах или сблъсках от време на време — също. Изглеждаха като да идват от друг свят — притаени и не толкова агресивни от времето, когато за последно бях тук. Какво се бе променило и най-важното — защо? Скоро се надявах да открия правилния отговор.

Бях спрял пред сградата на Народния театър и се бях загледал в огромния лозунг „Равенството е живот“. Беше опънат на зелени силиконови въжета между двете централни колони на театъра. Приличаше на театрален афиш, но вече знаех, че не е. Бях го виждал и на други места, докато се движех из центъра. Вероятно бе някакъв слоган на правителството, някаква идея да обясни ситуацията, в която бяха изпаднали гражданите. Беше вид поддържаща кампания на Закон за правоприемниците. В долната част на лозунга имаше две тъмни, леко размити петна, като че някой бе хвърлял по него нещо и то се бе размазало. Отгоре, директно на арката, имаше закачени два прожектора, които и в този момент бяха включени и осветяваха, за да се вижда отдалеч.

Тъкмо размишлявах, че в тази сграда някога имаше театрални постановки, които бях посещавал, а в момента дори не знаех какво е предназначението ѝ, когато дочух крясъци зад гърба си. Обърнах се — двама мъже тъкмо поваляха друг на земята. Хванатият се опитваше да се съпротивлява, но нападателите го надвиха и притиснаха лицето му към асфалта. На около метър от тях стоеше малко момченце, захапало юмручето на едната си ръчичка, а очите му бяха разширени до краен предел. Тънките му крачета затрепераха. Минаващи хора започнаха да заобикалят сцената на действието, сякаш не виждаха случващото се. Аз се поколебах, но тръгнах натам. Искях да стигна до момченцето. Видях как по тясното му панталонче, прихванато с тънки бели тиранти, се оформи мокро петно, а после по олющените бомбета на обувчетата му се спусна бледа струйка. Тя се разля на асфалта във форма на локвичка и макар да не бе голяма, започна да вдига пара.

В този момент едър мъж ме изблъска от пътя си и с викове: „Лицензионна полиция“, бързо се спусна към групата. Той очевидно се познаваше с двамата, които натискаха човека към земята, защото размени няколко думи с тях. Не успях да чуя какво си говорят — в този момент спрях и се заоглеждах за помощ. Хората наоколо извърнаха глави и побързаха да се отдалечат от мястото. Обърнах поглед към мъжете — едрият тъкмо се надвеси и извади от чантата си метална гривна. Чевръсто я закопча на китката на поваления, който се бе отказал от борбата и не се съпротивляваше. Опитваше се само да обърне глава към детето, за да му каже нещо, но така и не успяваше да го направи. Ръцете му бяха извити зад гърба, здраво стиснати от двамата.

Сега третият извади малък дисплей от чантата и го включи с кабел към гривната. Другите двама надвесиха глави, като почти ги удариха една с друга, в стремежа си да видят дисплея. След няколко секунди едрият го изключи от гривната и каза нещо на другите. Лицата им изглеждаха разочаровани. Единият изпуфтя шумно.

Междувременно аз вече се бях приближил до групичката и сложих ръка на рамото на момченцето. Детето инстинктивно се хвана за панталоните ми и опря глава на крака ми.

— Спокойно, малкия, спокойно! Няма нищо — не знаех какво друго да кажа и погалих главичката му.

Мъжете отпуснаха ръцете на поваления и единият от тях му помогна да се изправи. Човекът стана и с бърза крачка се озова до нас. Сега видях, че е млад, не повече от трийсетгодишен. Върху едната страна на лицето му се бяха отбелязали две-три дълбоки резки, вероятно от асфалта. Малко камъче се бе залепило на слепоочието, а от устата му се бе провесила слюнка. Той сграбчи детето под мишниците и го вдигна на ръце:

— Няма нищо, спокойно! Грешка — и го притисна до гърдите си.

Този от полицаите, който носеше скенера, се приближи до нас и без да изпитва неудобство, просъска:

— Стават и грешки, нали? И да ти е за урок, друг път да не ходиш в ония подземни гаражи, че... Хайде, сега ти се размина. Тръгвайте си!

Лицето му беше зачервено и лъщеше от пот. Повърхността му наподобяваше гладък и мокър метал. Стъклените му очи бяха

неприлично изпъкнали и от това цялото му изражение приличаше на рибешка глава. На края на брадичката му имаше ярка подутина с бяло връхче. Достраша ме да не се пукне. Той проследи погледа ми и се озъби насреща ми:

— А ти, какво зяпаш? Да не сте заедно?

Не отговорих, само повдигнах рамена и понечих да се обърна. Искях да побягна и едва се удържах. Той ме дръпна за ръкава:

— Хей, я почакай малко!

„Загазих!“ Светкавично трябваше да измисля нещо.

Обърнах се, и преди да му дам възможност да зададе какъвто и да е въпрос, казах:

— Уплашихте детето.

— Проверка се прави — отвърна бързо, без да мисли той. Беше по-скоро оправдание от негова страна. — Можеше да е нелегален *матрикант*. Не си ли чул, че се отвличат правоприемници, а после на черния пазар се продават телата им на други хора. Вършим си работата. Хайде, друм! Изчезвай и ти!

Не чаках втора покана и се изнизах възможно най-спокойно от мястото.

Малко по-далеч от там почти хукнах, разбутвайки тълпата пред себе си.

5.

На следващия ден започнах да търся работа.

Бях се втренчил в безизразното лице на човека срещу мен. За пореден път бях отхвърлен. Предполагах какво ще се случи и на следващия адрес от краткия списък с работодатели, получен от агенцията, но въпреки всичко отидох на адреса.

— Не можете да заемете тази позиция! Съжалявам! — служителят от „Трудови ресурси“ поклати глава. Сигурен бях, че изобщо не съжаляваше. Откакто *матрикантите* бяха допуснати до трудовия пазар, след кратък съдебен спор било решено, че „Човешки ресурси“ е расов термин. Сега се нарича „Трудови ресурси“.

— Защо да не мога? Имам нужната мотивация и качества.

— Господине — насили се да се усмихне той, — работата е много напрегната и едва ли ще издържите на темпото. Медицинското свидетелство, което сте приложили...

— Да не би *матрикант*, така ли? От тях не събирате медицински — изпуснах си нервите и го прекъснах. Моите медицински бяха, разбира се, неистински — купени за дребни пари от някакъв мургавел на бившия Женски пазар, но това не променяше позицията ми.

Очите му видимо се промениха — кафявият им до преди миг цвят, изсветля и ги изпъстри с дребни резки.

— Моля ви, не обиждайте расово, тъй като съм длъжен да сезирам Асоциацията за равни права!

След като излязох, оставих вратата отворена. Не намерих друг начин да излея яда си, за да не предизвикам неприятности, а такива щяха да дойдат с появата на охраната.

Поредицата от неуспешни опити да си намеря работа започна да ме отчайва. Вървах по улиците, вглеждах се в непознатите човешки лица и се питах „Защо, по дяволите, го разрешихте?“

Работодателите, изглежда, предпочитаха да наемат *матриканти*, защото те бяха мотивирани да работят. Да работят здраво, за да си плащат кредитите към Компанията, а като допълнителен бонус — техните тела можеха да издържат натоварването дори на

дванадесетчасов работен ден. По този начин бяха ги превърнали в роби. Моето тяло също можеше да издържа, но аз не бях като тях — няхах право на това тяло, което лесно можеше да се установи, ако ме проверят с ID-скенер. Със сигурност не фигурирах в Регистъра за идентичност, какъвто, както разбрах, се поддържа от Компанията. Какво щеше да излезе като информация за моето тяло, не знаех, а и не исках да зная. Видях и лицензионната полиция в действие пред Народния театър. Всички ID-скенери бяха собственост на Компанията и бяха инсталирани, където трябва, за да се доказва идентичност. Други, както сам се убедих, бяха раздадени на мобилните групи цивилни полицаи, които издирваха откраднати от собствениците им по договор с Компанията тела. На всички места, където ходих за работа, имаше такива и кандидатстващите *матриканти* се проверяваха за легитимност.

Бръкнах в джоба си и извадих противопопрахова маска, която купих от малка аптека. Покрих долната половина на лицето си и привързах връвчиците ѝ на тила си. Оставих открити само очите. Почувствах се малко по-спокоен. Но знаех, че времето работи против мен.

6.

Навън беше още тъмно, а аз отворих очи и разтревожено се изправих в леглото. Започнах да се оглеждам и да различавам мебелите на оскъдната хотелска стая. Осъзнах къде съм — намирах се в София, столицата на България. Още със събуждането си знаех, че нещо трябва да запомня. Напрегнах цялото си съзнание. Опитвах се да си спомня съня, който изтече в съзнанието ми тази нощ, но нещо ми убягваше. Помнех само, че бе нещо, свързано с Таня.

Надявах се след известно време мислите ми да започнат да се подреждат в логична последователност.

Скокнах на крака и се пресегнах да запаля осветлението. Пръстите ми бързо намериха бутона и слабата крушка, висяща от тавана, светна. Отново се върнах до неоправеното си легло. Наведох се и повдигнах провесилия се захабен чаршаф. Погледнах под леглото и ми се стори, че различавам тъмния контур. Багажът, който бях прибрал там, бе на мястото си. Не беше кой знае какво скривалище, така че трябваше да намеря някакво по-сигурно решение.

Аха, ето, че започнах да си спомням! В съня ми бе кошмар — някой бе откраднал куфарчето ми и аз не знаех къде да го търся.

Пресегнах се, хванах го за дръжката и внимателно го издърпах напред. С излизането си то бе насъбрало прашни кълбенца по ръбовете и след като ги почистих с длани, се уверих, че е заключено. Бях му сменил механизма и единственото ключе сега висеше на гърдите ми. Попипах го с ръка — беше на мястото си. Чудна работа — толкова години бе престояло на дъното на Нил и въпреки това, когато го извадих с помощта на рибарския трал, който бях наел за седмица, изглеждаше така, сякаш никога не бяхме се разделяли с него. Вярно — наслоени с водорасли страни, но след почистването им, стана като ново. Бяха го „консервирали“, в известна степен. Сякаш всичките тези години ме бе очаквало.

Тъй като не успях да изтрия добре надписа, който преди години бях написал върху едната страна на куфарчето, сега отгоре му бях

залепил етикет: „Инструменти“. Побутнах го отново на старото му място и спуснах чаршафа толкова ниско, че да опре пода.

Прекрасно осъзнавах, че това не е решение, но по-добре така, отколкото да го разнасям със себе си по улиците на града. Платените шкафчета на гарата не бяха решение — знаех от надзорника на Таня, че от време на време полицията ги проверява. Разбира се, това ставаше тайно от гражданите, но аз не се съмнявах, че е истина. Навсякъде имаше камери за наблюдение и аз бях сигурен, че при всеки съмнителен пакет, оставен в шкафчетата, той бе дискретно проверяван.

В този момент ме осени идея. Бе елементарно и логично. Колко бе очевидно, а аз го бях пропуснал! Усмихнах се.

Наведох се и пак изтеглих куфарчето. Забърсах го внимателно от всички страни и го поставих до вратата. После набързо се навлякох с дрехите си, нахлузих обувките и почти изхвърчах от вратата, като оставих неоправено леглото след себе си.

На излизане от хотелчето махнах с ръка на сънения рецепционист. Той разсеяно отвърна на жеста и удари чело върху дървения плот пред себе си. Помнех горчив опит в един друг хотел, преди много години, когато бях „посочен“ от друг рецепционист на ченгето. Сега обаче няха друг избор, затова се бях установил тук. Знаех, че трябва да е временно. Първоначално смятах да променя адреса си на всеки два дни, но този рецепционист някак ми вдъхна доверие с незаинтересоваността си към всичко заобикалящо го. Дали изобщо го сменяха понякога — не разбирах, тъй като отсъствах през деня, но в редките случаи, когато се виждахме, той почти винаги бе в една и съща поза.

Студеният вятър шибна лицето ми и аз се заозъртах да намеря някакъв транспорт, който да ме откара извън столицата. Трябваше да стигна до пернишкото село Кладница, за да посетя отново стария овчарник на Луко. Надявах се да намеря мястото така, както го бях оставил преди десетина години.

А когато стигна до него — знаех как да използвам пресъхналия дълбок кладенец. Беше идеалното скривалище.

7.

На връщане от Кладница взех раздрънканото маршрутно такси. Твърдите седалки бяха зацапани и на места прокъсани. Таванът бе черен и миришеше на тютюн. Цената за превоза не бе висока, а и не се качиха много пътници, така че щях да се разположа удобно. Пред мен се настани младо момиче, което енергично махаше с ръка на червенобузест младеж, нахлупил килната настрани черна барета. Тя продължи да прави това, дори когато бусът потегли рязко и момчето бързо изчезна от погледа ни.

Гледах разсеяно през напръсканото с кал стъкло наближаващите крайни къщи на столицата. Тъкмо отминахме един обърнат нагоре с колелата автомобил в страничната канавка, когато на завоя шофьорът изпсува гръмогласно и рязко натисна спирачката. Гумите изпищяха по сухия асфалт. Бусът леко се завъртя и заплашително се заклати — аха да се обърне, но спря напречно на пътя, а моторът изгасна. Замириса на изгоряла гума. Главата ми удари страничното стъкло. Усетих ледената му твърда повърхност. Не ме заболя, но това сякаш отприщи съзнанието ми. Пред очите ми се мярна широка дървена порта с надпис: „Гараж — не паркирай!“

Подземни гаражи — така бе казал агентът на Лицензионна полиция, когато проверявах мѝжа с детето. Имах нужда от помощници, а там със сигурност можех да намеря подходящи. Само че съществуваше проблем — доколкото разбрах от агента, тези места също се наблюдаваха от властите.

Това минаваше през съзнанието ми, докато шофьорът бе изскочил навън и свирепо размахваше метална щанга, като се опитваше да разгони хлапетиите, в миг наобиколили таксито. Първоначално не разбирах ситуацията, но сега ми стана ясно. Бяха хвърлили на пътя пред нас верига с шипове и сега, след като принудително бяхме спрели, видях в ръцете им късите метални прѝти. Един от тях удари задното стъкло и то с пукот хлътна навътре, но не се прѝсна. Увисна като голяма паяжина с малка дупка в средата.

Скокнах на пътеката между редовете и се заозъртах. На съседната седалка възрастен човек с увиснали бузи започна да бърка из джобовете си. Извади с изтънелите си жилави ръце кръгли очилца с телена рамка и се опита да ги нагласи на носа си, но колата силно се разклати и те паднаха нейде в скута му. Той разкрачи крака и заопипва под себе си, пуфтейтки шумно. Плешивата му глава със сбръчкана кожа на темето се зачерви, отразявайки или по-скоро поглъщайки светлината.

Момичето на предната седалка се бе извърнало настрани и облещи очи срещу мен. Лицето ѝ бе силно пребледняло, а в ръцете си стискаше малка кожена чанта. След миг се опомни, бързо вдигна чантата и я притисна до гърдите си. Запъна белналите се изпод набраната пола колена в облегалката на предната седалка, а гърба натисна в своята. Тръгнах към вратата на буса, за да помогна на шофьора, а девойката се пресегна и сграбчи ръката ми, така че останах на място. Кожата ѝ бе гореща и потна. Опитах се да се освободя, но тънките пръстчета стискаха силно. Обърнах се към нея — кичур от тъмната ѝ коса падна над едното око, а дълбока бръчка беляза иначе гладкото чело.

— Стой! — изстена жално момичето.

„Поне куфарчето вече е на сигурно място“, помислих и понечих да се отскубна. Трябваше да помогна на шофьора.

В този момент глъчката, която се разнасяше допреди миг, заглъхна. Видях нападателите ни да се разбягват и да потъват сякаш в нищото, прескочили ниските огради на обраслите с растителност дворове на квартал Княжево. Кучетата се разлаяха.

Първо видях проблясващите светлини, а после чух и сирената на полицейската кола, вдигаща прах по улицата, устремена към нас.

Лицето на шофьора се показва от предната врата и сякаш изрече на себе си: „Копелдаци малки! С мен ще се ебават!“ По набразденото му зачервено чело изпъкнаха няколко безформени бели петна. Ръкавът на дясната му ръка беше разкъсан и висеше на няколко черни конци. Той хвърли щангата под седалката си и тя издрънча при удара си в друг метал. После се обърна към нас:

— Нищо не е станало, споко! Само с мен сте в безопасност, разбрахте ли сега? Зарежете другите! Понеделник и петък пътувам. За компенсация — другия път на половин цена.

Момичето най-сетне пусна ръката ми. Старецът бе намерил и сложил очилата на носа си. През цялото време бе останал безмълвен, а от безизразното му лице струеше спокойствие. Изглежда, не бе развълнуван от случката и видът му излъчваше примирение. Да, точно така си представих състоянието му в момента на инцидента — мъдрост и примирение.

Можех отново да седна на мястото си и побързах да го направя. Гледах таксиджията да разговаря с полицаите, като ръкомахаше енергично в неопределена посока. Едното ченге приближи към нас, леко приведен и сложил ръка на кобура с пистолета си. Беше предпазлив, сякаш можеше да очаква от нас някаква заплаха, и това ме притесни. Виждах отличителните знаци на пагоните му — още беше сержант. Съвсем младо момче, доколкото можех да определя. Отвори вратата за пътниците и пхна главата и голяма част от тялото си. Първоначалното ми предположение се потвърди. Голобрадо момче, някъде в средата между двайсетте и трийсетте си години. Все още придържаше с ръка кобура на колана си. Огледа внимателно вътрешността на колата. Това изглеждаше много професионално и изпитах респект. И тримата вътре стояхме спокойни по местата си. Опитах се да се усмихна и вдигнах палец нагоре — всичко е окей. Той сякаш задоволи любопитството си, кимна глава и се върна при колегата си. Там шофьорът все още обясняваше нещо, а другият записваше в тефтер. После подадоха химикалка на таксиджията и той със замах разписа нещо. Когато върна химикалката на полицаия, отново махна с ръка и тримата се разделиха.

Двамата полицаи се отправиха към колата си, която бе останала все така със зейнали предни врати и работещ двигател. От ауспуха излизаше бяло-сив дим. Червено-синята лампа все още редуваше светлините, но сирената бе спряла воя си. Радиостанцията бе усилена докрай, защото дори от мястото си чувах характерния ѝ шум, а също и кратки реплики, разменяни между патрулите и операторка.

Нашият шофьор се завъртя кръгом и приближи. Срита настрани металната верига с шиповете, като внимаваше да не нарани обувките си. Огледа със стиснати устни счупеното задно стъкло на маршрутката и отправи няколко сочни псувни по посока на притихналите къщи. Като не получи реакция, отвори шофьорската врата и се метна обратно в колата. Лицето му се бе изменило за минути. Потъмняло и опънато

— приличаше на африканска култова маска. Сбръчканият му широк нос сумтеше звучно, а късите косми на няколкодневната му брада потрепваха ядно. Ръцете му трепереха. Адреналинът се бе оттеглил от кръвта му и страхът го бе разтресъл. Затръшна със замах вратата и припряно завъртя ключа на стартера. Колата се задави за миг, но запали и след като завъртя по посока на столицата, потеглихме в мълчание.

Извърнах глава само за да видя как младият полицаи се бе навел и събираше на дебело руло лентата с шиповете. Той също вдигна очи и се втренчи в мен. Вдигнах отново палеца на ръката си нагоре и побързах да отвърна поглед.

Малко по-късно се върнах на мисълта си за подземните гаражи. Къде ли бяха те? Вероятно някъде в близост до Народния театър, където бяха проверили мъжа с момченцето. Може би това бе място, което постоянно се наблюдава.

Когато пристигнахме на Руски паметник, в центъра на столицата, шофьорът угаси мотора, извърна глава към нас и ни подкани с жест да слезем. Аз бях последен. Вече бях понечил да скоча на тротоара, когато той се пресегна и ме бутна по рамото. Извърнах се, за да видя кръглото му лице в полусянката.

— Ти *матрикант* ли си? — попита с мрачно изражение.

— Не — отвърнах механично и кракът ми се върна обратно в таксито.

— Тия помияри, там... Търсеха нещо. Не си ли чул, че отвлечат *матриканти*?

— А, да... Защо пък аз?

— Хм... Другите двама... Старец и младо момиче — сякаш на себе си отговори той.

— За пари. Ти не си ли чул, че банди ограбват хора? — контраатакувах.

— Абе... — почеса рошавата си коса — така е, ама толкова организирано... И то за нек'ви двайсет кинта в брой... Сигурно са имали някаква информация. Следили са ни — почеса ухото си толкова силно, че можех да видя бялата ивица на отлюспена кожа. — Щото, ако заради теб ми строшиха джама — ще плащаш. Пък и ти спасих кожата, нали? — гледаше ме изпитателно изпод сводестите си вежди.

— Казах ти — не съм. Ето — забърках в джоба на якето си, за да извадя паспорта си. — Документите го казват — протегнах ръка към него, — гледай!

Той се поколеба за миг, но отблъсна леко ръката ми.

— Добре, де — макар да се бе съгласил, прозвуча грубо.

— Нали на техните документи пише, че са правоприемници?

Таксиджията изсумтя, разпери ръка и заоглежда скъсания си, висящ на няколко конци ръкав.

— Тия гадинки са напълзляли навсякъде, да знаеш — процеди през зъби и се изплю на плочника. — Само да имах скенерче за проверка аз. От тия, преносимите, дето лицензионната ги имат — закани се някому.

Замълчахме за миг, а после скочих от стъпенките на колата върху тротоара. Плочата, върху която попаднах, се изкриви — бе куха под едната си страна и за миг изгубих равновесие, но се подпрях на вратата на буса. Изпсувах на глас, а после се извърнах към таксиджията. Той все още бе обърнат към мен.

— Не съм *матрикант* и не бих го направил по собствено желание.

Той се засмя гръмогласно, стана и грубо тресна вратата под носа ми. Шумът ѝ ме оглуши за миг. Въздухът, лъхнал отвътре, удари лицето ми с тежката си миризма на тютюн.

Сложих противопраховата маска на лицето си, завързах я пъргаво и бързо се отдалечих от стоянката на маршрутката. Бях притеснен. Много притеснен.

8.

Рецепцията на хотела бе все така мрачна, но още с влизането си усетих, че нещо бе променено, докато ме нямаше. Нещо, което ми бе трудно да определя, но знаех, че го има. То бе невидимо за мен, но почувствах онази позната тръпка, лазеща по тялото ми, от която толкова се страхувах.

Нервността ми се увеличи неимоверно и бе близо до степен загуба на нормалната мисловна дейност. Превръщаше се в чиста форма паника.

Не забелязах рецепциониста на обичайното му място и бързо се шмугнах в коридорчето. Старият асансьор се разскърца и кабинката потегли, вероятно надолу, защото не бе на мястото си на партера. Предпочетох да отида пеша на горния етаж, отколкото да се срещам с непознати.

Набързо изкачих покритите с червена пътека стъпала и се озовах на първата площадка. Спрях и се ослушах. Кабинката на асансьора спря на партера и вратата се отвори. Дочух нечие пъшкане, последвано от характерния звук при тътрене на багаж. Сега можех да различа трополенето от удари в стената и скърцането на куфарните колелца. Някой напускаше. Сърдит женски глас пискливо подвижна нещо и след малко друг, мъжки, отговори.

Долепих ухо до вратата на стаята си и притаих дъх, но не долових шум. Извадих картата за електронната брава и бързо я пъхнах в четеца. Червеният сигнал на индикатора смени цвета си на зелен. Вратата бе отключена. Отворих, колкото се може по-внимателно, за да не вдигам излишен шум, и се намъкнах, внимателно затваряйки след себе си.

Още със светването на аплика, служещ за лампа в тесния коридор, разбрах, че някой е влизал. Дрехите, които бях сложил на закачалката, не бяха там, а чехлите за баня, които бях захвърлил нейде из стаята, бяха подредени пред вратата. Замириса свежо — на почистващ препарат. Напомни ми картини, които считах за отдавна изчезнали — картини от моето детство.

Когато влязох в стаята, намерих дрехите си старателно сгънати, положени на покривалото на тясното легло. Бе почиствано. Мислено благодарих за това, че вече бях отнесъл оттук куфарчето, с което бях влязъл в страната. Все пак ми стана неприятно, че не бях предупреден от рецепциониста. Някои хотели все още процедираха така, но този не бе от скъпите.

Повдигнах леко завивката на леглото, за да видя пода под него — също бе чистено. Колко съм далновиден! Само преди ден тук лежеше скъпоценният ми товар. Вярно, куфарчето бе заключено, но... Инстинктивно попипах ключето на врата си — висеше си, затоплено от кожата ми, като неделима част от мен.

Реших, че трябва да си изясня как процедират с чистенето на стаите при отсъствие на гостите в това хотелче. Упрекнах се, че не бях се поинтересувал още при пристигането си. Беше грешка от моя страна.

Погледнах се в огледалото. Бях се успокоил до известна степен, така че да не приличам на изнервен гост. Подозирах, че изнервеният гост много скоро може да се превърне в очите на управата в съмнителен. А това не можех да допусна.

Затворих вратата след себе си и се запътих към рецепцията, за да разбера в кои дни се влиза за почистване по стаите на гостите. Направих няколко крачки по стълбите надолу, когато чух пискливия женски глас:

— Не ми пука, че сменяте категорията, платила съм си и толкоз!

Някой се опитваше да обясни нещо на жената, но гласът бе потих, затова не разбрах какво говори.

— Сега ще ми качите куфарите обратно, разбрахте ли? — отново нададе глас жената.

От кавгата, заформяща се долу, осъзнах какви са нещата, а те не вещаеха заплахата за мен. Опасността да бъда заловен и да загубя тялото си, ме съпътстваше от дълго време и засенчваше трезвеността на мислите ми. Струваше ми се, че това е цяла вечност и параноята, която бях развил, отравяше дните ми.

Слязох надолу по стъпалата и сега можех да видя нервната жена. Бе заглавила на вратата на асансьора голям куфар и напираше с тяло, за да го вкара навътре. Имаше вид на дама — натруфена с официален зелен костюм, а на главата си бе сложила зелена шапка с фина

периферия. На краката ѝ с тънки глезени се мярнаха черни лачени обувки с невисок ток. Всичко това изглеждаше съвсем не на място. Стори ми се нереално.

Сега осъзнах промяната, която на влизане ми бе убягнала — на мястото на старото диванче се мъдреше нова кожена гарнитура, съставена от диван и два огромни фотьойла. На стената срещу рецепцията бе окачена нова картина. Беше маслена и личеше, че е рисувана от художник, а не просто фотокопие. Тази картина бе заменила старата снимка, в евтина пластмасова рамка. Нямаше ме само ден, а тук наистина беше настъпило голямо раздвижване.

— Момент! — подканих дамата да се отдръпне, щом приближих, и тя го направи с видимо удоволствие.

— Да помогна — издърпах куфара навън, като разклатих кабината на асансьора. — Ето така, може би... — докато говорех, успях да вкарам обратно куфара в тясния асансьор без излишни напъни. — Готово.

Жената разтегли устните си в широка усмивка и се обърна към рецепциониста:

— Като ще взимате по-скъпо, да си бяхте сменили стария и тесен асансьор! — после се фръцна с гръб към него.

Пристъпи в асансьорната кабина, обърна се странично, защото мястото не позволяваше да се разгърне, и шумно дръпна металната решетка. Затворих внимателно вратата след нея, като за последно мярнах размазания ѝ образ през матираното стъкло. Успяла е някак да натисне бутона в тази теснотия — след миг асансьорът изскърца и бавно се заизкачва нагоре.

Обърнах се към мъжа на рецепцията и усмихнато приближих.

— Стая двеста и три съм. Какво става? — подхванах.

Рецепционистът сви кльощавите си рамене. Вече не беше онзи заспал тип, който ме посрещна и настана преди десетина дни. Имаше някакъв нов живец в него. Очите му бяха искрящи, а от него струеше някакво чувство — такова, каквото дълго време не бях виждал. Чувство, което хората бяха забравили с безкрайните години на дълбока криза. Да, сетих се. Това бе чувство, което нерядко ме бе обземало в младежките ми години — това бе ентусиазъм.

— М-да. Двеста и трета? Ако предплатите седмица, ще бъдете на старата цена — отговори той.

— Ще платя — съгласих се, — тоест, ще предплатя.

Нов проблем към другите. Не можех да си позволя да плащам дълго време високите цени на хотела. За човек без работа това също щеше да изглежда подозрително, а любопитни хора от персонала на хотела не липсваха. Не приличах и на случаен турист. Имах поне една седмица пред мен, а това не бе малко.

Оставаше вариантът с търсенето на квартира, но за краткосрочно наемане бе трудно да се спазари.

9.

Този ден бе необичайно топъл за сезона и ми бе приятно да се разхождам по улиците на града. Навъртах се около централната градска част, затворена в карето на улиците „Московска“, „Княз Александър I“, „Генерал Гурко“ и „6-ти Септември“. Харесвах ми зелените площи, останали по някаква чудодейна причина, незастроени в годините на безумния преход между две системи. Макар недобре поддържани, придаваха на града усещане за чистота. Интересно как пълнеха системите си с хлорофил при тези редки слънчеви дни. Странно защо, но стъпките ми непреднамерено, неизменно водеха до някой от християнските храмове, с блестящи от пробилото обичайния смог слънце. Гледах кръстовете на кубетата им и слушах гласа на камбаните, разлюлени от клисаря в точен час. Приех това за знак.

Влязох в задимения храм „Света София“ и купих дузина хилави свещи, които запалих. От топлото на дланите ми се поогънаха, но успях да ги забода в свещника на металния статив. Пращяха, пушеха и капеха восък, но удържаха почти прозрачен пламък. Пуснах дребни парички в кутията за дарения. Те издрънчаха по-силно, отколкото очаквах и с това привлякох няколко погледа. Не бяха любопитни, по-скоро одобрителни, но въпреки това не ми бе приятно.

Годините, прекарани в бягство и параноичен страх, не ми даваха покой дори на това свято място. Проклети да бъдат тези, които сториха това с мен! Проклето да е и тяхното дело! Измих очите си със светена вода и склоних смирено глава, наблюдавайки прашните си обувки. Упрекнах се, че ги бях занемарил, но не затова сега бях тук. Устните ми сами зашептяха. Нужна ми бе свиша сила, за да довърша започнатото.

Когато излязох оттам усещах прилив не на сила, но на вътрешна увереност. Обетът бе спазен и щях да се справя. Предстояха ми няколко решителни битки, но с тази сила в крайна сметка щях да спечеля войната.

Навън, на плочника пред храма, бяха накацали ято гълъби. Необичайно бе, че все още обитаваха града след всички тези години на

разпад, отровен въздух и нищета. Някой бе настъпил част от геврек и той бе разпилял множество трохи. Гълъбите лакомо кълвяха и после гълтаха с изпънати гушки. Подхвърляха по-големите парченца във въздуха, а после ги догонваха, гледайки с доверие минувачите с наподобяващите си на глави на топлийки очички. Пъстрото им оперение святкаше във всички посоки с отблясъците на пробиите като острие на меч небето слънчеви лъчи. Вдигаха шум със своите самодоволни гукания. Бутаха се и леко се кълвяха един друг в борба за по-добра позиция, но всичко това — без излишни грубости. Спазваха някакъв природно вроден им етикет, така че храна имаше за всички.

Не чух, а в първия момент и не разбрах какво се случва — един доста голям екземпляр разпери криле и рязко подскочи, сякаш да полети, но тутакси падна по гръб. От гърдите му хвъркна облаче мека перушина. Крачетата му ритнаха веднъж-дваж и застинаха изкривени. Другите птици, усетили опасността, размахаха криле и шумно се понесоха над главата ми толкова близо, че разрошиха косата ми. Полетът им се скри нейде зад камбанарията на църквата и не можах да проследя посоката, в която изчезнаха. Измежду краката на няколко минувачи изскочи набито русоляво хлапе, с несъразмерно голяма глава и брезентова торба, затъкната в колана на панталона. От устрема му торбата се вееше като опашка след него. Беше достатъчно близо, за да видя ръцете му да стискат дървена прашка с висящ гумен ластик. Наведе се и сграбчи в прашната си ръка все още потръпващия гълъб. Откачи торбата от колана си и бързо набута топлото телце вътре. После със ситна, но бърза крачка се отдалечи от разигралата се сцена и след миг изчезна сред хората.

Всичко се бе случило толкова бързо, че не успях да реагирам. А и какво можех да направя? Бях свидетел на отнемането на един живот. От друга страна, може би това бе необходимото действие, за да спаси нечий друг живот. Гладът бе един от онези екзистенциални нужди на човешкия организъм, който не търпеше дълго отлагане. Инстинктът за самосъхранение бе по-силен от всякакви други чувства. Чувствата на хората обикновено бяха и техните най-големи слабости. Хлапето, което стори това, не можеше да си позволи слабост.

Шумът на пляскащи криле ме стресна и над главата ми отново прелетяха гълъбите, които само преди минути избягаха. Накацаха дружно върху остатъците от геврека и необезпокоявани от хората

продължиха лакомо да кълват. Възстанови се онази шумна и шарена картина, която видях малко по-рано. Трупът на другаря им го нямаше и за тях всичко бе наред. Това, което можеше да прекъсне угощението им, бе нова смърт на някого от тях. Но, както се убедих, бе въпрос на време, за да се върнат. И така — отново и отново. Безкрайният кръговрат на живот и смърт. Това донякъде бе валидно и при хората. Ако не виждат труп, той сякаш не съществува и смъртта е някаква бъдеща, но не и настояща опасност. Следователно заплахата за тях няма. И така бе редно.

Реших да следвам предварителния си план, без да се отклонявам повече.

Намъкнах се в една от свободните телефонни кабинки в Централна поща. Наоколо имаше няколко души, но изглеждаха като обичайни посетители, дошли по работа. С появата си тук бях поел умерен риск, според мен.

Набрах номера, който бях взел от рекламна листовка за *матриканти*. Кратка пауза, а след това се чу запис на мил женски глас: „Вашето бъдеще е с нас“, последван от звуците на класическо произведение.

— Вашето бъдеще е с нас, добър ден! — с добре тренирана фраза оттатък вдигнаха слушалката. Беше глас на момиче.

— Моля, свържете ме със секретаря. Очаква ме — опитах се да звуча убедително и това подейства.

— Момент — отговори операторката и след секунда отново прозвуча познатият сигнал: „Вашето бъдеще е с нас“, както и класиката отпреди малко.

— Ало, добър ден. Кажете! — поредният нежен женски гласец.

— Здравейте... Търся Божил... Тъ-ъ-ъ, момент да видя фамилията — направих се, че търся нещо, а всъщност просто изчаках, но жената нямаше как да види това.

— Божил Герасимов? — услужливо попита служителката на телефона. Всъщност тя реагира точно така, както се надявах да направи. Усърден служител, без съмнение, но недостатъчно добре подготвен за мястото, на което бе поставен.

— Да, Божил Герасимов — потвърдих.

— Имате ли уговорка?

— Не. Всъщност, той ми даде визитка, но бе преди време, така че...

— Искате среща, така ли?

— Да.

— На чие име?

— Андрей Великов, представител на „Кис прогрес“.

— Цел на срещата?

— Бизнес. Мои колеги са говорили вече с него.

— Добре, господин Великов. Момент, да прегледам графика. М-да, господин Герасимов... така-а, пристига утре в девет и тридесет, до обяд няма срещи. Записвам — мърмореше в слушалката момичето.

— И така — отсече бодро след миг, — имате среща с господин Божил Герасимов — утре, сряда, петнадесети април, в десет часа. Адреса на офиса вероятно го знаете — улица „Искър“ 15.

— Благодаря — затворих слушалката.

Беше дори много по-лесно, отколкото си го представях. Записах си адреса на малко листче, което пъхнах в джоба, и побързах да напусна пощата. Хвърлих поглед зад гърба си, но имаше твърде много хора, за да мога да отлича някого. Все още смятах риска за оправдан. Ускорих ход и не след дълго кривнах в една от многобройните малки пресечки, с които бе осеян Центърът на града. Седнах върху каменното стъпало на входа на масивна жилищна кооперация и се загледах в преминаващите покрай мен хора.

10.

Макар и встрани от човешкия поток, мястото беше осеяно с камери за видеоконтрол. Не се и опитвах да ги броя — просто вдигнах качулката на суитчъра, с който бях, и попипах с пръсти, за да повдигна противопопховата маска на лицето си. Бях нагребил дузина рекламни листовки от станцията на метрото и сега бавно обхождах улица „Искър“, като пъхах брошури на местата, където е възможно. Наближаваше девет и тридесет, затова се постарях да приближа до номер петнадесет.

Сградата бе нова и лесно я открих сред другите монолитни кооперации. Погледнах нагоре и видях, че нависоко бе окачен същият лозунг — „Равенството е живот“, който срещах на много места из града. Малко под него друг — „Вашето бъдеще е с нас“. Две камери бяха кръстосали посоката си на наблюдение и несъмнено се следяха една друга. До вратата имаше бяла кабинка за охранител, но не забелязах нечие присъствие вътре.

Тътрех леко краката си — лявата ми обувка бе с развързана връзка и се стараех да не изпадне от крака ми. Беше досадно действие, но според плана, който бях съставил, така трябваше да бъде в този момент. Погледнах скришом часовника си — девет и двадесет и шест минути. Дали късметът ми щеше да проработи?

Най-после го видях — голям черен автомобил приближаваше моята посока и намали скоростта си пред номера, който наблюдавах. Бях близо.

Направих няколко по-широки крачки и почти до входа приклекнах, за да завържа обувката си. Оставих брошурите до крака си, а с дясната ръка бързо бръкнах в джоба на суитчъра и извадих миниатюрната видеокамера, която бях купил от заложна къща. Бях нагласил запис на режим „видео клип“, така че просто насочих обектива към входа и я поставих под коляното си на земята, за да не се вижда от камерите. След това бавно и здраво завързах връзката на лявата си обувка, а дясната започнах отново да пристягам.

Колата бе спряла — долавях равномерния тих звук на мотора да работи на бавни обороти. Чух вратата да се отваря, мъжки гласове размениха къси фрази и не след дълго вратата отново се затвори. Постоях наведен няколко секунди и когато автомобилът потегли, сграбчих бързо камерата — все още включена на запис, и я мушнах в джоба си.

Колата премина покрай мен и усетих топлината на работещия двигател, а дребните камъчета изпод гумите й неприятно хрущяха. Устата ми бе отворена и без да искам, погълнах солидно количество бензинови пари от форсираното возило. Закашлях се и после се изплюх на плочника, за да разкарам острия вкус на горивото. Взех брошурите и бавно се изправих, опитвайки се да не правя резки движения. Приблжих до огромната тежка врата на сградата и се опитах да пхна отдолу сгъната на две брошура, но отвътре някакъв мъж с униформа заръкомаха енергично през прозореца към мен. Махнах с ръка и се отдалечих с бавни крачки, въпреки че сърцето ми препускаше в галоп в опита си да изскочи от гърлото. Зад ъгъла на улицата захвърлих листовките върху избледнялата боя на капака на малък автомобил и се запътих към телефонната кабина, която бях набелязал малко по-рано.

„Вашето бъдеще е с нас“, последван от нечие класическо произведение — нищо ново за мен. За около минута отново изтърпях цялата процедура по прехвърлянето от един на друг вътрешен номер и вече имах връзка с момичето, с което исках да говоря.

— Ало, здравейте. Обажда се Андрей Великов, от „Кис прогрес“.

— Да, господин Великов — гласът на секретарката бе все така нежен, но и енергичен, както предния ден. — Очакваме ви.

— Моля, предайте на господин Герасимов, че неотложни обстоятелства ме задържаха и няма да мога да дойда. Впрочем, дали е възможно да ме свържете с него, за да му се извиня лично?

— Да, разбира се.

В слушалката отново засвири някаква мелодия и не след дълго чух гласа на Божил. Не можех да го забравя. Не бях гледал записа от камерата, но бях сигурен — той е.

— Знам къде работиш! Знам как изглеждаш и знам как да те накарам да страдаш — изстрелях направо, без да се представям.

Няколко тягостни мига мълчание, а после до мен достигна гласът му:

— Ти!?

— Да, аз — затворих слушалката и вдигнах маската на носа си.

Време бе да си потърся квартира. Предимството на анонимността ми в този град току-що приключи.

11.

Знаех, че Божил вече страда. Сигурен съм в това! Самото очакване на нещастieto е тежко мъчение. Ще го оставя да се терзае, че всеки миг може да се случи нещо лошо — с него или с човек, който обича, а това е още по-жестоко. Неизвестността ще го съсипе. Ще го съсипе точно по същия начин, както бе причинил това на мен, и в крайна сметка ще го подгони параноята, а аз знаех какво означава това.

Гледах за пореден път краткия запис от видеокамерата, който направих пред Компанията. Достатъчно добри кадри, за да разпозная мъжа, който слезе от колата и влезе в сградата. Краката ми натежаха, а ръцете неконтролируемо затрепераха. Устата пресъхна, а очите помътняха. Това беше мъжът, от който се ужасявах, а днес бях се осмелил да приближа само на някакви си метри от него. Записът от камерата бе предимно в профил, ала за кратко го видях и в анфас. Припомних си чертите му, които бяха започнали да избледняват в паметта ми. Дори забелязах, как преди да влезе в сградата, прокара пръсти през едната, а после през другата си вежда. Елементарен признак за суета, но се бе превърнал в механична дейност на ръката му. Този навик, който бях забелязал още преди десет години, показваше едно нещо и то бе важно за мен. Беше се променил, но не дотолкова, че да не разпозная очевидното: Той не бе *матрикант*. Божил бе останал човек.

12.

Тази сутрин излязох по-късно от планираното, така че ускорих ход и се отправих към градинката пред Градската баня. Дълга опашка от хора, нарамили всевъзможни съдове и бутилки, се бяха наредили пред чучурите с течаща минерална вода от недрата на София. Благословен бе градът, че на много места имаше такива натурални извори, прихванати с каптажи, защото това бе годна за пиене вода. Онази, другата течаща във водопроводната мрежа, отдавна не бе подлагана на анализ, но обитателите на столицата се страхуваха да ползват за пиене.

Въпреки дългото ми отсъствие, някои неща не бяха се променили. Например местата, които бяха останали учудващо спокойни на фона на цялата тази лудост, наречена „живот в града“. Пространството встрани от банята, което се приемаше от болшинството граждани за нещо като художествена галерия на открито, бе едно от тях. На това място дузина художници излагаха картините си за продан, окачени по метални стелажи, побити направо в асфалта. Понякога се случваше и това, но купувачите не бяха много. Взимаше се нещо най-вече за подарък. Художниците бяха завили творбите си с найлонови прозрачни пликове, с надеждата да ги опазят от атмосферните условия, ситен прах и особено от киселинните дъждове, които валяха от време на време. Повечето от картините бяха със светли за сегашната действителност цветове и мотиви и това все пак привличаше вниманието на хората. Преди много години обичах да се застоявам тук и да разглеждам творбите.

Едно от малкото неща, които Таня взе при бягството ни от страната, бе изрезка от вестник с гръмкото заглавие: „Полицай герой, предотвратил самоубийството на млада жена.“ Статията бе украсена с голяма черно-бяла снимка на корумпираното ченге. На нея изглеждаше наистина героично — с изправени рамена, вдигнато чело, вперени в обектива очи. Бе облечен в униформа, с фуражка на главата. Сега бях изрязал само снимката на полицая и тя лежеше удобно сгъната в джоба на суитчъра.

Позавъртях се няколко пъти и открих това, за което бях дошъл. Приседнал на нисък сгъваем плажен стол, небрежно облечен в джинси и широка блуза, пусната отвън над талията, мъж рисуваше портрет. Бе изпънал краката си удобно напред и трябваше да ги прескоча, за да се изправя до него. За илюстрация на способностите си, на късо въженце, опънато между две метални тръби, бе закачил няколко фотоснимки и съответните им нарисувани от него лица. Не можех да отрека — беше добър. Толкова добър, колкото на мен ми бе нужен.

Разгънах пред очите му снимката на ченгето. Той леко се приведе и я огледа за кратко, а после вдигна бистрите си зелени очи към мен. В едното от тях, неизвестно защо, плуваше сълза, която той избърса с показалец.

— Да го нарисувам?

— Да — отвърнах, — но с десет години по-стар. Ще можеш ли?

— Хм... — пусна молива в тясна дървена кутийка при останалите и започна да се чеше по главата. — Трудна работа, ще знаеш. Много трудна.

— Брат ми е, ама искам да го изненадам — поясних кратко.

— Така ли? — вгледа се в лицето ми и веднага разбрах, че се съмнява в думите ми. Бях сгрешил с преценката си и съответно подхода. Едва ли можеше да намери общи черти.

— Виж какво — продължи той, усетил някакво предимство, без да можеше да отгатне. Беше решил да изкара нещо отгоре. — Трудна работа, но не и невъзможна. Само че ще струва пари.

Зарадвах се, че прие да играе по моите правила.

— Е, щом е за брат ми, няма проблеми — вече не се притеснявах, че ме е хванал.

Той прилежно прибра в картонена папка листа, който бе захванал да рисува, и протегна ръка:

— Остави снимката и ела утре. Ще струва двеста кинта, ама гарантирам, че на брат ти ще му хареса.

Дадох му снимката и понечих да си тръгна, но се спрях:

— И да махнеш тази глупава шапка от главата му!

Той се разсмя.

Завъртях се няколко пъти в кръг, за да наблюдавам реакцията на художника. Малко след като си тръгнах, той сгъна триногата, малко припряно събра целия инвентар и отпраши нанякъде. Не го последвах.

13.

Входът на кооперацията, в която влязох, бе сравнително добре поддържан за стандартите в столицата. Около пощенските кутии нямаше обичайните купчини шарени хартийки, рекламиращи какво ли не, а пред вратата имаше гумена изтривалка. Естествено трябваше да натисна домофонния звънец, за да ми отворят външната врата.

На прага на търсената квартира вече ме очакваше хазяйката — дребна женица с малки тъмни очички. Кожата на лицето ѝ бе обсипана с малки кафяви петънца. Беше облечена в тъмночервен плътен пенъоар, с широки ръкави и пристегнат с коланче в кръста. Въпреки напредналата възраст стойката ѝ бе все още изправена. Жилестата ѝ ръка посочи осветения коридор и аз се шмугнах покрай нея.

Понечих да събуя обувките си, но тя ме подкани да влизам:

— Ето там, в кухнята... Навътре. Влизай, влизай!

Ориентирах се бързо и след като седнах на масата, започнах да се оглеждам. Тя проследи погледа ми:

— Сам човек съм, разбираш. Ама се оправям някак...

— Чудесно е — отвърнах, — всичко е наред.

— Е, не съвсем, ама като имам помощ, друго си е.

— По телефона говорихме за наема. Съгласен съм. Дори мога да предплатя за месец.

Тя положи леката си тънка ръка на рамото ми:

— Чакай, синко. Няма ли да погледнеш стаята? — засуети се тя. — То, не бива така.

— О, да.

Изправих се и тръгнах след нея по късия коридор.

Стаята, която ми показва, бе скромно обзаведена: легло с табла от лъскав фурнир, двукрилен дървен гардероб — изглеждаше доста стар, маса, два стола и разгънат пластмасов сешоар. Това за мен бе повече от достатъчно.

— Чудесна е — казах отново и жената видимо се зарадва.

— Ами, можеш да си донесеш багажа, синко.

— Нямам много багаж, хазяйке.

— Така ли? — не скри учудването си тя, а после ме подкани:

— Хайде, ела да ти направя палачинка със сладко. Ама да видиш истинска как се прави, че да си хапнеш.

Малко по-късно, на излизане, някак небрежно подхвърли зад гърба ми:

— А ти, момче, сам ли си? Приятелка, жена?

Разбрах притесненията ѝ. Дори се учудих, че не бе повдигнала въпроса по-рано.

— О, да. Приятелка, но не е тук. Почива си в едно малко куфарче — отвърнах, прескачайки две стъпала наведнъж.

Не се извърнах в този момент, но можех да предположа физиономията, изписана на лицето ѝ.

На стълбищната площадка се спрях и все пак погледнах нагоре към нея. Дребната ѝ фигура бе все още видима в рамката на вратата.

— Шегувам се — подвикнах.

Тя не отговори. Махна с ръка: „Ех, че си шегаджия“, обърна се и изчезна зад олющената на места кафява врата.

14.

Тази сутрин знаех какво търся и не ми отне много време да го намеря. След няколко бавни обиколки из Градската градина на площад „Батенберг“ се отправих към Народния театър. Някъде под краката ми, на няколко метра под повърхността, бяха основите на разрушения храм-мавзолей. Мълвата твърдеше, че точно тук има мрежа от тайни тунели, свързващи големите обществени сгради наоколо. Дали това бе истина обаче, не знаех.

Приблжих плътно до сравнително добре облечена млада жена и така изглеждахме като двойка. Обикновено тук имаше повечко хора и заедно си запровивахме път. В известен смисъл работехме като тандем и бяхме полезни един за друг. На стълбите, точно под плаката лозунг „Равенството е живот“ седеше едрият мъж, който се бе представил за служител на Лицензионна полиция. Беше се извърнал странично и зяпаше някакъв уличен музикант с акордеон, който тъкмо прибираше инструмента си в куфар. Оставих неволната ми спътница да се отдалечи, а аз се включих в движението на тълпата, когато се натъкнах и на втория цивилен. Той бе забил поглед в някаква брошура, но дискретно хвърляше от време на време поглед към преминаващите. Тук някъде трябваше да е и онзи — с дисплея на скенера, ако бях преценил правилно ситуацията.

Точно както си и мислех, не след дълго го открих. Рибешката глава бе в противоположен ъгъл, седнал на края на една от малкото останали здрави пейки. В едната си ръка стискаше окастрена тънка пръчка и почукваше ритмично върха на обувката си: Туп-туп-туп, пауза, туп-туп. И отново същия такт: туп-туп-туп, пауза, туп-туп. Тримата образуваха нещо като равностраничен триъгълник, с около двайсет метрови дължини, а във въображаемия му център бе басейнът на някогашния фонтан.

Когато го приближих, видях, че брадичката му все така лъщеше, но пъпката се бе скрила. Беше нахлупил тъмен каскет и бе вдигнал яката на палтото си, а на рамото му висяха ремъците на малка кожена чанта. На мястото, където ритмично биеше с пръчката, можеха да се

различат тънки ивички, изчистили праха върху обувката. Заобиколих го и спрях близо до гърба му, така че да не ме вижда, а после зачаках.

Не мина и минута, когато прецених, че и днес късметът продължава да е на моя страна. Хилав младеж с раница на гърба буташе велосипед. Той не можеше да го използва по предназначение заради многото хора. Дори с бутането на превозното си средство постоянно блъскаше нечие тяло. Някои се отдръпваха, други ядно го подритваха, но момчето все пак се движеше. Когато доближи достатъчно, се хвърлих отгоре му и с викове: „Полиция“, го стоварих досами краката на цивилния. Велосипедът издрънча на асфалта и удари ченгето по крака. Той се стресна и с почуда се извърна към нас. Бързо надвих младежа и го обърнах по корем на земята. Настана суматоха. Хората побързаха да се разпръснахат и около нас се образува празен кръг.

Протегнах ръка към рибешката глава и извиках:

— Колега, дай скенера и тичай да хванете музиканта! Тръгва си и ще се изплъзне.

Той все още стоеше объркан. Изпъкналите му очи се втренчиха в моите — единственото, което можеше да види, защото бях вдигнал противопраховата си маска и качулката на дрехата си. Той не можеше да прецени дали ме познава, но неотдавна бе чувал гласа ми и това сякаш предопредели реакцията му. Реши да действа първосигнално и по правилния според задачите му начин. Благодарих наум за добрата му подготовка. Откачи чантата, подаде ми я, като в припряността си одра с нокътя на някой от пръстите си моя показалец, и хукна към стълбите на Народния театър. Там едрият също се бе изправил и гледаше към нас. Мъчеше се да разбере какво става. Встрани от него музикантът си бе тръгнал, но все още можех да видя акордеона, праметнат с презрамки на гърба му, да се поклаща в такт с походката му. Още не бе се отдалечил достатъчно. Рибешката глава тичаше към театъра, махайки с ръце по посока на акордеониста и завика на едрия нещо. Извърнах очи към мястото, където малко по-рано бях забелязал третия от групата на полицаите, но не го забелязах — бе напуснал мястото си. Това сериозно ме притесни, но вече нямаше начин да върна нещата.

— Извинявай, трябваше! — прошепнах в ухото на треперещия в ръцете ми младеж. Усетих парещия му дъх. Той дишаше тежко,

вероятно го бях натиснал с тялото си.

Станах и хукнах в противоположна посока, с кожената чанта в ръце. Разбутвах хората по пътя и сякаш пред мен се образува тунел. След като завих в първата изпредила ми се улица, свалих маската от лицето си. После със замах смъкнах качулката, махнах суитчъра си и го хвърлих под шасито на спрял автомобил. Извърнах се само за да видя, че хората зад мен бяха затворили тунела, през който се бях проврял дотук.

С бърза, но външно изглеждаща спокойна крачка се отдалечавах от мястото, като търсех най-плътната тълпа. Не след дълго тя ме избута на безопасно разстояние от Народния театър.

Малко по-късно, след като се убедих, че никой не ме следва, се върнах в квартирата. Махнах с ръка на хазайката: „Добре съм“, и се прибрах в стаята. С нетърпение отворих чантата — за мое щастие комплектът бе пълен. В грижливо издълбана плюшена основа бяха подредени метална гривна със закопчалка и малък дисплей със стърчащ от него кабел.

Извадих нещата, положих ги на масата и седнах на стола. Запретнах ръкава на ризата си и закопчах гривната на ръката си. Стоеше ми добре и по мярка. Виждах къде е монтирана буксата за кабела, така че го включих. Сега гривната и дисплея баха свързани и оставаше да разбере как действат заедно. Видях само един бутон отстрани на дисплея и го натиснах. Почаках известно време, вероятно докато прочете информацията от идентификацията, вградена в китката ми, и я сравни с базата данни на Компанията. Сетне на дисплея се появи надпис: „Внимание! Нелицензиран обект“, и започна да мига със скоростта на секундарник. Под сивия екран на дисплея светна червена лампа. Не ми бе нужно да чета упътване, за да разбере значението му. Върнах обратно устройството в кожената чанта и я прибрах в гардероба.

Ето, че се бях сдобил със скенер за *матриканти-правоприемници*.

Чрез тази проверка в базата данни изпратих и нужното доказателство на Божил — тук съм. Трепери!

Скенерът бе ценна придобивка за мен, защото възнамерявах да го ползвам и за друго. Но за това — малко по-късно.

15.

Още отдалеч можех да разбера, че художникът ме очаква. Дискретно се озърташе на всички страни, но от мястото си все още не ме бе забелязал. Доближих се, като се стараех да се прикривам около масивните колони на Централния универсален магазин. Щом се уверих, че е сам, се показах иззад последната колона и със спокойна крачка тръгнах към него. Той ме видя, енергично стана и се усмихна широко насреща ми. Подаде ръка, която поех и усетих студа в пръстите му.

— Готов съм — поде той. — Носиш ли парите?

Кимнах и бръкнах в страничния джоб на новия си суитчър. Подадох му малкия плик за писмо. Той леко го разтвори, колкото да надникне. Увери се, че парите са вътре и после се наведе над притворен платнен сак. Оттам извади и ми подаде кафяв хартиен плик. Повторих процедурата, която той изпълни само преди минута. Извадих наполовина дебелия картон и като видях рисунката, не скрих изумлението си:

— Леле! — потупах мъжа по рамото. — Страшен си.

От листа, изпод рунтавите гъсти вежди, с уморени очи ме гледаше ченгето. Вярно, с по-отпуснати клепачи и бузи, но наистина бе той. На главата му, килната на една страна, бе нарисувал барета.

— Гарантирам, че на брат ти ще му хареса — като че ли усетих иронията в гласа му.

Прибрах рисунката обратно и побързах да изчезна. Разделихме се мълчаливо. На тръгване хвърлих бегъл поглед през рамо — той стоеше все така обърнат към мен. Усещах погледа му, забит в гърба ми като нож, докато се отдалечавах. С облекчение се смесих с тълпата хора, помъкнали всевъзможни съдинки към чучурите с минерална вода.

След като се отдалечих достатъчно от Централната баня, направих няколко кръга из улиците на столицата, за да се уверя, че никой не следва пътя ми. Влизах и излизах безпричинно в няколко малки магазина. Оглеждах разсеяно разпръснатата стока и хвърлях по

едно око през витрината навън. Няколко любопитни лица залепяха за миг носовете си до стъклото, но нищо обезпокоително, за което да се тревожа.

Времето в последния час се бе променило значително. Задуха студен вятър и заваля ситен дъжд. По паренето, което чувствах върху откритите части на кожата си, можех да усетя киселинния му характер. Приведох се и забързах към квартирата. Във вътрешната част на джоба си притисках тънкия кафяв плик с образа на ченгето.

16.

Прибрах се в квартирата. Позвъних на вратата, защото не носех ключ, и чух нечие движение отвътре. После светлинката, появила се миг преди това в шпионката, изчезна и вратата се отвори дотолкова, колкото да се промуша. Хазяйката любезно се отмести и след като влязох в коридора, внимателно затвори след мен. Изчака да събуя обувките си и нахлузя кожените чехли, а после ласкаво ме подхвана под ръка:

— Направих ти от онези палачинки, дето ги хареса.

— Наистина, хазяйке, нямаше нужда. Пази си запасите, че виждаш какво време е.

— Знам, знам — усмихна се тя. — Ти за мен не бери грижа. То, моето свършва, ама вие, младите...

Спрях и се загледах в малка снимка, окачена на стената в коридора. Бе точно на нивото на очите ми, така че можех да видя детайлите, макар и на недобре осветеното място. Тя представляваше група — трима мъже и една жена в бели престилки. Веднага разпознах луничавото лице на хазяйката, макар и доста по-млада. Фотографът бе хванал като фон зад тях голяма стая с висящи от тавана маркучи. Предположих, че е лаборатория и хората са работили там.

Хазяйката въздъхна зад гърба ми:

— И аз бях млада някога.

— А, не, аз не за това — измънках, — странно място.

— Някога се занимавах с наука, Антоне. Хайде — подканящо ме подбутна отново, — седни да си хапнеш.

Наистина не бях вкусвал такива палачинки. Тънка и нежна обвивка, а пълнежът — с домашно приготвено дюлево сладко. Откъде ли се бе снабдила с него?

След като събрах с вилицата разлятото от палачинката сладко и налапах последния залък, вдигнах поглед към нея. Тя одобрително наблюдаваше над рамките на очилата си, леко навела глава надолу. Можех да различа радостните пламъчета в очите ѝ, а леко пожълтялото

й нашарено лице, което вече добре познавах, сега бе почервенияло. Горда жена.

— Онази снимка, там... — подхванах, след като преглътнах и отпих от чашата с вода, която тя любезно ми бе предложила. — Интересна работа трябва да е била.

— Интересна беше. И още е такава — отвърна лаконично.

Замълчахме и в този момент се почувствах неловко. Тя вероятно не желаше да коментира, но в мен се бе събудил неочакван интерес. Започнах да я оглеждам скришом. Тя улови погледа ми, забърса покривката с шепа, макар да нямаше нужда от това, и стана, за да раздигне масата. Върху пенъора си бе навлякла сива, домашно плетена жилетка, но дори и така гърбът ѝ изглеждаше тесен, почти с детски размер, а движенията на жената бяха по младежки пъргави. Нареди странично в пластмасова форма чинийката, за да се отцежда от водата.

— Ще сложа чай. Искаш ли?

Поклатих отрицателно глава.

Чайникът трябва да е бил предварително приготвен и подгрят, защото жената внимателно наля в чаша и я сложи пред себе си. От нея се издигаше почти прозрачна пара. Замириса на билки. Тя обгърна чашата с длани, като че се опитваше да ги затопли. После се обърна към мен:

— А ти с какво се занимаваш?

Въпросът ме хвана неподготвен.

— В момента търся работа, но съм историк по образование — отвърнах бързо само за да отговоря.

— Хм, трудно ще намериш нещо подходящо, нали?

Свих рамене. Така си беше наистина. Какво могат да вършат историците в днешния свят и нужни ли бяха изобщо? Веднага ми изскочи пример — в този регион на света, преди време всяка държава бе създавала „своя собствена“ история и това, разбира се, бе удобно за политическите цели на съответното управление. Сега, когато границите бяха предимно административни, историците бяха станали излишни. Никой вече не се интересуваше от миналото. Животът бе само в настоящето. В технологичния век историята бе отживелица. С други думи — историята бе мъртва.

— Е, имам и други умения. Организационни най-вече. Наскоро изкарах курсове и имам добри познания по социология — тя кимаше одобрително. — Мисля да се хвана с политика.

— Политика, казваш? — попита замислено, докато бъркаше захарчето на чая си.

— Аха.

— Политиката сега е мръсна работа — заключи тя и извади лъжичката от чашата. Леко почука с нея по ръба на порцелановата чаша, докато се изцедят капките и внимателно я постави върху чинийката.

— Че кога не е била? В исторически план — откакто има организирани човешки групи в държавни структури.

— Е, да — прекъсна ме тя, — но сега, ако искаш да печелиш електорат, трябва да се прицелиш в него. Той е беден, болен и отчаян. На всичко това сложй и безпрецедентната ширеща се неграмотност и първичност. Разпада на семейните общности и загубата на ценности, цел и посока. И какво става? За да ги спечелиш, трябва да им се харесаш — трябва да изглеждаш от тяхното „котило“. Зъл език, нагло държане, безпардонност и цинизъм. С позата на „Великия освободител“. И около теб нормални съмишленици, но до един използвачи. Докато разберат обаче що за стока си, ще си поживееш добре. До идването на следващия селски месия. Така като те гледам — не виждам в теб нищо подобно. Чудя се в такъв случай — на къде си тръгнал?

Права беше. Това не можех да оборя, а и не исках.

— Има и едни други хора, с възможности да влияят на обществените отношения. За тях ми е мисълта... То, още се ориентирам — исках да приключа темата възможно най-бързо, но осъзнах, че думите ми прозвучаха наивно.

— А имаш ли спонсори, защото тая работа така не става? Кой ще те финансира и какви ангажменти ще поемеш пред него?

Не отговорих. Бях на път да направя грешна стъпка, а и достатъчно подробности за себе си разкрих.

Тя отпиваше с наслада топлата течност и сякаш забрави разговора ни. Слънцето проби сивотата и лъчите му нахлуха през прозореца. Започнах да различавам интересни сенки от скромната покъщнина.

— Дано да съм жива, докато дойде някой да се нагърби и оправи цялата тази каша — не след дълго продължи разговорът ни.

— Е, защо да не си жива, хазяйке?

— Годиците са ми много, не виждаш ли? Но не ме е страх от смъртта. Това си е заложено в нас — генетично.

Каза го по такъв начин, а и изразът на лицето ѝ говореше красноречиво, че ме накара да си спомня стареца от маршрутката, когато ни нападнаха бандитите в Княжево. Същото примирение. Същото разбиране за предстоящото — единствено неизбежно.

— И какво е смъртта, в крайна сметка — прекъсна размислите ми хазяйката. — Преминаване същността ни от едно място в друго — беше допила чая си и побутна чашата настрана.

— Но ти си религиозна? — учудих се. Не бях видял икони, нещо често срещано из домовете на тукашните. Не носеше кръст или какъвто и да било друг символ на вяра. — Нали си се занимавала с наука?

— Че кой казва това? Не съм. По-скоро се определям като агностик. Може да има Бог — такъв, какъвто е според светите книги, а може и да няма. Не съм убедена нито в едното, нито в другото. Най-правдоподобната за мен теория е, че има световен разум и телата ни са само инкубатор, временен дом за него. След като напуснем този своеобразен инкубатор, душите ни се приобщават към него.

Това беше нещо съвсем ново за мен. Изречено от нейната уста обаче, не ми се стори съвсем невероятно. Тази жена притежаваше особено и необяснимо излъчване. Излъчване, което вдъхва доверие, без да се налага да се доказва.

— А тези — новите, така наречени *матриканти*? — хрумна ми да попитам плахо. — Те как се връзват с тази философия? Нали се опитват да избягат от неизбежното?

— Ощетители са те. Ощетяват световния разум, но той няма да остави нещата по този начин, да знаеш — очите на жената се разпалиха и гласът и стана неочаквано твърд. Повдигна леко с показалеца си тънките рамки на очилата върху носа си. — И именно защото е световен разум, ще намери начин да обърне и спре цялата тази лудост.

— Е, нали душите им са свободни да напуснат след смъртта на физическите има тела? Защо да са ощетители?

— Не разбираш, синко, не разбираш — потупа ръката ми с усмивка. — Всяка промяна в естествения процес е неприемлива и не може да остане без последствия. Не и без пълно съответствие между съзнание и възможности. А когато възможностите са по-големи от нивото на съзнание, става страшно. Тази нова технология... Може би не си чувал за експериментите на двама военни инструктори — Емилиян Шулц и Хенрих Вернер. Преди много години работех по един проект и в него намерих интересни материали за някаква операция, наречена „Пан“. Именно там се запознах с работата на двамата. Обучавали шимпанзета за бойни действия в африканската джунгла срещу бунтовниците. Шимпанзетата можели да се придвижват в тази местност почти четири пъти по-бързо от хората. Ориентирали се без проблеми във всякаква обстановка и можели да се прикриват на места, където бунтовниците изобщо и не предполагали за опасност. Даже не било необходимо да променят конструкцията на конвенционалните оръжия, използвани от хората. Пасвали идеално на физиологичната структура на приматите. Всичко било перфектно замислено в представите на инструкторите. Оставало само да ги въоръжат с подходящите оръжия и научат да стрелят. Отделили им стотици часове в обучение да насочват автомата към хора и да натискат спусъка. Приматите можели и сами да сменят амунициите, когато се наложи. Резултатът бил, че още щом им дали оръжието с бойни амуниции, за да ги вкарат в района на бойните действия, животните първо застреляли инструкторите си, а после се избили взаимно. Пълна касапница. Вероятно човек може да мисли като примат, но приматът не може да мисли като човек. Животното не можело да различава нашите бойци и инструкторите от враговете. За тях всички били еднакви — хора. Нивото на интелект на животното не позволило то да оперира по този начин, който бил според замисъла на инструкторите. Ето ти прост пример за дисбаланс между това да притежаваш технологията и нивото на съзнанието, необходимо, за да го използваш по предназначение.

В следващите минути мълчаливо правих компания на хазяйката. Малките ѝ тъмни очички се спираха няколко пъти в моите и с изненада съзирах в дълбините им безкраен океан.

— Получили са нещо, което изисква по-висша форма на интелект, за да се ползва — заключих аз, преди да стана от масата. —

Значи не са дорасли, така ли?

— Не са дорасли — кимна хазяйката.

Малко по-късно се затворих в стаята и до края на деня кроях на план за следващите ми стъпки.

17.

От момента на завръщането ми в града късметът неизменно ми бе подавал ръка. Надявах се и сега да бъде така. Бях допуснал някои грешки, но разумни рискове трябваше да приема, ако исках да получа това, за което бях тук. Едното от тях вече се изпълняваше — страданието на Божил. Мислех дори как да го усиля. За другото обаче ми трябваше помощ. Помощ, която се надявах да получа от един човек, когото бях започнал вече да издирвам.

Тази сутрин минах през местното заведение за хранене „Бърза закуска“ и купих няколко сандвича с вкус на говеждо. Натъпках ги в голям хартиен плик и ги понесох из улиците на града. Запътих се към района на ченгето, което навремето бе надзорник за Таня. Той помогна да вземем от Жорж парите на института на Компанията. Разбира се, бяха изминали години, но разполагах с негов предполагаем портрет. Надявах се поне донякъде да съответства на сегашния му облик.

Първите двама просяци, заели ключови места в района, на които подадох сандвича, ги прибраха безмълвно. Показах им дискретно рисувания портрет — никаква реакция. Сякаш не бях там и не бях им давал нищо. Изпуснах си нервите и ядно сригах втория по кокалчетата на изпружените му крака. Той изохка и ме напсува по най-вулгарен начин. Понечи да се изправи, но после размисли и остана да лежи на плочника, размахвайки юмруци към мен.

Тръгнах си бързо и се замислих как ли изглеждам отстрани. Не бях добрия самарянин, който мисли, грижи се и се моли за безбройните безимотни нещастници. Но такива бяха и всички останали, с които и в момента се разминавах на улицата — е, вероятно с малки изключения, доказващи по-скоро правилото „Човек за човека е вълк“. Ако това бе така, значи бе поредното доказателство, че аз също съм човек. Не по-различен от всички останали в този свят.

Безрезултатните ми до този момент усилия ме накараха да променя първоначалния замисъл за изпълнението на плана си. Към третия просяк, който забелязах в същия район, реших да подхожда по различен начин.

Стоварих се най-безцеремонно на плочките — на по-малко от метър от него, и сложих между краката си малка картонена кутия. Предвидливо я бях извадил малко по-рано от ръждясал контейнер на улицата и сега приличах на един от многото просящи безделници. Само лицето ми вероятно не изглеждаше съвсем по този начин, но се надявах да не ми отнеме много време. Портрета на ченгето сложих в скута си, с лице нагоре, така че когато раздърпания мъж погледне към мен, да може да го види. Загледах се в отсрещния плакат-лозунг „Равенството е живот“, провиснал между два улични стълба. Бе паднал ниско и главите на хората минаваха на педя от него. Някой бе задраскал с черен спрей думата „живот“ и вместо нея отгоре бе изписано с разкривен почерк „невъзможно“.

В началото просякът до мен се направи, че не вижда и не чува нищо наоколо. След няколко минути обаче нервите му не издържах — омазнените му крачоли се размърдаха и брадясалото му с къса четина лице се обърна към мен:

— Изчезвай, бе, тъпак! — просъска ми злобно. От развалените му жълти зъби лъхна неприятна миризма на кисело.

Не отговорих. Вместо това извадих от хартиения плик поредния сандвич. Беше омазал достатъчно опаковачната хартия и мирисът на печено подразни носа на просяка. Той се обърса с опакото на ръката си и отново се озъби:

— Разкарай се, бе! Аре, бегай на друго място! — погледът му се насочи натам, където лежеше рисуваният образ на полица.

— Искаш ли да си го поделим? — вдигнах сандвича пред лицето му с приятелски тон.

— И тоя нема да те спаси — посочи портрета на ченгето, — ако се ядосам, да знаеш. Нищо, че се прави на големата работа тук. И той ни е ял попарата. Ако му шарииш кинти, той да ти намери място!

— На — тикнах му в ръцете сандвича, — вземи го целия, че не съм гладен. Сега изчезвам.

Избърсах ръце в хастара на дрехата си, грижливо прибрах рисунката в кафявия плик и станах. Картонената кутия ритнах встрани и тя тутакси бе смачкана от нечий преминаващи крака. С помръкнал поглед мъжът мълчаливо изгледа действията ми. Чувстваше някак по животински, че ме е надвил и все още се правеше на страшен.

— Благодаря! — не издържах и подхвърлих към него тихо, но достатъчно, за да чуе.

За миг изражението му се промени и той зяпна насреща. От устата му отново надзърнаха развалените му зъби. Бе получил благодарност за това, че ме изгони, а като бонус бе получил сандвич с вкус на говеждо. Не така работеше светът.

Оставих го да се чуди на странните ми действия и побързах да се отдалеча. Бях с открито лице, а Божил знаеше, че съм в града. Не биваше да се задържам повече на това място.

Бях получил информацията, за която дойдох — корумпираното ченге, бившият надзирател на Таня, бе все още някъде тук. Щях да го намеря — вече бях сигурен. Той бе моя шанс да се свържа с хората, отвличащи *матриканти*. В замяна със сигурност нямаше да откаже да прибере една добра сума.

Вдигнах на носа си противопраховата маска и се слях с тълпата, която ме понесе далеч оттук. Трябваше да обмисля следващия си ход.

ВТОРА ЧАСТ

СТАРО ПОЗНАНСТВО

18.

Този ден бе започнал добре. Необезпокояван от никого, можех да се излежавам до късно и с удоволствие се възползвах от това. Нахраних се под одобрителния поглед на хазяйката. Помислих си, че е редно да ѝ оставя допълнително пари към наема, защото тя ме гощаваше при всеки удобен момент. Загадка за мен остана начинът, по който се снабдяваше с добри хранителни продукти, а те несъмнено бяха такива. Кога излизаше да пазарува, също не разбирах. Странна история, но в момента това не беше проблем за мен и просто приемах нещата за даденост.

След като ѝ помогнах да разтреби масата, благодарих и казах за намеренията си да изляза, за да си търся работа. Разбира се, не това бе целта ми, но тази малка лъжа бе необходима. Не бе любопитна, а и аз не ѝ дадох повод да си задава въпроси. Предложих да напазарувам, но тя с усмивка отказа.

Пред входа на кооперацията сложих маската на лицето си и поех по улицата. Бързо стигнах до района, който ченгето обхождаше и забавих ход. Щях да започна от хотелите. Планът ми бе прост — ще се навъртам около тях и ще ги наблюдавам скришом. Все от някъде ще се покаже.

На отсрещния тротоар, помежду два разминаващи се автомобиля забелязах нечий интерес към мен. Момче на около петнайсетина години се бе изравнило с мен и очевидно вървеше със същото темпо. Беше нахлупило бейзболна шапка и изпод ниско спуснатата козирка не можех да определя накъде е насочен погледът му, когато извърташе главата си към моята посока. Дали не си въобразих? Намалих крачка и спрях, за да огледам мръсна витрина на магазин за чанти. Не се бавих много, но когато отново тръгнах, хвърлих поглед — и той беше там. Носех маска, така че едва ли ме бяха разпознали на камерите. Тогава как? Преследвач ли беше това или случайно съвпадение?

Параноята от изминалите години си казваше думата. Почувствах панически пристъп. Усетих сърцето си да ускорява своя ход. Започнах да обмислям възможните изходи от създалата се ситуация. Разделяше

ни натовареното движение на улицата по това време, но не знаех дали няма компания от тази страна на тротоара. Заоглеждах мрачните входи на кооперациите, за да избира някоя от тях. Там със сигурност има вътрешен двор, а може би ще мога да прескоча в друг и така да изляза на съседна улица. Макар и недобре обмислен, все пак това беше някакъв изход, поне в този момент. Имаше шанс. Дори да нямаше възможност да изляза на друга улица, бих могъл да се скрия от преследвача си, поне докато обмисля какво друго да направя.

Спънах се и за миг изгубих равновесие. Направих няколко бързи крачки почти приведен на две. Когато възстанових стабилността си и вдигнах глава, на отсрещния тротоар бе пълно с бързащи хора, но от момчето — нито следа. Пулсът ми започна да забавя своя ход. Изглежда, бях си въобразил. Доближих се плътно до някаква жена и се опитах да я следвам в нейното движение, за да наподобяваме двойка.

Внезапно две силни ръце ме издърпаха от тълпата и аз се озовах притиснат до стената на някаква кооперация. Остър ръб опря гърба ми, точно между плешките. После мъжът, който ме бе отмъкнал, ме сграбчи за гърлото, а с другата ръка натисна силно гърдите ми. Ръбът в гърба ми се заби дълбоко и болеше ужасно.

— Оп-паля! Кой ни е дошъл на гости! Това лице и — свали със замах маската от лицето ми и разголи шията — този белег на гушата... Дълго време не сме се срещали, май. Къде е Таня? Да не я направи порядъчна домакиня? Ха-ха-ха!

Изпод рунтавите вежди очите на ченгето се бяха вторачили в мен. Насълзени и помътнели, с гъста плетеница от червени жилки в краищата. Очи, сякаш събрали в едно мъка, умора, че и инат за живот в дълбоките си кладенци. Лицето поразително приличаше на рисунката, която все още бе във вътрешния ми джоб. Започнах да се задушавам, а образът — да се размива.

— Че и художник си намерил, а? — поразхлаби малко захвата на пръстите си, но само дотолкова, колкото да си поема въздух.

— Чакай! — изхриптах в опита си да се освободя и инстинктивно хванах китката му.

— Тръгвай с мен! — освободи гърлото ми, но мощно ме подхвана под мишница и почти отлепи краката ми от земята. — Да не правим циркове тук.

Гърбът ми се отлепи от стената с острия ръб и болката между плешките приглуши силата си.

Тръгнах покорно, така че той поохлаби малко хватката на мишницата ми.

Хората, вероятно, не обръщаха внимание на сцената, в която попаднах. Тези неща не бяха рядко явление и вероятно изглеждаше като лична саморазправа. Така че, необезпокоявани, тръгнахме в посоката, в която ме поведе. Обзеха ме смесени чувства. Нямах представа как ме бе открил, но може би отново бях сгрешил някъде. Прекалено много станаха тези грешки. Аз, разбира се, исках среща и търсех този човек, така че случилото се бе успех за мен и напълно в духа на плана ми, но фактът, че той ме откри пръв, ме смущаваше сериозно. Можеше сега да съм в ръцете на Божил, а това означаваше сигурен край — за мен, но още по-лошо, край за любимия ми човек.

Докато се движехме заедно, изведнъж проумях. Той бе споменал думата „художник“, така че или от него, или от клошарите — просяци, на които бях показал портрета му, е дошло предупреждението, че някой го издирва. Съжалих, че бях сритал онзи дрипав нещастник на земята. Но кой ли бе издайникът? От него трябва да е получил и точното ми описание. Ядосах се, че не бях сменил дрехите си. В този ред на мисли реших, че най-вероятно бе художникът. Той безспорно имаше набито око, а и сигурно по някакъв начин считаше, че приятелството с полицаия за в бъдеще ще му е по-полезно от случайния клиент.

Дали ченгето не кѳташе в джоба си мой рисуван портрет — дело на същия художник? Ако е така — той просто се бе възползвал максимално от ситуацията. От мен парите, а от ченгето — благоразположението за бъдещето. А може би и за миналото? Да, най-вероятно е така. Художникът познаваше полицаия от преди и с нещо са били обвързани.

Изведнъж картината изцяло ми се изясни — ченгето бе създадо мрежа от информатори. Ето защо момчето, което видях на отсрещния тротоар, ме бе последвало успоредно на пътя ми. То беше виждало предполагаемата рисунка, изготвена от художника. Вероятно имаше и други информатори, но то първо бе попаднало на мен.

Приех това заключение за окончателно и се успокоих. Не съм засечен от наблюдението на Божил и Компанията. Засега

информаторската мрежа на ченгето бе по-ефективна от видеонаблюдението и агентите на Лицензионна полиция, които несъмнено обслужваха Компанията.

Със свободната си ръка се опитах да сложа отново противопраховата си маска, но ми бе трудно и не успях. Ченгето видя това, прояви мъдрост и без да пита защо, освободи другата ми ръка. Изчака да си сложа маската и пак ме подхвана — този път не стискаше силно. Наведох глава. Надявах се да не попадна в разпознаваем кадър в окото на някоя от многобройните обществени камери, до които, не се съмнявах, имаше достъп Компанията. Движихме се като двама стари познати. Той — с усмихнато лице, аз — леко приведен към рамото му, сякаш му говорех. Не бързахме много, тъй като полицаят накуцваше. Не бях забелязал това при предишните ни срещи в нашето общо минало.

Отведе ме в малка квартира, близо до хотела, който бях ползвал преди десет години. Помнех добре този район на града — не се беше променил. Поне видимо.

Още щом влязохме, ми даде знак да остана до вратата, а той побърза да дръпне завесата на прозореца. Тя бе достатъчно прозрачна, за да пропуска светлина, така че ченгето не запали лампата. Посочи свободен стол, а сам се отпусна тежко на друг и започна да разтрива с кръгови движения дясното си коляно. Прави го известно време и лицето му започна да се отпуска.

— Така-а — каза най-сетне, — значи това пак си ти.

— Аз съм.

— Търсиш ме, така ли?

— Да, както си разбрал вече.

— Не вярвах, че ще оцелееш — усмихна се той. — Всичките тези години... Но явно съм те недооценил. Какво искаш?

Макар и с леко отклонение, всичко се подреждаше така, както го бях замислил. Имах срещата, която исках, така че пристъпих по същество.

— Трябва да се свържа с едни хора и мисля, че можеш да ми помогнеш. В замяна ще си получиш своето.

— Аха, ясно. Пак опря до „корумипраното ченге“, както ме нарече преди години. Така ли? — не изглеждаше щастлив от това заключение.

— Е, не съм казал така — опитах да потуша нещата, — просто ще си платя услугата.

— Нека ти кажа нещо, господично! — лицето му бе почервенияло. — Правя това, което се иска от мен — чистя улиците от боклуци. Разправям се ежедневно с боклуци и дори когато легна да спя — пак сънувам боклуци. Разбра ли? На всичкото отгоре, за да съм на тази позиция, играя по единствените възможни правила. Правила, измислени не от мен обаче. Запомни това, момче! Корупцията не зависи от характера, нито от морала на човек, а от условията, в които попада. Никой не се е родил корумпиран. Нима не искам да съм чист като Христос? — разпери театрално ръце. — Искam, разбира се, но за да живея в света, в който съм роден, и да работя това, което мога... Над мен има друг, на когото се отчитам, той пък се отчита на друг и така — до самия връх. Представи си пирамида и аз съм само в основата ѝ.

Изчаках безмълвно да свърши своята своеобразна изповед. След тези думи на него видимо му олекна.

— Какви са тези хора? — продължи вече с по-мек тон.

— Тези хора имат достъп до *матриканти*, а на мен ми трябва такъв. Трябва ми тяло, но без инсталирано нечие човешко съзнание. Заготовката само.

— Знаеш къде е продавачът, дори мисля, че лично го познаваш — присви очите си ченгето и лицето му придоби азиатска форма. — Забрави ли?

Знаех, че вече се е досетил за какво го моля, но искаше да си поиграе с мен. Реших да не му доставя това удоволствие, да съм директен и да си спестя неудобството.

— Хм. Не тези *матриканти*, давани на лиценз от Компанията, макар че не бих имал против. Търся един от тези, които се издирват от Лицензионна полиция. Има едни хора... там... в Княжево. Някаква група.

— Това са глупости! — изведнъж стана сериозен. Сви юмруци и краката му потрепериха нервно. — Приказки на тези измекари от Лицензионната. Разправят ги, само и само да получат финансиране и да се бъркат в чуждите дела. Смучат стотици хиляди от наивниците, дет' им вярват. Няма такива неща на черния пазар. Никой не притежава апаратурата, с която осъществяват преливането на матрицата на

мозъка. Виж, чип мога да ти уредя. Човекът е точен, ама е скъпчия, да знаеш.

— Какъв чип? — не бях чул за него.

— Чип като чип — отговори бързо. — Не разбирам от тия работи, ама знам, че се продава. Имплантира се на мястото на стария и всичко в базата им данни става окей. Докато разкрият измамата, минава дълго време. Възможно е да действа дори години. Десет пъти да те проверят от Лицензионна, може десет пъти да си окей. Обаче не знаеш кога ще им свирне скенерът и ще разкрият несъответствието.

За такова нещо не бях мислил, а ето, че само се появи. В моя случай, като бонус, можех да контролирам валидността на чипа посредством скенера, с който се бях сдобил неотдавна.

— Искам го.

Той се облегна назад и ме преценяваше няколко секунди. Измерваше ме от глава до пети и ми стана неудобно.

— Ти нали разбираш, че ако ме видят с теб, ще загазя — наведе се и приближи лицето си към мен. — И този път не само крака ми ще пострада.

— За парите — колкото трябва, толкова.

— Абе, парите... — недоизказа се той и махна с ръка, така че не разбрах мисълта му.

Ченгето изпъшка, стана и започна да шари зад гърба ми. Не разбрах защо се бе изнервил така внезапно. Паркетът скърцаше под тежкото му тяло — напред-назад, напред-назад. Сега накуцването му се чуваше отчетливо. Стигна до прозореца и леко открехна тънката завеса. Загледа се навън. Преценяваше обстановката и рисковете по някакви свои критерии. След малко пусна обратно завесата, приближи към мен и твърдо каза:

— Ще го направим!

— Благодаря! Аз съм Антон — протегнах ръка.

Той я изгледа мрачно, но не я пое.

— Наричай ме както искаш. Впрочем, дай ми рисунката!

Протегна ръка и знаех, че не мога да откажа, нито да излъжа, че не я нося. Извадих я от вътрешния си джоб. Той я взе, погледна я и след това накъса плътния картон на десетки малки парченца. Пусна в джоба на якето си остатъците от това, което допреди малко беше неговият портрет, и ме подкани да ставам.

— Утре, осем часа вечерта. Улица „Лавеле“ 10. Увери се, че си сам и не водиш опашка. Има черна метална пощенска кутия. Отвори я, няма да бъде заключена, и ще намериш бележка с указание къде ще те чакам.

Кимнах, че съм разбрал.

Той излезе пръв и се забави около минута, после протегна ръка и ме издърпа навън. Малко по-късно се разделихме.

19.

На връщане реших да изразя уважение и благодарност към хазайката и купих хляб, две рибени консерви, кутия билков чай и малка бисквитена торта. Доволен от себе си, се прибрах в квартирата. Бях с приповдигнато настроение и обнадежден от срещата си с ченгето, на което и досега не бях разбрал името. Макар да не ми обеща помощ за намиране на тяло на *матрикант*, както исках, снабдяването ми с чип, за да ме легализира при една евентуална проверка, бе нещо много-много важно за мисията, която бях поел пред себе си. Постепенно нещата се движеха в точната посока, а бяха изминали само няколко седмици от моето появяване в града.

Хазайката, също в добро настроение, ме посрещна с нескрита радост:

— Слушай, не трябваше да се харчиш. Поне докато не си намериш работа. Всъщност това може да се промени много скоро.

Докато си събувах обувките в коридора, тя отнесе продуктите навътре. Оттам долетя гласът ѝ:

— Я, чак пък торта! Да не би да имаш повод?

— Не. Аз... просто така.

— Да направя чай? — предложи тя, когато се появих на вратата в кухнята.

— Може — съгласих се.

— Сядай, сядай — посочи единия от столовете край масата.

В следващите няколко минути наблюдавах действията на жената. Донякъде заприлича на майка ми, каквато я помнех от детството си. Плавни движения, но въпреки това съсредоточени и бързи. Знаеше какво върши и го бе вършила милион пъти — налива вода в чайника, посяга и завърта ключа на печката, изважда чаши и чинийки от бюфета, подрежда ги на масата, после захарницата, две лъжички... Можеше да го направи с вързани очи и въпреки това щеше да бъде перфектно. Ето така, според мен, трябва да протича животът на всеки индивид — всичко да е подредено и предвидимо за нещата, от които зависи оцеляването му, а той да може да надгражда интелектуалните си

потребности. Така, както навремето ги бе описал Ейбрахам Маслоу с прочутата си пирамида на йерархичните потребности на човека. Когато фундаментът от жизнените нужди на индивида е задоволен в достатъчна степен, то започва духовното надграждане и в крайна сметка на върха на виртуалната пирамида стоят самоусъвършенстването и себедоказването.

— Имам чудесна новина за теб — прекъсна мислите ми жената, разливайки горещата течност по чашите.

— Така ли?

— Да — потвърди тя и приседна на крайчеца на стола си.

Придърпах чашата пред себе си и я вдигнах — чайт беше горещ и ароматен. Макар да можех да издържам без храна и течности много по-дълго време от хората, тези малки радости, каквато е пиенето на добре приготвен чай, наистина имаха значение за мен. Тя, разбира се, не знаеше това, но аз ѝ бях благодарен. Най-вече за отношението ѝ.

— Не съм ти споменавала, но имам приятели, които също имат приятели.

Не разбрах какво иска да каже, затова не реагирах веднага, а отпих малка глътка. Както и очаквах, според аромата от парите, чайт бе великолепен. Имах желание да затворя очи от блаженство. Мозъкът ми се зае да превежда думите ѝ, но някак си не уцелваше пътя към това. Имаше скрит за мен текст.

— Та, какво за приятелите? — попитах веднага щом се насладих на първата глътка.

— Може да започнеш да стажуваш в една малка политическа формация, ако все още желаеш това. Виж как стоят нещата там и сам ще решиш, искаш ли да продължиш.

Бях отпил нова глътка и сега чайт изгори хранопровода ми. Дали бях загазил? Във всеки случай не трябваше да разкривам пред нея неща от живота си. Това, с приказките ми пред нея — че търся или имам нещо общо с политиката, не беше добра идея. Сега ситуацията налагаше да взема бързо решение. Изглежда, нямах друг избор, освен да се съглася. Може пък да извлека ползи. Мисля, че след като не декларирам, че съм правоприемник, то няма опасност да ме проверяват за валиден лиценз. А и предполагам, въпреки всички тези глупави лозунги „Равенството е живот“, хората не биха допуснали *матриканти*

да влязат в политиката. В нечия партия. Освен... Освен ако самите те — самите *матриканти*, не учредят такава!

— Чудесно — казах.

— Чудесно, нали? — зарадва се и тя. — Ще те пратя при тях.

Продължихме да пием чай и да бъбрим за други, несъществени и отвлечени работи, а когато свършихме и понечих да стана, се обърнах към нея:

— И какво ще поискаш в замяна? — това бе директна отправка към предишния ни разговор, когато засегнахме политиката. Тогава тя се усъмни, че може да се прави нещо в политиката, без да се поеме ангажимент към някого. Било то на основа финансиране или друг вид помощ.

— Ох, детето ми! Приеми, че има и такива хора. Бъди свободен в избора си.

Въпреки че усетих болката в гласа ѝ, не успях да ме убеди в искреността си.

Затворих се в стаята и се метнах на леглото, загледан в тавана. Не желяех да преразглеждам плановете си и трябваше да се срещна с ченгето. Нужен ми бе чип, който да ми даде спокойствие, и това бе приоритет. Не след дълго затворих очи, дишането ми се забави и неусетно се пренесох в света на всевъзможното.

20.

Този сън се повтаряше отново и знаех как ще завърши. Дежа вю. С Таня летяхме устремени в пространството, леки и волни, но бързо осъзнах, че това не беше полет, а всъщност плувахме в топли разпенени води. Бяхме се хванали ръка за ръка и без особени усилия порехме спокойните води на езерото, чийто край не можех да видя. Изпаренията замрежваха погледа ми, но въпреки това, извърнат назад, можех да различа разперената ѝ във водата бяла туника. Тя образуваше зад тялото на момичето своеобразен шлейф, провлачен толкова назад, че краят му се губеше.

Изведнъж лекотата, с която се движехме до този момент, ме напусна, краката ми натежаха и аз започмах да потъвам. Стиснах ръката на Таня и тя започна да ме дърпа в борбата си да ме съхрани на повърхността. Ръката ѝ започна да расте от рамото и да се разтяга, подобно тънък ластик, а тялото ѝ бързо да се отдалечава от мен. Това се случваше толкова бързо, че скоро я изгубих от поглед. Пропадах в тъмните дълбини, стискащ здраво тънката длан на Таня, и се опитвах да ритам с крака, за да се върна при нея, но не успях. Виках я, а в ответ чувах нейните тихи вопли някъде далеч, далеч. Пропадах и пропадах, докато стигнах твърдо дъно.

Краката ми се подкосиха и ударих колена, но се съвзех и бързо се изправих. Напрегнах всички сили, които бяха останали в мускулите ми, и с двата си крака се отблъснах от дъното. Това даде очакван резултат. Заиздигах се устремно, следвайки гъстите мехурчета въздух, докато отново стигнах до реещото се тяло на момичето. Тя извърна пребледнялото си лице към мен и се усмихна. После помаха с ръка със свободната си ръка и я протегна към мен. Протегнах и аз моята... когато осъзнах нещо. Нещо странно се бе случило, докато бях в бездната.

Стреснах се и скочих в леглото — лицето на Таня, онова лице, което толкова пъти бях милвал насън и наяве, бе непознато за мен. Беше пак тя, но в друг образ и друго тяло.

Сега можех да разбера какво ме бе събудило. Някакви крясъци, от които разбирах само думата „Край!“. Скокнах от леглото и започнах да се обличам. Крясъците се усилиха и побързах да изляза от стаята, влачейки панталона по земята след себе си. Бях успял да обуя единия си крак, но другият крачол ме спъна, като едва не паднах в коридора. Подпрях се на шкафа, като съборих старата снимка на хазяйката — тя позираше с колегите си по работа. Пресегнах се — рамката на снимката не беше счупена. Не бях забелязал преди, но жената я беше откачила от стената и я беше сложила на шкафа. Закачих снимката на стената и после обух другия си крачол на панталона.

Отвън крясъците продължаваха, като този път чувах повече думи. Със сигурност отличих „копелдаци!“ и „завинаги“. Чувах глухи удари и тропот. Помислих, че може да са ритници по стената. Уплаших се за вратата на квартирата. От кръста нагоре бях гол, така че грабнах якето си и се загърнах с него. Сега придобих горе-долу приличен вид и реших да действам. Изглежда, хазяйката отсъстваше в този час. Отворих външната врата — пред нея видях двама души. Бяха мъж и жена. Мъжът — разгърден, с почервенияло кръгло лице и разпенена уста, бе стиснал под мишница лъскав преносим компютър. Опитваше се да се отскубне, за да слезе надолу по стълбището. Жената, вкопчена в ризата му, се опитваше да го спре. Двамата надаваха силни викове, които отекваха по стълбите. Мъжът се извърна и замахна към жената, която затвори очи, но не изпусна ризата му. Влачеше се като куче на каишка подире му.

Краката ми бяха боси и усетих студа на мозайката в коридора. Стъпих с двата си крака върху гумената стелка пред вратата. Така беше по-добре, но за кратко, защото грайферите ѝ започнаха да ме убиват и като клинци безпощадно се набиха в петите ми. Пристъпих встрани с ходилата, за да преместя точките на натиск.

В този момент мъжът ме забеляза и насочи гнева си към мен:

— К'во, бе? К'во зяпаш? Хайде, прибирай се!

Реших, че не бива да се забърквам и се обърнах, за да си вляза обратно, но в този миг жената се намеси:

— Моля ви, помогнете!

— К'во го молиш, ма? — обърна се към нея и пак замахна, но отново не я удари. Тя се сви като коте, но стискаше ризата му. Със

сигурност платът бе започнал да се прокъсва и не след дълго мъжът щеше да се освободи.

— Ще го счупя, ти казах — мъжът вдигна високо над главата си компютъра и замахна надолу, но не го разби в цимента. Продължаваше да го стиска с ръце.

— Поне го продай! — умоляваше го тя.

— На кого, ма? Кой ще го поиска?

— Ама защо, наистина? — включих се и аз.

Двамата спряха и за кратко настана тишина. Вгледаха се в мен. Лицата им изразяваха някакви емоции, но аз не можех да определя какви. Жената най-после отпусна края на ризата му, а той с една ръка я натъпка криво-ляво в панталона си. С другата стискаше преносимия компютър. Беше все още разгърден и посивелите косми на гърдите показваха приблизителната му възраст. Жената като че ли бе по-млада, но и в това не бях сигурен, тъй като лицето ѝ бе напрегнато, а това изкривяваше реалните ѝ черти. Дишаше тежко. И двамата бяха запъхтяни. Той избърса мокрото си чело си с опакото на ръката. После я отри в панталона.

— Иска да го счупи..., а аз му казвам поне да го продаде — започна на пресекулки обясненията си жената. На крайчеца на окото ѝ трепереше едра прозрачна сълза. — Като не може да го ползва, поне да вземем някой лев...

— Ма, кой ще го иска? Ти малоумна ли си? — обърна се гневно към нея. — Откак ония идиоти стовнясаха Мрежата, кой търси такива неща? Ще го разбия и после ще се гръмна. Преди поне си струваше да си жив заради виртуалния живот, а сега? За какво да живея сега? За реалността ли? Мръсен, гаден живот — мъжът сложи компютъра на земята и вдигна крак над него, за да го стовари отгоре. Жената падна на земята и протегна ръце, за да го предпази. След миг мъжът щеше да размаже пръстите ѝ с крак.

— Чакай! — прекъснах го точно преди да го направи. — Аз ще го взема.

Мъжът се поколеба, а жената вдигна учудения си поглед към мен. След миг удивлението ѝ се превърна в надежда и тя ме посочи с пръст. Сълзата се отрони от окото ѝ и капна в нозете ѝ. Тя се сети да обърше клепачите с опакото на ръката си, но там вече нямаше нищо.

— Ще го купя — потвърдих.

— Така ли? — невярващо попита мъжът. — За какво ти е? Мрежа няма. Виртуалност няма. За какво? Да го гледаш и да се ядосваш, че са ни отнели единствената причина да живеем? Че ни оставиха да гинем в скапаната реалност? Тази кочина? В ежедневна битка за оцеляване и за какво?

— Ще го взема, ти казах. Почакай!

Влязох в квартирата, взех пари и бързо се върнах при двойката. Те се бяха успокоили, очакваха ме и дори забелязах лека усмивка по лицето на мъжа. Беше оправил ризата си и беше я закопчал. Сега вече имаше приличен вид. Жената бе вдигнала компютъра от земята и го притискаше до гърдите си.

— Ето — тикнах в ръцете на мъжа двеста лева. Не бяха малко пари. — Двеста кинта стигат ли?

— Аха — съгласи се той, като набързо преброи намачканите банкноти.

— Стигат — подкрепи го жената, гледайки жадно в ръцете му.

— Добре — взех компютъра от жената и понечих да си вляза, но се сетих нещо и се обърнах към двамата. — Четете книги. Същото е, дори още по-хубаво.

— Книги? — повтори мъжът, докато прибираше топката пари в джоба на панталона си.

— Да, книги. Писано слово. Освен другия живот, за който така мечтаете и ще откриете там, може да намерите и много полезна информация.

Затворих вратата и след като пуснах металната дръжка, мигновено прилепих ухо на дървената повърхност. Чух стъпките им да шляпат по стълбите, придружени с разговор на висок глас. Продължаваха да спорят за нещо, но не разбирах какво. Бяха започнали да слизат и не след дълго входът притихна.

Не знаех за какво може да ми послужи компютърът, но със сигурност можеше да ми бъде от полза. Можех да потърся информация за Компанията и за Божил, която да помогне в похода ми срещу тях. Можех да потърся нелегалния пазар на *матриканти*, ако наистина съществуваше такъв. Оттам бе възможно да се сдобия с тяло за Таня, но не знаех на каква цена. Пари имах, но нямаше начин да го наема от Компанията, затова ми оставаше само възможността на черния пазар. Само да успея да вляза в остатъците от Мрежата, без да бъда

проследен от властите! Във всеки случай, Агората, с нейната намеса в Мрежата, я бе направила опасно място. По този начин вместо да оправя нещата, както претендираше да прави, сякаш ги влошаваше. Каква борба водеше с елита, след като резултатът бе негативен за масите?

Прибрах компютъра при скенера в гардероба.

21.

На следващия ден, спазвайки указанията на ченгето, намерих посочения от него адрес и лесно открих пощенската кутия. Наистина не бе заключена и на дъното ѝ намерих сгънат на четири бял лист. Хвърлих поглед през рамо. Никой не ме наблюдаваше и аз прибрах листа в джоба си, а после бързо напуснах това място.

Отидох в близкото заведение „Бърза закуска“, влязох в тоалетната и бутнах вратата на кабинката, но бе заето. Започнах да си мия ръцете бавно, за да изчакам своя ред. Когато най-сетне върлинещо мургаво момче излезе, видях смутеното му изражение в огледалото. То мълчаливо ме подмина и побърза да излезе. Почаках вратата да се затвори след него и се шмугнах в кабинката. Спуснах капака на тоалетната чиния, седнах отгоре и с нетърпение разгънах бележката. Разкривеният почерк с големи печатни букви несъмнено бе мъжки. На няколко места имаше мастилени възелчета.

Съобщението гласеше: В 9 часа — бар „Костас“ на ул. „Парчевич“. Бъди внимателен, докато стигнеш. Поръчай си нещо дребно и чакай. Ще бъдеш намерен.

Това с наставлението — да внимавам по пътя, беше излишно. Не се съмнявах, че дори в този момент информаторите на ченгето ме наблюдаваха. Те щяха да следят за евентуална моя „опашка“. Това беше и смисълът междинната точка с пощенската кутия. А и как биха ме намерили в бара, ако ченгето не е с тях? А може би имаха подробното описание на дрехите ми, или... на лицето ми!

Станах от капака на тоалетната, пуснах казанчето и излязох. Погледнах часовника си — имах по-малко от час, но достатъчно време, за да намеря този бар, пък беше и наблизо, ако се съди по улицата. Вдигнах маската на лицето си и излязох.

Напуснах заведението. Повъртях се из улиците само за да изчакам уречения час. Няколко минути преди девет отворих тежката, украсена с орнаменти дървена врата на бара и влязох.

Вътре нямаше много посетители, така че седнах на първата свободна масичка и махнах на момчето с табла в ръка. Поръчах

наливна бира и зачаках.

Не след дълго към мен се приближи непознат слабичък мъж и седна, без да го каня. В очите на останалите може би изглеждаше, сякаш имахме среща. Замълчах, тъй като момчето, на което бях поръчал, носеше голяма халба с тъмна пенлива течност. Постави я на масата пред мен и се обърна към новодошлия. Мъжът си поръча от същото и когато сервитьорът се отдалечи, непознатият най-сетне проговори:

— Казаха ми, че търсиш чип, така ли?

— Да.

Мъжът се втренчи в мен и сякаш ме преценяваше. Сега можех и аз да го разгледам добре. Думата, с която бих оприличил лицето му, бе „тънко“. Всички пропорции в този човек бяха тънки — веждите, носът, устните, та дори ушите му, леко щръкнали навън, бяха с толкова тънки стени, че през тях можех да видя светлината на рекламата за бира зад гърба му. Рядката му косица бе сресана на път по средата и бялата кожа на темето му приличаше на рибен скелет с дълги кости. На врата си бе вързал жълта вратовръзка, твърде предизвикателна на фона на синята му риза. Отгоре си беше навлякъл голямо платнено яке, но и то не можеше да скрие слабостта на конструкцията му. Цялата му визия излъчваше добре изразена крехкост и невинност.

— Знаеш, че струва пари, нали? — продължи той.

— Имам — отвърнах кратко.

— Аз съм честен търговец и за да съм ясен, ще ти кажа. Знаеш, че не е абсолютно решение, нали?

— В какъв смисъл?

— Ами в такъв — това е дубликат на чип от реален *матрикант*. Когато се открие дублирането в регистъра, истинският потребител бива привикан в Компанията, сменя се неговата индикация, а тази се обявява за невалидна. При следваща проверка, когато се изпрати това айди към системата, тя те отчита за нарушител и биваш прибран от лицензионните — красноречиво разтвори дланите си навън. — За кого е чипът? За теб ли? Ти ли си *матриканта*?

Кимнах утвърдително.

— Все се чудя, какво ви е на вас — не искате да си плащате лиценза към Компанията и търсите да минете „тънко“. После, като ви гепят и изтрият, какво печелите? — облегна се назад.

— Нямам пари за подновяване на лиценз — влязох в играта аз. — Но мога да изчезна на такова място, където лицензионните няма да ме намерят.

— Фиу — подсвирна той, но не каза нищо, тъй като се появи сервитьорът.

Известно време мълчахме и пиехме бирата. Той примляскваше с видимо удоволствие. Поръча си втора бира.

— Десет бинки и до два дни ще бъдеш като нов — прогърмя гласът му и аз се уплаших, че алкохолът го е хванал.

Вероятно съм направил замислена физиономия, защото той продължи:

— Нищо работа, като знам лицензите ви колко пари са. Скоро ще започнат да изтичат, нали. Десет години са, доколкото знам. Ти трябва да си някой от първите.

При тези думи червена лампичка светна, а воят на сирена зави предупредително в главата ми.

— Ама чакай, не сте ли слагали вече? Това на теория ли е само?

Човекът отсреща настръхна:

— Абе, глей го! Искаш ли чип, или не? Знам, че ви дерат кожата тия изедници... Пък десет бона са нищо — възмути се на свой ред той. Беше гръмогласен и някои от посетителите извърнаха любопитно глави.

Напрежението между нас придоби почти видимо изражение. Проявих разум и прошепнах, но достатъчно силно, за да чуе:

— Добре, добре, ще си помисля до утре. Десет бона не се събират току-така.

Той видимо се успокои и вдигна халбата почти пред носа си, а после се пресегна и чукна моята толкова силно, че я отмести. Съдържанието ѝ се разклати и стигна до горния ръб, като преля. Течността се плъзна по външната стена на стъклото и бързо достигна дървената повърхност. Загледах се как направи мокър пояс около основата на чашата.

— Наздраве! Ма, вие пиете ли изобщо, ха-ха-ха — захили се насреща. — Нали сте много издръжливи уж и не ви трябва ни манджа, ни пиене.

Макар че лицензите с Компанията не ме интересуваха, исках да се уверя, дали съм разбрал правилно ситуацията.

— Значи казваш, че това е само дубликат на реален *матрикант* с валиден лиценз? От това следва, че клиентът ти, ако не си плати подновяването на договора, губи правото си, тоест вече не може да бъде *правоприемник*. Но при евентуална проверка от лицензните, излиза чист? Така ли е?

— Аха, бързо схващаш, човече.

— Стават издирвани длъжници от Компанията, бегълци, така ли? — продължавах да разпитвам. — Ти правиш бегълци? — мисля, че уцелих точната дума. — Е, как после да се оправят сами? По същество, не предлагате решение, само отсрочка, преди да се случи неизбежното.

Чертите на лицето му се издължиха и изостриха още повече. Кожата почервения, ушите му се напълниха с кръв и вече не бяха прозрачни.

— Че кой ви е виновен, бе? — усетих яда в гласа му. Той удари по масата с неголемия си юмрук и въпреки че в бара бе достатъчно шумно, отново привлякохме внимание. Любопитни погледи зашариха по масата ни. — Кой ви е виновен, че вместо да отидете в Рая, където е мястото на всички ни, сте се вкопчили в Ада, който е тук? Кой? А ти, вместо да летиш из безбрежните и ароматни райски градини, седиш тук да пиеш прокиснала бира и да се пазариш с мен за шибаните пари. И, повярвай ми, знам какво изпитваш!

— Нищо не знаеш! — изпуснах си нервите.

„Да трепериш от всеки поглед и движение, а подозрението към всеки и към всичко да те пречупва и хапе като гладен уличен пес. Да се бориш като ранено животно за живота си, но въпреки това да се чувстваш обречен...“ Остатъкът от думите пробягаха в мисълта ми, но прехапах устни и премълчах.

— Какво не знам? — попита сухо.

Не отговорих, а той явно счете разговора за приключен. Бръкна с хилавата си ръка във вътрешния джоб на якето си и метна няколко сгънати банкноти на масата, без да ги брой. Стана шумно от стола, а мен посочи с тънкия си побелял показалец:

— Черпенето е от мен, а също и бакшишът на сервитъора. Да не го забравиш! Ако си навит, ела утре по същото време, да прием по бира. Ако се откажеш — забравяш за нашата среща. Ако пък решиш да ни портиш на онези, ние знаем как да те намерим. Аре, чао и се пази!

На излизане назоваляят се „честен търговец“ се обърна към мен и махна приятелски. От съседната маса се изправиха още двама, които не успях да разгледам добре, но точно те бяха проявили любопитството си към нашата маса. Хвърлиха последен поглед в моята посока и излязоха малко след него. Предположих, че тримата имат връзка помежду си.

22.

Докато се прибирах из слабо осветените улици на града, внимавайки да не спъвам краката си в разкривените и нерядко извадени тротоарни плочи, размишлявах.

По централните улици витрините на повечето магазини хвърляха достатъчно светлина, за да могат гражданите спокойно да се придвижват. Затова вероятно и общината не полагаше много усилия да поддържа в изправност мрежата за уличното осветление. Ето защо предпочетох да се движа предимно по търговските маршрути на столицата. Обичайната тълпа от хора, които се тъпчеха един друг през деня, се бе оттеглила в жилищните си обиталища и малкото окъснели порядъчни граждани бързаха да се приберат.

С настъпване на тъмнината тук наставаше времето на ъндърграунда. Неговото царство бе неоспоримо и непоклатимо. Със собствени правила и жестоки закони, ако бъдат нарушени. Поради този факт никой не си въобразяваше, че може да ги пренебрегне. Това бе един паралелен на официалния свят, възникнал в същите физически измерения. Медиите и властите стриктно спазваха неписаните правила и никога не даваха реална представа за истинския размер на този свят — гротеска.

Мълвеше се, че редовните полицейски сили обменят информация със силовите бригади на ъндърграунда. Това означаваше, че дори в тази част на денонощието не бих могъл да бъда спокоен за себе си. Дребните независими бандитчета и обикновени, подпийнали алкохол хулигани не ме притесняваха. Случайното разкриване на идентичността ми обаче от организираните ъндърграунд сили, с голяма вероятност би била изтъргувана с официалните власти. Дори тази информация да не бъде разменена за друга, в обратна посока, просто би могла да бъде предадена в знак на добра воля според нечий интерес. Оттук следваше, че ако се откажа от сделката за чипа с дилъра, твърде възможно би било описанието ми и връзката с ченгето да станат известни на полицията — оттам на лицензните и чрез тях — на Божил. Ако откажех сделката, трябваше да приема, че връзката ми с

ченгето бе компрометирана и следователно да се оправям сам. Във всички случаи този вариант бе неприемлив. Най-добре беше да приема сделката, макар това да не решава моите проблеми напълно. Това бе така, защото, както каза дилърът, все някога ще разберат за дублирането на информацията. От друга страна, ако проработи, би могло да ми е от полза за времето, през което възнамерявах да бъда тук и да не се притеснявам от инцидент с проверка на идентичността ми чрез Регистъра. В случая големият бонус би гарантирал, че няма да бъда издаден на властите от дилъра, което пък ще запази връзката ми с ченгето — единствения човек, на когото бих могъл да разчитам в този голям и неприятелски настроен към мен град.

Някъде зад гърба си дочух кратко подсвиркване с уста — обърнах се, но в сумрака не видях никого. Ускорих ход. Само след няколко крачки чух същото подсвиркване, но този път прозвуча доста по-силно. Не можеше да бъде съвпадение — човекът зад мен също беше се забързал и приближаваше. Притеснено започнах да се оглеждам и сега забелязах тъмната сянка, която пъргаво приклепна и застина, а малко след това друга притича до нея и също се сниши.

Тук всички страхове, които помнех, но досега се бяха скрили дълбоко в мен, се изстреляха като смъртоносен куршум. Хукнах, колкото сила имах, и свих в първата възможна пресечка.

За мое учудване тя бе по-осветена и пред себе си мярнах перест храст. Беше наред асфалта, съвсем близо и точно пред мен. Когато стигнах, разбрах, че това всъщност е клон от дърво, поставен в гърлото на шахта за градския водопровод. Металният капак е бил откраднат и някой находчив гражданин е поставил клона като знак за опасност, за да се вижда отдалеч.

Въпреки ужаса, който движеше съзнанието ми, не бях изгубил способността си да мисля. Сграбчих с две ръце и изтръгнах клона оттам, като го запокитих с всичка сила. После, без да губя време, скочих с двата си крака директно в гърлото на тъмната шахта. Това беше огромен риск на какво ще попадна, но го поех, защото не знаех нищо за преследвачите си.

За щастие, дупката не бе дълбока и щом стъпалата удариха дъното, се чу хрускащ звук, като от счупено стъкло. Усетих с подметките си твърди парчета наронени боклуци — може би строителни материали, но нямах време да мисля за тях. Приклепнах и

наведох глава между колената, а ръцете ми зашариха в тъмницата под краката ми. Измежду многото невидими за мен отпадъци напипах нещо твърдо и обемно, което сграбчих в юмрук. После се притаих. Пространството не бе никак широко и кръстът на гърба ми се бе опрял до влажната циментова повърхност. Студът не чакаше и скоро нахлу в тялото ми. „Остава сега плъхове да ме налязат“, премина през ума ми, но страхът от неизвестната заплаха бе безкрайно по-голям. Молах се преследвачите да не ме открият в шахтата.

След секунди долових характерното шляпане на нечий подметки — някой тичаше. Точно над главата ми шумът спря за миг и после отново го чух, но явно се отдалечаваше. Преследвачът ми бе прескочил дупката. Пръстите ми инстинктивно отпуснаха случайното оръжие, което бях докопал в тъмното. Така и не разбрах какво е. Отнякъде, не можех да определя точно посоката, чух онова, същото кратко подсвиркване. Малко по-късно моторът на движеща се кола мина наблизко и чух пружините ѝ да скърцат. Потърсих и стиснах отново оръжието си, но колата, изглежда, подмина и не след дълго шумовете от нея заглъхнаха.

Постоях малко в тази си ембрионна позиция, после се изправих и пуснах предмета от пръстите си. Вдигнах ръце и хванах горния метален ръб на шахтата. Подскочих леко и с помощта на бицепсите си се измъкнах от нея. Намерих клона, който бях изхвърлил преди малко, пренесох го обратно и затъкнах с него гърлото на шахтата. Съгласих се с неизвестния, че това бе добър сигнал за опасност.

При скока в дупката бях подбил петите си и в началото накуцвах с левия крак. Скоро обаче забравих за болката и лека-полека оправих походката си. Други трябваше да бъдат грижите ми в този момент. Моята безопасност — като *матрикант* с помощта на дублиращ чип, и намирането на подходящо младо женско тяло — *матрикант*, за Таня. Не вярвах да ѝ се нрави животът, затворен в малък куфар и висещ на старо въже над пресъхнал кладенец в околностите на София.

В остатъка от пътя до квартирата се постарях да бъда невидим и безшумен. Вървах почти на пръсти, прилепил се до стените на старите кооперации и плашейки до смърт няколко окъснели граждани, срещнати по пътя. През нечий отворен прозорец гръмко звучеше реклама по телевизия или радио, придружена от монотонен мъжки глас и досадно повтарящи се думи. Именно досадата като че ли най-

успешно се набиваше подсъзнателно в човешкия мозък и напомняше за себе си в удобно за търговците време.

Преди да отворя вратата на квартирата, поизтупах дрехите си, колкото можех, но нямаше как да скрия мокрото и прашно петно точно на седалището си. Надявах се хазяйката да си е легнала. В противен случай, макар да не ми бе майка, дори близък роднина, чувствах, че ще трябва да давам обяснения, а това исках да избегна. Можех, но не желаех да я лъжа.

Погледът ми се спря на дланта на ръката, с която стисках оръжието си в дупката. Беше оцветена с червена ситна прах. Предположих, че най-вероятно съм стискал парче от тухла.

23.

На следващата сутрин хазяйката бе станала рано и можех да чуя потропването на посудата в кухнята. Все още се излеждах в леглото, когато приятен аромат проникна в стаята ми. Беше познат за мен — мирис, който не бях забравил от детството си. Пържени мекици. С влизането си в кухнята оцених усилията, които бе направила, за да ме посрещне. Чайникът бе подгрят и от него струеше мек аромат. Чашите бяха подредени на масата, а мекиците — надиплени в голяма чиния и поръсени с пудра захар, сякаш бе навалял сняг отгоре им.

— Чайчето... Топло е, внимавай! — инструктира ме почти майчински хазяйката, докато внимателно ми наливаше ароматния еликсир.

Обгърнах чашата с длани, както бях виждал да го прави. Чувството бе прекрасно. Сякаш поемах през пръстите си непозната за мен енергия, бързо проникваща в мен.

— Хапвай и после дай да ти изглежда някоя риза, че нали днес си на интервю?

Бях забравил за това. Наистина беше днес. Онази малка политическа формация, за която ми бе говорила преди ден.

— Добре — съгласих се, вдигнах чашата и долепих ръба ѝ към устните си. Отпих внимателно, защото чаят наистина пареше.

Както ми бе казала, приех, че го прави безкористно, изцяло в мой интерес. Не трябваше да изразявам подозренията си. Бе невъзпитано от моя страна, но бях под напрежение и трудно можех да се сдържа. Дори и да имаше корист, то тя със сигурност не ме застрашаваше. Да речем, че имаше интерес да ме задържи като платежоспособен наемател, колкото се може по-дълго. Приех това за най-вероятния ѝ мотив и престанах да се тревожа. Беше излишно да се натоварвам повече. Пък и не знаех от къде неочаквано мога да получа помощ.

Час по-късно бях на дадения ми от нея адрес. По нищо не личеше, че в тази сграда се намира седалище на нова политическа партия. Кооперация на малка уличка в центъра на града. Съществуваше паралелно с ежедневието на гражданите — фасада,

окичена с простори и стари разкривени телевизионни антени. Един от просторите се полюшваше леко от накиченото пране — гащи, потници, панталони и безброй чорапи. Повечето бяха тъмни и наподобяваха висящи надолу прилепи.

Самият офис бе подобен на този на Нова генерация — одимен и тесен. С една дума — дупка. Сякаш по презумпция имаше стандартен калъп за тези неща. Нищо не подсказваше, че това е място, на което си дават среща енергични и целенасочени млади хора, заели се да се борят за социални каузи. Оборудването бе подобаващо скромно — две бюра с дървени столове, витрина с някакви снимки, подредени нагъсто, и няколко претъпкани пепелника. Прииска ми се да отворя прозореца, за да проветря, но мъжът, който бе забил поглед в някакъв класьор, се сепна и подскочи:

— А, добре дошъл. Очаквахме те — подаде ръка. — Страхил Геров, председател.

— Антон Костадинов — поех запотената му длан и се представих с фамилията си, вписана по документи. Финият дезодорант, който си бе пръснал, надви тежката миризма на тютюнев дим.

— Слушай, формалностите после — сега тръгвай с оператора, че вече чака. И без това закъсняваме.

— Кой чака, за какво? — обърках се.

— Оф, забравих да ти кажа — зае се да пригладва назад черната си гъста коса. На младото му и с опъната кожа лице изглеждаше много добре. — Наели сме пиар агенция да прави рекламен клип. Уредили са ни днес в една поликлиника — детското отделение. Там ще действаме. Отиваш с оператора да подготвите нещата, а аз ще дойда след час. Ще правя дарение на отделението. Като пристигна, всичко да е готово! Окей?

Кимнах.

— Как изглеждам?

— Чудесно.

— Добре — махна с ръка към вратата. — Тръгвай, онзи — с камерата, е долу в някаква тяхна кола. Ще се намерите, сигурен съм.

Мъжът се върна и седна обратно на мястото си, а аз побързах да изляза.

Както каза Страхил Геров, намерих колата с оператора — някакъв син форд комби със затъмнени стъкла, и след като се представих, потеглихме. Болницата се оказа сравнително близо до адреса на офиса, така че не отне дълго, за да спрем пред служебния вход на вътрешния паркинг. Операторът шофьор слезе от колата и говори нещо с охраната, сочейки ту към мен, ту към болницата и накрая бариерата бе вдигната. Той пъргаво скочи обратно в кабината и влязохме в двора.

Намерихме място между две коли за Бърза помощ и паркирахме. Едната от колите беше с отворена врата и от нея се бе провесил нечий крак, обут с черна маратонка. Кракът ритмично се поклащаше и сега можех да видя притежателя му, клатещ енергично глава.

Шофьорът беше надул радиото и слушаше чалга — местно разбиране за съвременен фолк. Етно мотиви в ритъм и с текст, близък до мечтите на носещия се по течението човек. Обикновено ставаше дума за много пари, лесен живот, хубави мацки (респективно мъжаги) и уважението на околните към съответната персона. Хората, слушащи подобни текстове, се асоциираха с героя на песента и бяха способни да се опиват от този измислен мечтан свой свят, нямащ нищо общо с физическото им състояние.

Разтоварихме колата под любопитния взор на шофьора. Той беше извърнал глава, колкото може, но без да мести тялото си. Дъвчеше дъвка и освен с крак, барабанеше с пръсти по волана на колата. След като водачът ми затвори задния капак и нарамахме багажа, се отправихме към служебния заден вход на болницата. Преди да влезем, крилото за вратата се отвори със замах, едва не отнасяйки главата на оператора, и отвътре изскочиха двама доктори. Единият от тях подхвърли през рамо някакво извинение и двамата бързо стигнаха до отворения автомобил. Чалгата утихна, а вратите шумно се затвориха. Включиха се сирените, трептящите червени светлини върху покрива разпръснаха отблясъци и колата потегли към бариерата със свирещи гуми. Докато минаваше близо до нас, зърнах лицето на шофьора — бе сериозно и съсредоточено право напред. Избълваният черен пушек от ауспуха на колата задави гърлото на оператора и той се разкашля. След като се изплю няколко пъти на земята и се успокои, изпсува в посока на изчезващия от погледа ни болничен автомобил. Можех да видя почернителите от сажди слюнки в краката на мъжа.

Влязохме в коридорите и след кратко лутане, намерихме подходящото според оператора достатъчно широко и осветено място. Стоварихме куфарите върху мозайката, а операторът се затюхка, защото подът бе леко влажен. Вероятно току-що бе измит с вода и можеше да се различат сухите, но кални петна от скорошни стъпки.

В този час на деня и тук не липсваха хора. Пациентите, предимно деца, бяха придружени от своите родители. Три-четири дълги редици със сгъваеми седалки бяха окупирани от чакащи. Не липсваха и правостоящи. Някои от децата държаха в ръце играчки, книжки и всякакви други дребни предмети, подходящи за занимавка на съзнанието им, докато дойде редът им. Родителите — нервни, не толкова нервни или видимо спокойни, бяха вперили взор към приемните кабинети. Някои от тях стискаха в ръце малки хартийки и току разтваряха длани, за да погледнат в тях. Бяха раздали номерца на чакащите, което значително намаляваше вероятността от разпавии помежду им. Това ми хареса. Дано не бе постановка само за да може да се заснеме актът на дарение, като режисирана пиар акция на евентуалния ми нов работодател. Надявах се реалната причина да не бе това.

Операторът разтвори куфарите и сръчно започна да сглобява метални тръби, оформящи триножни стойки. Аз не знаех какво да правя, за да му помогна, затова се отдръпнах и разсеяно се загледах в една от вратите на кабинетите. Не след дълго тя се отвори и отвътре се показва малко момиченце, облечено в бяла рокличка, осеяна с малки червени пеперудки. Според мен детето бе на около четири или пет години. Кестенявата му коса бе сресана на път по средата и прихваната с ярки червени ластичета в две стърчащи плитки. Вратата не се бе затворила и то се обърна към нея, за да изчака някого. Оттам излезе накуцващ едър мъж и момиченцето го хвана за ръка, а аз инстинктивно наведох глава. Тъй като бяхме влезли в болницата, не бях с обичайната си маска на лицето и си дадох сметка, че както аз бях видял мъжа, така и той — мен. Вдигнах очи и се опитах да запазя спокойствие. Ченгето, водещо момиченцето за ръка, се приближаваше към мен. Късно беше за отстъпление, затова се усмихнах насреща им.

— Защо си тук? Следиш ли ме, бе? Ще те смачкам като гнида! — изсъска ядно, когато бе достатъчно близо, внимавайки да не бъде чуто от детето. Момиченцето бе спряло пред мен и ме оглеждаше с онова

любопитство, с което само децата можеха да проявяват при среща с непознат.

Огледах се притеснено, но не забелязах нещо обезпокоително. Операторът беше сглобил триногата и вече бе закачил видеокамерата, но той не беше опасност. Нямаше начин да ме заснемат на пиар клип — той не бе подготвен за мен.

— Разбира се, че не. Тук съм по работа — посочих към оператора. Той действаше и не ни обръщаше внимание. Гледаше през визьора на камерата и бавно я въртеше във всички посоки. Това беше вид процедура при подготовката на заснемането. Не разбирах от тези работи. Обърна обектива към нас и двамата с ченгето инстинктивно извърнахме лицата си. Момиченцето го задърпа за ръката:

— Тате, снимат ни. Снимат ни, бе.

— Хей, момче, не си играй с мен! — дръпна ме настрани той, за да излезем от кадъра. Лицето му бе напрегнато, очите святкаха изпод рунтавите му дебели вежди. — Кажи ми ти, че аз не мога да смятам — какъв е шансът в милионен град като този да ме срещнеш случайно, а?

Вдигнах рамене. Момиченцето се опита да разтърси тежката му ръка:

— Тате, тате.

— После, моето момиче, после — обърна се към нея той. — Виж, чичкото има работа сега. После ще се снимаме.

Операторът се беше навел и сега ровеше припряно в единия от куфарите, които бяхме донесли. Беше доста тежък, помня това, защото помагах. Той се обърна към мен:

— Всичко ли извадихме от колата?

— Да — потвърдих.

— Че къде сме го оставили... Мамка му! — така и не разбрах нито какво търси, нито защо говори в множествено число.

Ченгето, изглежда, най-после разбра, че сме по работа заедно с оператора и видимо се успокои.

— Хм, слушай — започна той, — и през ум да не ти минава да ме търсиш повече! Дадох ти, каквото искаше, и то само заради червеноскоската. Ясно ли е? Сега сме квит — пито-платено.

— Тате, а какво е пито-платено? — отново задърпа ръкава му момичето.

— После, Ани. После ще ти кажа, тате — обърна се мило към нея той.

В този момент разбрах голямото му смущение от нашата случайна среща. Припомних си гневните му блясъци в очите, когато ме доближи, а и онази груба заплаха, че ще ме размаже. Бях напипал, без да очаквам, слабото му място, а той се страхуваше именно от това. Притесняваше се, че мога да разгадая. Ченгето имаше дъщеря. Това малко невинно момиченце — Ани, бе неговата слабост. Ако нещо беше в състояние да уплаши този груб и преживял всичко, което може да се случи на човек в близки срещи с бандитска София — това бе каквато и да е заплаха над малката му дъщеричка. Това беше рядък шанс, открил се пред мен. Образно казано — бях го сграбчил за топките, а те със сигурност не бяха железни. Оставаше само да стисна яко, ако не играе по моите правила. Той не бе глупав и сигурно съзнаваше това толкова ясно, колкото го съзнавах и аз. Имаше, разбира се, и риск от превантивни действия от негова страна към мен, но щях да внимавам, според възможностите си. Засега обаче не трябваше в никакъв случай да го предизвиквам.

Наведох се и погалих момичето по главичката:

— Радвам се, че се запознахме, Ани — дадох му да разбере, че съм се досетил за неочакваното за мен предимство. Тя се усмихна мило и отговори чисто по детски:

— И аз — гласчето на момичето звънтеше.

Ченгето отново се напегна, сложи ръка на рамото му и се завъртя така, че застана между двамата ни. Детето каза нещо, което не разбрах, и подаде главичка изпод едната му страна, за да види къде съм. Аз му се усмихнах колкото мога по-дружелюбно. Полицаят се извърна към мен:

— Предупредих те!

— Да, предупреди ме — отвърнах.

Гледах, докато куцащата му фигура и малкият силует до нея се загубиха в края на коридора.

Извърнах се към оператора, който бе намерил, каквото там търсеше и изглеждаше готов.

— Познати ли? — попита. — Жалко, че са тук, защото, нали знаеш, ако се е стигнало до това, няма да им е единственото посещение.

— Познати — потвърдих. — Жалко, че са тук, наистина.

В следващите няколко дни бях зает с новата си работа и нямах време да мисля за необичайната ни среща.

Всичко премина според предварителния сценарий на Страхил Геров. Той, изглежда, бе харесал първата ми изява на помощник оператор, тъй като ми предложи отново да отида при него. Хазяйката щеше да е доволна, защото бе помогнала, но за това — по-късно. Сега трябваше да отида в бара, за да спазаря чипа — дубликат, с който ще мога по-спокойно да се разхождам из големия град, без притесненията от среща с Лицензионна полиция.

Докато се движех из улиците, съзрях нова опасност. В началото не можах да дефинирам тревогата си, но постепенно тя изкристализира и сега бях убеден, че наистина я има. С чистите си и изгладени дрехи усещах пронизващи погледи на непознатите, които сякаш изучаваха човека в мен. Презумпцията бе, че щом имам спретнат вид, вероятно съм заможен и е възможно да нося пари и ценности. Дори дрехите по мен изглеждаха добра плячка. Беше грешка да се движа пеша, но в случая нямах избор. Сякаш бях стрида, на която просто можеха да заграбят черупката и да оставят мекотелото, въргалащо се в прахта.

Започнах да се оглеждам внимателно и във всеки, който бе споделил посоката ми на движение, съзирах потенциална опасност. Загърнах се в сакото си и приведох глава, но изпод вежди наблюдавах всички възможни пътища за бягство, ако се наложи. Вероятно можех да се справя с някой случаен местен бандюга, решил да пробва късмета си с мен, но не и ако се организират двама или трима. Не исках да намесвам полицията по разбираеми причини, но дори и да исках, не виждах често патрулки. Присъствието в този район би имало превантивна мярка, но освен обичайните камери не виждах полицейски коли. При други обстоятелства бих се радвал, че е така, но сега определено бях в опасност и съответно бях много притеснен.

Дори най-дрипавите и примирени със съдбата си просяци, при вида ми реагираха. Очите им светваха и освен протегнатите към мен ръце, инстинктивно усещах как вътрешно се напрягаха. Лицата им се изопваха и бяха готови да скочат насреща ми, а аз дори не разбирах какво ги спира. Сякаш се чувстваха длъжни да изкопчат по някакъв начин всичко, което нося със себе си. Един — уж сакат, дори пъргаво

се изправи от кашона, на който се бе изпружил, и се повлече подире ми. Обърнах се и стиснал юмруци, му се озъбих насреща, а той — явно не очаквайки това, се разколеба и остана на място. Сплъстената му дълга коса покриваше част от лицето му и можех да видя само едното му око. Отначало то бе втренчено в лицето ми, а после се сведе и се загледа в ръцете ми. Не носех оръжие, но той не можеше да бъде сигурен. Използвах временната му нерешителност и побързах да напусна неговия периметър.

Просяците ненавиждаха новодошли „колеги“. Всеки от тях ревностно пазеше района си и всяко преминаване на границата се наказваше. Бях виждал вече такива битки за по-добро място на улицата — бяха жестоки. Никой не отстъпваше мястото си, дори и с цената на живота си. Разбира се, границите бяха мислено прокарани, но стриктно се спазваха от всички. Това бе единственият източник за препитание на нещастниците. Според мен дори бе превърнато в професия — щом го извършваха професионално и печелеха от това, значи оцеляваха. А не всеки бездомен и беден в този град бе просяк. Но хората, които даваха милостиня на нещастниците, само увеличаваха тяхната мотивация. Изпадналите не търсеха никакви други алтернативи — просто се стремяха да усъвършенстват уменията си, за да покажат мизерията си. Виждал съм дори майки да упояват невръстните си деца, за да лежат с тях върху студения плочник.

Спомних си от преди десет години някои неприятни места. Например на изхода на метрото — точно срещу статуята на света София, беше възлова за пешеходците зона. Минавах оттам всеки ден на път за офиса на Нова генерация и виждах възрастен човек с дълга бяла коса, изпружен в краката на последното, най-високо стъпало на подлеза. Обикновено носеше дълъг сив шлифер, подложил картонено парче под себе си, протегнал ръка с опната нагоре длан и скрил лицето си. От целия театър, който разиграваше, можех да си представя как ехидна усмивка озаряваше лицето му, щом някой от преминаващите му оставяше по нещо. Жена му кротко бе приседнала на около два-три метра встрани и след всяко подаяние ставаше и прибираще паричката. След края на „работния ден“ двамата си тръгваха. Накъде — не знаех, но вероятно на място, където преспиваха и доста често жената преобличаше своите дрехи. Просякът естествено ставаше на крака и вървеше на собствен ход, без ничия помощ.

Никога няма да забравя отвратителната случка, причинена от него. Улисана в разговор с дружката си, жената не видя тялото на мъжа, препъна се и страховито се изгъркаля по стръмните стъпала. Удари главата си и дълго лежа на плочите безжизнена, окайвана от ужасените вопли на приятелката си. Виновникът стана и бавно се отдалечи, сякаш нищо не се бе случило. На другата сутрин засякох двойката съвсем наблизо до мястото на инцидента. Седяха на пейка до Централния универсален магазин и пиеха кафе от пластмасови чашки. Жената носеше черни очила и четеше вестник. В следващите дни отново бяха заели позиция на обичайното си „работно място“.

Така притеснен и след поредица от ненужни посещения в големи магазини, най-сетне успешно се прибрах в квартирата си. Рапортувах чинно на хазайката за първата ми среща със Страхил Геров, а тя с видимо задоволство изслуша разказа ми, поклащайки одобрително глава. Когато привърших, ме покани да вечеряме заедно и аз без колебание се възползвах. Беше направила омлет от яйца, а на този аромат не можех да устоя. Разбира се, беше вкусно.

Когато малко по-късно се затворих в стаята си и се метнах на леглото, осъзнах колко дълъг ден бе изтекъл пред очите ми.

24.

Докато се промъквах по улиците на вечерния град, за да се срещна с дилъра, на няколко пъти проверявах дали не ме следят. Влизах в големите магазини, които познавах и за които бях сигурен, че имат повече от един вход. Там спирах до входа и наблюдавах след себе си. Разбира се, и вътре не свалях противопраховата си маска, за да избегна записа на лицето ми на някоя от многобройните мониторни камери, но никой не ми обръщаше внимание. Малко след това излизах от магазина през друга врата и продължавах по пътя си. Навън се бе стъмнило, а и обичайният за града смог улесняваше нещата, за да остана незабелязан. Приближавах се бавно, улица по улица към бара, като внимавах да съм точно навреме. Вече бях съвсем близо, но за срещата оставаше още около половин час. Реших да седна на една пейка в градинката до една голяма църква. Мястото ми беше едва осветено, за да не предизвика веднага реакцията на местните бандитчета.

Бях вдигнал глава към големия и осветен железен кръст на камбанарията, а луната — в началната си месечна фаза, бе точно зад нея. В тъмното виждах и характерните силуети на две големи камбани, висящи върху дебели въжета. Неволно се замислих за обета, който бях дал пред Него — всемогъщия Разум, Закрилник или каквато и да бе тази свиша Сила, даваща ми шансовете досега да съхраня тялото си. Дали все още бе в сила този обет? Не знаех, но се надявах. Бях извършил ужасно дело в пристъп на агресия, предизвикана от внезапен ужас. Дела, които Той изрично бе забранил на паството и бяха върховен грях. Дали?

Прииска ми се да запаля свещ. Станах и смело пристъпих към вратата на църквата. Хванах дръжката и я натиснах силно надолу, но тя удържа напъна. Беше заключена. Изругах наум, а после се стреснах от това злословие. „Защо, по дяволите, разни хора — имам предвид хора като всички други, са си присвоили привилегията да посредничат при връзката ни с Него? Защо да имаме нужда от свещеници и църкви? Че не е ли пряка връзката ни с Него?“ — питах се аз. Махнах с ръка и си

обещах да се помоля насаме, щом се прибера в квартирата си. Беше ми помогнал през всичките години на бягство, защо да не го направи пак. Сега най-вече се нуждаех от закрила. Точно в този момент, когато съм близо до моите цели. С помощта на чипа, който ще ми продадат и който ще посочва запис в Регистъра на лицензиран *правоприемник*, огромна заплаха ще отпадне от плещите ми. Това със сигурност би развързало ръцете ми да мога да се движа по-спокойно, макар още криейки лицето си. А после — да намеря тяло за Таня и да преточа идентичността ѝ, която бях записал на транслатора. Това скъпоценно устройство в куфарчето, което носех с мен от Египет.

Погледнах часовника си — време беше. Упътих се към мястото на срещата и не след дълго отворих вратата на шумния бар.

Както и очаквах, слабичкият бе там — сам, стиснал здраво дръжката на преполовена халба. На съседната маса веднага забелязах двамата мъже с мрачни лица, които бяха и на миналата ни среща.

Човекът ме видя и вдигна чашата си към мен за поздрав. На приглушената светлина върху единия му пръст проблесна тънък бял пръстен. Огледах се притеснено и побързах да седна на масата. Не ми се искаше да привличам внимание.

— Наздраве, приятелю! — започна той. — Ще поръчаш ли? — и махна на сервитьора.

— Тъх — потвърдих и се забърках в джоба.

— Носиш ли кинтите? — проследи ръката ми той.

— Не — много са, за да ги нося така.

— Ама си решил, нали? — не се отказваше той, като приближи глава към мен. Светлината падна върху сресаната му на път коса. Тя бе все така рядка и по нея просветнаха широки бразди от бялата кожа на скалпа му.

— Да, да — отвърнах кратко, защото към нас се приближи сервитьор. — Една бира — поръчах.

— Една голяма бира — потвърди на глас момчето и се завъртя кръгом.

Дилърът едва го изчака, да се отдалечи достатъчно, и продължи нетърпеливо:

— Абе, казах ти, момче — няма да съжаляваш. — Отпусна се назад на стола и облегна гърба си. Беше облечен в същите големи

спрямо обиколката и ръста му дрехи, контрастиращи със слабоватото му лице.

— Как ще стане тази работа?

— Носиш кинтите и го правим веднага, аз съм железен. Моят човек ти го вкарва под кожата още тук, в тоалетната. Проста работа.

— Ясно — отвърнах и изчаках да се приближи момчето с питието ми. Сервитьорът избърса фиктивно с парцал мястото пред мен и тупна запотената халба току пред носа ми. После бързо се отдалечи. Хванах дръжката ѝ и я вдигнах под одобрителния поглед на дилъра. На мястото на халбата видях мокро кръгче и несъзнателно го забърсах с ръка.

— Наздраве — слабичкият вдигна чашата си и със замах чукна моята. Сега отблизо видях пръстена, който бе просветнал на ръката му. Беше гладък и много тънък. Халка от бял метал. На същата ръка, на подобна по цвят верижка с интересна плетка, се кипреше лъскав часовник с бял и изчистен от разни шарении циферблат. Придаваше на човека срещу мен класа, а това в бизнеса вдъхваше доверие. Разбираше си от занаята.

— Утре нося сумата, вие носите чипа — отпих глътка бира. Извадих предварително приготвените пари и ги оставих на масата. — Днес аз черпя. За сделката.

Той се разсмя, махайки заканително пръста си към мен, а любопитните погледи на мъжете от съседната маса полепнаха по лицето ми. Знаех вече, че не са опасни, защото със сигурност бяха от кръга на дилъра. Ухилих се насреща им и закачливо им смигнах. Те извърнаха очи и се направиха, че не са видели това.

Станах, прибутах стола обратно под плота на масата и излязох от бара, без да се обръщам.

Навън беше тъмно и характерният за сезона студен вятър прониза лицето ми. Повдигнах яката на дрехата си и вързах маската на лицето. После се забързах по най-прекия път към квартирата.

Не бях изминал и стотина метра, когато бях придърпан от мощни ръце в тъмния подход за вътрешния двор на една от кооперациите. Опитах се да се съпротивявам, но ръцете ми бяха извити зад гърба и пристегнати със здрава връв, която прорязва кожата ми. Тръшнаха ме на земята, при което едвам избегнах да не падна по лице, и ме стиснаха за

гърлото. Нечия ръка свали маската от лицето ми и някой заслепи очите ми с неприятна светлина на прожекторче. Замижах.

— Той е! — дрезгаво прошепна някой. — Виж снимката! Казвам ти, той е.

„Мъжете, които ме преследваха и снощи!“ Значи тогава не е било случайно и тези хора знаеха маршрута ми. Бях се издънил, но се опитах да запазя самообладание. Не знаех кои са, а ако исках да имам някакъв шанс, трябваше да разбера час по-скоро каква е целта им.

— Ще ви дам всичко, пуснете ме! — примолих се аз.

— Какво? — мъжът изключи фенерчето, а аз отворих очи — виеха ми се блестящи кръгове и не се ориентирах добре в тъмното.

— Знам, че ще ги дадеш, мойто момче. Знам — съгласи се благо непознатият.

Очите ми привикнаха към сумрака и различих огромна човешка глава, надвесена над мен. Беше толкова близо, че можех да усетя острата миризма на алкохол, лъхаща от устата му. Някакви местни пияндета.

— Ето тук, в джоба ми е — посочих с очи гърдите си, макар да не бях сигурен, че разбират. — Имам около трийсет кинта.

— Да, да — гласът прозвуча подигравателно и ръката му потупа мястото, което бях посочил. — Тук са, казваш, а?

— Аха.

Мъжът поклати глава и се отдръпна, така че увеличи разстоянието помежду ни. За момент почувствах облекчение. Наистина бяха случайни бандитчета, търсещи лесни пари.

— Тичай да докараш колата — обърна се мъжът към някого, — ще го пазя тук. Тръгвай! — изкомандва и това трябва да е подействало, защото чух нечии стъпки да се отдалечават. Непознатият изчака малко, а след това се наведе съвсем близо до ухото ми:

— Знам какъв си и знам, че имаш транслатор.

Вцепених се.

— Ти ще ми кажеш къде си го скрил, а аз ще те пусна. На колегата ще кажа, че някой ти е помогнал и си избягал. Остави това на мен.

Въртях очите си на всички посоки, симулирайки, че не зная какво говори, докато се опитвах да измисля изход.

— Хайде, бъди разумен и кажи, нямаш време. Онзи ще се върне до десетина минути. В противен случай знаеш какво ще се случи с теб, нали? Познаваш добре Божил, струва ми се. Вече толкова години...

При тези му думи получих прозрение и сега всичко се нареди логично. От Компанията бяха ме разкрили и това бяха нейните ловци. Не властите, а именно частните ловци на Компанията, грижещи се за всички нейни дела, които не биваше да излизат на бял свят. Бяха ме засекли. Някъде бях проявил небрежност, защото знаеха кой съм. Другата възможност бе, ако са следили дилъра, но това бе малка вероятност, защото, ако искаха да ударят нелегалния пазар на чипове, щяха да ударят него, а не мен. Възможността той да ме бе предал клонеше към нула, тъй като още не бях му платил сумата от десет бона. Бях повторил снощния си маршрут на прибиране вкъщи и някъде там са ме засекли отново.

— Казвай бе, момче! Къде е транслаторът? — разтърси здраво рамото ми мъжът. Бях в неудобна стойка, с привързани на гърба ръце и не можех да се противя, така че се килнах на една страна.

„Защо този човек не искаше да изчака другаря си, а бърза да му разкрия скривалището?“

Студеният цимент, на който се бях прихлупил, ми подежда като стимулатор на мисълта. И друг път ми се беше случвало.

„Този мъж би могъл да получи тялото ми, защото бях в ръцете му, и транслатор, с който да прехвърли идентичност в него. Този мъж искаше да открадне тялото ми, да изхвърли идентичността на Антон от него, неговата мозъчна матрица, и да се прехвърли в него. Как ще го направи, сега не е важно. Важното беше, че това е технически възможно. Този мъж мами Компанията за своя сметка, а аз бях неговата цел! Жертва на обстоятелствата.“

Както се бе навел мъжът, внезапно тялото му се засили и страховито удари челото му в стената над мен. Чух силния и характерен звук на пукащи хрущяли, а нещо топло опръска скулите ми. Гърлото на мъжа изхриптя и той стовари тежкото си тяло върху мен. Сега бях притиснат от него, с вързани зад гърба си ръце и изобщо не можех да направя движение. Добре се бях подредил, няма що!

Докато окайвах наум нелепата ситуация, в която бях изпаднал, тялото му се размърда и се претърколи до мен. Сега бе проснато странично и лицето му бе обърнато към мен. Мирисът на нещо познато

поздразни ноздрите ми. Кръв. Лъч освети лицето му и сега виждах разбития му сплескан нос обилно да кърви и да образува петно, подобно голям разцъфнал мак върху плочника. На ожуленото му чело, точно над едната му вежда, пулсираше огромна подутина, която бързо увеличаваше обема си.

Светлината угасна така внезапно, както се бе появила преди секунди. Някой опря нещо студено до китките ми и със замах проряза това, с което бяха завързани. Аз успях да се изправа и заставах пред едрата фигура на неизвестния спасител.

— Нямаме време за губене. После с въпросите — придърпа ме в тъмното. Макар да бях още в шок и виждах само гърба на човека, този глас и тази леко провлачена куцукаща походка нямаше как да объркам. Ченгето! Ето, че съдбата си нямаше работа и пак ни бе събрала. В най-подходящия момент.

Дали пък молбите ми за спасение — там, до храма, преди час не дадоха резултат?

Малко по-късно, в някакъв тъмен и влажен вход, бях поседнал на студения под, а ченгето беше залепил лице на стъклото на вратата и гледаше навън. Беше сложил двете си длани до слепоочията си.

— Измъкнахме се — подхвърли през рамо, вместо обяснение.

— Как? — все още бях объркан. — Как ни намери? Кой са тези?

— Кой са тези!? — контрира той и се обърна към мен. — Ти кажи!

Не биваше да го лъжа, защото така или иначе щеше да разбере истината. На всичкото отгоре, с тази си рискована постъпка от негова страна, вероятно му дължах и живота си.

— Хората на Божил.

— Божил? — ченгето се стовари до мен и опря рамото си до моето. На мястото на контакта усетих топлина, а в носа ми лъхна миризма на пот. Дишаше тежко.

— Да, Божил — човекът зад цялата тази лудост.

— Още ли не те е прежалил?

— Прежалил ме е той, но докато съм жив, ще ме преследва, защото аз съм неговия най-непримирим враг. Той ме вкара в тази история и той е виновен за два разбити и в крайна сметка унищожени млади живота. Но това е моята лична история, теб едва ли те засяга.

— Така е — отвърна благо, но аз инстинктивно заставах нащрек. Нещо не се връзваше. Защо ме бе проследил от бара и защо се намеси, за да ме спаси от ловците на Божил?

Все още не бе успокоил вълнението в гърдите си, обърна лице към мен и топлият му дъх облиза страните ми. Нещо го мъчеше и реших да му помогна. Дължах му го.

— Искаш да ми кажеш нещо, така ли е?

Той продължаваше да мълчи, но усещах втренчения му в мен поглед. Беше угнетително.

— Защо ми помагаш? — преформулирах въпроса си и се извърнах към него.

— Видя Ани, нали? — промълви той, без да отбягва погледа ми.

— Кой?

— Дъщеря ми.

— Видях.

— Живея до старата мелница на София. Там, до прелеза за квартал „Хаджи Димитър“. Ще намериш къщата, ако се наложи, нали? Точно зад мелницата е. С малко дворче и зелена метална ограда. Ще я намериш, сигурен съм.

— Защо ми го казваш? — не схващах накъде бие.

— Тя те е виждала вече. Казах ѝ, че може да ти има доверие — продължи. — Ако се случи нещо с мен, ти ще я изведеш оттам.

Всичко се изясни на мига. Излезе, че си имах ангел хранител, без да зная това. Той бе решил да ме държи под око само за да оцелея и дъщеричката му да има шанс, ако нещо се случи с него.

— Знаеш какво работя, не мисли, че не си давам сметка за това. Всеки ден е подарък за мен, така да знаеш. Но имам ли избор? Ани е само на пет. Тя дори не помни майка си.

— А не искаш ли тялото ми?

— Глупости!

Приех отговора му, без да се замислям. Звучеше искрено.

— Ти така и не обясни защо скитаеш сам. Къде е момичето?

— Таня загина — отвърнах кратко.

— Аха, ясно — каза, а аз си помислих, че той сякаш очакваше точно този отговор. Дали, според ченгето, не бе логично точно това да се случи? Вината за това сякаш с железен хват ме стисна за гърлото и

отвърнах поглед от него. Сълзи напиреха да избият и потекат по страните ми, но някак успях да запазя самообладание.

— Ставай! — изправи се и ми подаде ръка. Поех здравата му десница и след като се убедихме, че на улицата няма особено движение, се разделихме. Всеки пое в различна посока.

Малко по-късно се сетих, че не го попитах как да разбере, ако нещо се е случило с него. Не знаех дори името му, затова се върнах, но в тъмнината не видях никого. Някъде наблизо засвириха сирените на полицейски автомобил и миг по-късно видях приближъка на червено-сините му светлини. Прилепих се до стената на кооперацията и бързо се изнизах от този район. После хукнах по пустите улици, колкото сила имах, и спрях чак пред Националния дворец на културата. На площада пред него имаше младежко забавление с оркестър и танци. Смесих се с младите. Пих пенливо вино, танцувах с девойки, облечени с дълги бални рокли и пях с цяло гърло. Никой не ни притесни. Прибрах се в квартирата малко преди полунощ.

ΤΡΕΤΑ ЧΑΣΤ ΑΓΟΡΑΤΑ

25.

Някаква нищожна част от съзнанието ми подсказваше, че сънувам и това вероятно бе причината да мога да насочвам действията си по начин, по който желях.

Първото нещо, което усетих, бе, че тялото ми се друса в някакъв своеобразен и бърз такт. Странно, но към сензитивните ми усещания се включи и обонянето. Замириxa силно на животно. Започнах да чувам и ритмичния тропот на осемте копита, отблъсквайки се от земята така, сякаш искаха да се откъснат от нея и да полетят. Опитах се да доизградя сцената, в която бях попаднал. Возех се във файтон, теглен от два бели коня. Животните бяха едри и на нивото на очите си виждах подскачането на изпъкналите им широки и потни гърбове. Отпред някъде от време на време се мяркаха разпилените им гриви. Нямаше кочияш, който да ги води, но те знаеха пътя и колата не спираше.

След малко в картината се включиха още образи. Първо, силует придоби образа на Тания. Седнала срещу мен, усмихната и опряла колена в моите. Зелените ѝ очи контрастираха с червената коса, която знаех, че не е нейна и не я харесвах. Тя сякаш отгатна мислите ми, засмя се, свали със замах перуката и я захвърли с всички сила през главата си, така че в миг изчезна някъде пред двойката пръхтящи животни. Русата ѝ мека коса бе пораснала толкова, че вятърът я усука около страните ѝ, като краищата им се сплетоха над нослето и покриха малката му гърбичка. Тя се засмя с глас и отмести с тънките си пръсти кичурите, за да открие пред мен истинското си лице. Подадох ѝ десница. Тя се протегна напред, но вместо да хване моята, стисна нечия малка ръчичка с почти прозрачна бяла кожа. Извърнах се само за да видя седналото до мен момиченце с бяла рокля на червени пеперуди. Косичката ѝ бе сплетена на плитки, стигащи почти до крехките раменца. Познах я. Това бе Ани — дъщерята на моя спасител. Неочаквано, но вярно — ченгето бе моят спасител.

Постепенно светлината, която озаряваше сцената, започна да избледнява и видях, че навлизаме в гора с огромни дървета. Кората на

дънерите им бе напукана в дълбоки бразди, подобно на гъста паяжина, а клоните бяха разперили толкова нашироко краищата си, че образуваха тунел, по който се носехме. Този тунел започна да става все по-тесен и все по-нисък. Трудно пропускаше светлина и започнах да се задушavam. Конете забавиха своя бяг и разбрах, че скоро няма да могат да продължат. Ани се премести до Таня и двете се свиха на топка, в която не можех да ги различа.

Скочих на крака и заудрях с юмруци сухите израстъци, отдавна лишени от листа. Те се опълчиха и ме зашибаха по главата, рамената и където сварят. Яростно задраскаха с остриите си нокти челото и лицето ми. Рукнаха топли струйки и напълниха очите ми. Заслепиха ме и ме объркаха. Нямаше място за отстъпление. Бранех не само себе си. Бранех съществата, заради чиято близост си струваше да се боря — дори когато това като че ли бе обречено. Яростно закърших с голите си длани върховете на клоните, наподобяващи дълги шипове, а остатъците захвърлях настрана. И тогава тунелът сякаш се примири и утихна. Отстъпи и разтвори клони. Почтително даде път, а очите ми бързо се избистриха и просветля. Животните издухаха хълбоци, изпръхтяха, пръскайки навред гъсти бели слюнки и отново поеха своя бяг. Слънчевите лъчи се заиграха един с друг, запрегръщаха се и озариха разстлалата се широка пътека пред нас.

От нейде се дочуха звуци. С напредването ни те се усилваха все повече и повече, подредиха се в стройна редица и преминаха в музика. Свиреше оркестър и беше красиво. Можех да различа ентусиазма на цигулките, тоновете, на които се носеха с лекотата на птича перушина из въздуха. Поддръжката на духовата секция — фанфари, флейти и фаготи, надпяващи се с любовните припеви на чучулигите. Задаващият ритъм възглас на барабаните, подкрепян от контрабас и виолончело. Мелодията ту забързваше и гърмеше своите топовни салюти, ту забавяше и почти утихваше, нашепвайки неразбираемите си рими, но неизменно следвайки вкоренена на генетично ниво у хората световна хармония.

Ането и Таня изправиха главици и лицата им тозчас засияха. Трепнахме и мълчаливо хванахме ръцете си в кръг. Стисках тези малки топли длани и сякаш всички се превърнахме в едно цяло. Неделимо и свършено. Не знаех накъде се бяхме устремили, какъв бе този впряг и този път, но ми се искаше никога да не свършва.

26.

Събудих се с неприятното усещане, че нещо не е наред. Не можех да определя какво е то, но бях притеснен. Опитах се да стана, но изобщо не успях да се раздвижа. Главата ми бе привързана с нещо за твърдата повърхност, на която бях легнал. Крайниците също. Опитах се да викам, но челюстта ми бе скована и предположих, че е обездвижена по някакъв начин. Най-вероятно беше стегната с ремък, от който лъхаше мирисът на животинска кожа.

— Събуди се — дочух нечий мъжки глас. — Извикай Светла да дойде.

Тит-тит-тит — до мен достигна ритмично повтарящ се звук, като от работеща апаратура. Въртях очните си ябълки във всички посоки, но не можех да видя нищо друго, освен белия таван над себе си и заслепяващата ме силна луминесцентна лампа. Чувах стъпки, усещах нечие присъствие близо до мен, но нищо повече. Дори усетих течението на въздуха при отварянето на вратата.

Бяха ме отвлекли! Сигурно съм в Компанията — в техния така наречен Институт, и сега щяха да изтрият идентичността ми, за да предадат тялото на друг, платил си лиценза за това. Всеки момент съществуването на Антон в този свят щеше да приключи. Най-послед след всичките тези години бяха ме заловили. Един от рисковете, които поемах при всяко мое движение в града, ме бе провалил. Нямах обаче избор и трябваше да действам. Дължах го на човека, когото обичах. В този момент разбрах, че не се страхувам. Дори посрещах тази безвъзвратна промяна с известна доза облекчение. Съжалих единствено за това, че тежкия товар, който бях поел, ме прекърши и не можах да довърша започнатото. Не успях да се сдобия по някакъв начин с женски *матрикант*, на когото да прехвърля мозъчната матрица на Таня. Самата матрица бях записал на *транслатора*, и го бях скрил в село Кладница. За Бога, щях да го направя! Дължах ѝ го, но предвид обстоятелствата смятам, че ми е простено.

Сега ще се опитам да заспя отново. Искам да сънувам за последно. Да сънувам тези мигове, заради които си заслужава да се

живее. Заслужава си човек да живее дори само заради сънищата, които сънува. Там се случват най-хубавите неща. Затворих очи и се напрегнах да извикам образа на Таня.

Опитах се да забавя дишането си и да успокоя пулса си, за да мога да заспя. Не се случи. Дочух вратата да се отваря и познатият вече хладен полъх от коридора погали страните ми.

Тит-тит-тит — онзи равномерен звук бе станал по-отчетлив.

— Събуди се, но е спокоен — чух мъжкия глас, който преди малко, изглежда, докладваше някому.

— Добре — женският глас, който отговори, бе твърде тих, но аз се разтресох. Познах го дори от една-единствена дума. Беше на хазайката.

Тя явно се бе приближила до мен — усещах дишането ѝ близо до лицето си, но не отварях очи. Не знаех какво да мисля. Лежах мирно и примирено чаках съдбата си.

— Знаем, че не спиш — промълви жената, — ако желаеш, остани си така.

Отворих очи, но почти веднага ги затворих, защото светлината над мен, идваща от лампата, бе прекалено силна.

— Скоро ще свърши — продължи хазайката. — Потърпи! Сега ще ти освободя челюстта. Бяхме я привързали за твоя безопасност.

Ръцете ѝ внимателно развързаха ремъците, опасали цялата ми глава. Натискът върху зъбите, които усещах допреди миг, изчезна. Пораздвижих долната си челюст наляво-надясно и успях да направя това без проблеми.

— Можеш да говориш, ако желаеш — подкани ме тя. — Засега само това. Когато привършим, ще те освободим.

Ще ме освободят! Това беше неочаквано.

— Какво правите? — с мъка проговорих, защото гърлото ми бе пресъхнало.

— Изследваме те — погали ме по челото тя. — Това е. Скоро ще приключим.

Сетих се за снимката от квартирата, на която хазайката бе заснета в кадър с нейни колеги в някаква лаборатория. Какви ли изследвания прави и защо на мен, и защо по този начин?

— Ако се чудиш как съм разбрала, ще ти кажа. Имах те за човек, на когото да имам доверие, а ти не бе откровен с мен — усетих

горчивината в гласа ѝ. — Мислех те за един от нас, а ти не ми каза истината. Говорих с приятел, който ме уважава и аз го уважавам, за да ти помогна да си намериш работа. Да попаднеш в среда, за която си мечтал. Подведе мен, подведе и него. Подреждах дрехите ти в гардероба, когато го видях — уреда за проверка. Почудих се за какво ти е. Помислихме с моите колеги и после те пуснахме на проверка с него. Малко сме те упоили, но виждам, че вече си добре.

„*Шибаният скенер!*“ Бях се издънил, но, за Бога, трябваше ми. За мен, а и за *матриканта* на Таня, с който, уви, все още не се бях сдобил. Трябваше да се уверя, че ще издържим на проверка от лицензионните. Мамка му! Защо ли не го скрих при транслятора? Добре поне, че не бях попаднал в ръцете на Божил. Оставаше ми надежда, че след като вземат това, което им трябва, ще ме освободят.

Тит-тит-тит.

— Не исках да те лъжа, но бях в такива обстоятелства — започнах, — а и не виждам разликата. „Равенството е живот“ — цитирах лозунга, който се вееше из улиците на града.

— Остави тези глупости — скастри ме тя. — Знаеш, че това е невъзможно. Невъзможно е да има равенство между нас.

Спомних си, че веднъж бяхме коментирали темата, но тя не бе заела такава крайна позиция — само бе изразила мнение, че това е неестествено. И че хората, които взимат *матриканти*, за да останат в материалното, са оцетители на някакъв Световен разум.

— Ти за Световния разум ли говориш?

— И за него, но преди това ще дойде момент, когато *матрикантите* ще поискат нещо повече. Богатите избират новия начин на съществуване и богатите могат да си го позволят, нали? Толкова е просто всичко. Във финансово отношение те ще ни превъзхождат, защото капитала, който имат, си е техен по силата на Закон за правоприемниците и те по всякакъв начин ще се постараят да запазят статуквото. Колкото повече *матриканти*, толкова повече капиталът ще преминава в ръцете на не-хора. Така постепенно почти целият капитал ще премине в ръцете само на *матриканти*. Надявам се да си ме разбрал.

— А моят капитал къде е? — попитах.

— Тъкмо това ми е интересно и на мен. Твоят капитал къде е?

— А тези, които работят само за да съществуват в тази форма? Изплащащите кредити? — продължих да атакувам. — Къде е техният капитал? Къде се съсредоточава всичко и кой притежава този уникален, желан от всички продукт?

— Компанията — отговори тя.

— Компанията — потвърдих.

Тя се надвеси над мен, закри светлината, а в сянката на лицето ѝ, осеяно с безброй петънца, очите ѝ блестяха. Изчезнал бе онзи безкраен тъмен океан, който бях виждал по време на нашите срещи.

Тит-тит-тит — продължаваше досадният звук на незвестната апаратура.

— Готови сме — дочух отново мъжкия глас. Бях забравил за неговото присъствие. — Вадим ги.

— Какво вадите? — попитах.

— Нанороботите. Вкарахме ги в тялото ти чрез вената и сега, след като си свършиха работата, ги вадим.

— Нанороботи?

— Да, нанороботи. Онези миниатюрни човешки помощници, чрез които можем да огледаме структурата ти отвътре. Могат да пълзят навсякъде, събирайки данни за нас.

— Защо? Искате да копирате технологията?

— Не — отвърна тя. — Защото трябва да разберем уязвимото ти място. Слабото място на *матрикантите*. Нашите бъдещи противници.

Тит-тит-тиит — за последно чух досадния звук, а после всичко изчезна.

Отново бях буден, но лежах върху твърдата повърхност със затворени очи, стараейки се да не издам това. Неизвестно за мен време бях под упойка. За кратко се чудех дали срещата ми с хазяйката бе реалност, или бе страховита халюцинация. Дори и да исках, не можех да движа крайниците си. Явно все още бяха привързани към кушетката, на която бяха проснали тялото ми. Опитвах се да разбера дали има някой друг в помещението. Някой, който внимателно да ме наблюдава и да очаква моето събуждане.

След кратки преструвки, накрая се пристраших и леко повдигнах клепачите на очите си. Успях да акомодирам достатъчно добре и да настроя зениците на очите си за силната светлина, идваща право отгоре. Преди да ме упоят отново, хазяйката бе освободила главата ми и сега можех да я завъртам до известна степен и да я накланям напред, към гърдите си.

Това, което се откри пред мен, не бе голяма изненада. Дори в известна степен го очаквах. Някакъв вид лаборатория, инсталирана в неголямо помещение. Различни по вид и размери непознати апарати, висящи на стойки, закрепени за тавана. Бяха навързани с различни проводници, които се обединяваха в общ дебел сноп. Този сноп стигаше до огромно бюро, на което светеше компютърен монитор. Коженят стол с висока облегалка и пластмасови налакътници, разперени като криле, беше празен. Уверих се, че за съжаление всичко бе реалност. Ужасна наистина, но реалност.

По някаква причина тялото ми бе оставено без надзор. Надявах се нанороботите да са извадени и да не пълзят с гадните си миниатюрни пипалца във вътрешностите ми. Изглежда, сега бе моментът, в който трябваше да действам. Напрегнах мускулите на ръцете и краката си в опит да се изтръгна или поне да разхлабя здравите връзки, но не се получи. Поех дълбоко въздух и повторно опитах. Същия негативен резултат. Изправих глава, доколкото можах, и брадичката ми докосна гърдната ми кост. Това бе добре. Имах, макар и ограничено засега, свободно движение на част от тялото си. Пробвах

да достигна със зъби до ремъците, привързали ръцете ми. Никакъв шанс за това — разстоянието до там бе недостижимо. Изругах непознатия душманин, който си бе позволил да направи това с мен.

От позицията на главата си не можех да видя, по какъв начин бяха стегнали краката ми, но предположих, че е със същите кожени ремъци, които можех да видя на китките. Бяха тънки, но вероятността да ги скъсам бе твърде малка. Напрегнах юмруци, в резултат на което ремъците се впиха по-дълбоко в кожата и до мозъка ми достигна пренесеният по нервите сигнал за остра болка. Отпуснах глава назад и затворих очи, преструвайки се на заспал от упойката. Усещах жаждата, която ми бе причинила, но бях сигурен, че тялото ми ще се справи. Винаги включваше някакъв компенсаторен механизъм. В крайна сметка проектантите на *матриканта* се бяха погрижили за всичко — и бяха успели. Според мен обаче беше направено не за да направи съществуването на *матриканта* по-леко, а за да може той да оцелее въпреки всичко. Това върховно технологично постижение, чрез което Компанията трупаше неимоверни печалби.

Засега планът ми бе да спечеля време, докато измисля някакъв начин за измъкване от това място. Два пъти вече бях успявал. Бягствата ми от принудителния престой в института на Компанията преди години. Наистина, с помощта на други хора и без да ги бях обмислял предварително, но все пак успешни бягства. Основният проблем тук беше, че не знаех къде се намирам, а и освен хазайката, досега не бях виждал други хора, но знаех, че има такива. Освен това нямах квартира и работа, а най-важното — бях загубил скенера за лиценз.

28.

Мислите, с които бях заел съзнанието си от известно време, бяха прекъснати от някакъв шум и това ме подразни, но запазих спокойното си изражение. Продължих да се преструвам на заспал. Стори ми се, че това е най-разумното. Трябваше ми повече информация от това, което бях събрал, преди да действам.

Вратата се отвори и полъхът на студения коридор облази страната ми. Не чух, по-скоро си представих внимателни стъпки, идващи към ложето ми. Чувството за нечие присъствие до мен се потвърди с усещането на непозната и слаба миризма. Предположих, че може да е някакъв препарат, химичен реактив или най-обикновен дезинфектант. Стори ми се логично да работят със специализирани материали.

Някой започна да развързва внимателно ремъците, пристегнали китката на едната ми ръка. После направи същото и с другата, така че и двете ми ръце бяха свободни. Можех да опитам, макар и все още с вързани към кушетката крака, да поваля непознатия и в суматохата да се развържа и избягам. Леко отворих клепачите си, колкото да се ориентирам къде бе позициониран човекът.

— Знам, че не спиш — гласът на хазайката прекъсна намеренията ми. — Слаб актьор си, да знаеш.

Нямаше смисъл от повече преструвки. Отворих очи — наистина бе тя. С наметната бяла престилка, допълваше впечатлението ми за някакво специализирано място, свързано с наука, опити... такива неща.

— Сега ще развържа и краката ти, но ще кротуваш, нали? Пък и да ти кажа, не можеш да избягаш. Никой не може — ние сме навсякъде.

„Навсякъде? Ние?“

— Вие сте навсякъде? Толкова много ли сте? — не се сдържах.

— Навсякъде, да. И всеки, когото срещаш, може да е един от нас, така че откажи се, младежо.

„Агората? Най-вероятно бях попаднал в ръцете на Агората.“

Реших да не задавам повече въпроси, а търпеливо да изчакам, за да разбера какво знаят и какво още биха желали да научат от мен. За самия мен.

Тя наистина развърза кожените ремъци от краката ми, така че се изправих на твърдата постеля и провесих крака. Това, което забелязах първо, бе малката бяла лепенка на свивката на лявата ми ръка. Каквито и манипулации да бяха правили, бяха използвали това място. Не усещах болка, нито каквото и да било неудобство.

— Искаш ли вода? — предложи любезно хазайката, чието име, както бях чул и предположих, бе Светла.

— Да.

— Ето — подаде ми малко пластмасово шише.

Развъртях синята капачка и инстинктивно го повдигнах до носа си.

— Не бой се, вода е — засмя се тя.

Изчака търпеливо да изпия почти цялото съдържание на бутилката. Наистина бе вода. През това време се опитах да запомня всеки детайл от лабораторията, в която очевидно бях задържан. Заех се да мисля, как може да използвам някои от тях. Дебелият сноп кабели, водещи към компютъра на бюрото, бяха бандажирани с бяла лепенка. Ако можех да разлепя тази лепенка и усуча, може и да се получи здраво въже. Захранващия кабел пък можех да скъсам или срежа със стъкло от някоя счупена стъкленица и да опра оголените му проводници в дръжката на вратата, така че който се опита да я хване отвън, да бъде спрял. Не си мислех, че може да загине, а такава вероятност наистина съществуваше, но ужасът се завръщаше. Онзи ужас от непознатото, който ме бе следвал през всичките тези години на изгнание като *матрикант* и заради когото бях посегнал на Таня. Този ужас имаше едно-единствено име и това бе вроденият у всеки от нас инстинкт за самосъхранение.

— Я пак кажи, какво мислиш за Компанията?

— Не виждате ли? Тя е вашия враг, а не нейния продукт — хванах се за думите й. Не знаех още как, но можех да използвам и по някакъв начин да пренасоча целта й от *матрикантите* върху Компанията. Това бе и моята основна цел — Божил, както и Компанията, но не преди да осигуря *матрикант* за Таня.

— Така ли?

— Тя ще разшири географията на своите пазари — продължих с поясненията си, — в гонитбата за по-високи печалби, корумпирайки всякакви правителства. Като гигантска помпа постепенно ще изсмуче наличните капитали от хората. Това е продуктът, върховният и безконкурентен продукт, заради който те ще работят неуморно и при всякакви условия. А те ще стават все по-тежки и по-тежки.

— Не говориш като трийсетгодишен.

— За да се уверите обаче, ще ви трябва време. Време, за да прочетете историята на деветнайсти, дваисти и дваисет и първи век, както и трудовете на Карл Маркс. Знам, че имате достъп до Мрежата и можете да намерите информация, но нямате време. Часовникът отдавна сочи дванайсет без една минута.

— Ти ми каза, че си учил история, но пропусна да кажеш, че си марксист. Нали...

— Нищо не разбирате — прекъснах я невъздържано. — Не съм марксист и какво общо има това? Не виждате ли миналото, реалността? Не виждате ли бъдещето?

Ноздрите ѝ се разшириха дотолкова, че лицето ѝ придоби вид на човек от африкански произход. Кожата потъмня, бръчките сякаш се вдлъбнаха, а луничките, обсипали лицето ѝ, засияха като звезди в безоблачна нощ.

— Кой си ти изобщо — откъде идваш? — приближи лице до моето и отново усетих миризмата на химикал. — Кой те изпрати при мен? Неслучайно ме насочи към това, да те изпратя при Страхил Геров, нали?

Ако казваше истината, надали щеше да ме развърже. Тя също не бе добра в актьорското майсторство. Вероятно подозираше, че не съм провокатор, изпратен от полицията, за да разбие Агората, но не знаеше същинската ми цел. От друга страна, Агората можеше само да ми бъде от полза. Със своята организация, макар и вероятно децентрализирана, можеше да прониква както с хора, така и с технологии в държавни структури. Защо да не могат да проникнат и в частна компания, пък дори тя да е най-могъщата? Бяхме съюзници, но оставаше да я убедя в този факт. Изглежда, бе някакъв лидер и думата ѝ имаше значение в Агората.

— Добре, ще ти разкажа историята си. Ако искаш — вярвай, но нямам с какво да докажа думите си. Не и на този етап.

Тя кимна в знак да продължа и аз започнах. Когато привърших, тя бе седнала на бюрото и пишеше нещо на малък бял лист. После го сгъна, пхна го в джоба на престилката и стана.

— Скоро ще се върна, а ти чакай и не пипай нищо! Разбра ли?

Без да дочака отговора ми, се обърна и излезе от лабораторията.

Сега можех да се разходя из помещението и да разгледам отблизо предметите, които ме бяха заинтересували. Огледах се за видеокамери, но не видях такива. Възможно бе все пак да има, но да са скрити. Да са камуфлирани в някой от многобройните апаратури на това място. Махнах с ръка, защото дори да ме наблюдаваха, нямаше да правя съмнителни движения. Нека да изглежда, че просто се разтъпквам наоколо. Не би трябвало да се задържам пред някой уред, събудил любопитството ми. Може да е някакъв вид проверка и сега внимателно да ме наблюдават през скритите си видеокамери, готови да нахлуят и да ме завържат отново.

Приблжих до бюрото и погледнах в монитора. За мой лош късмет той бе изключен и не можех да определя предназначението му. Най-вероятно съдържаше някаква информация, която хората, задържали ме тук, събират. Дали бе свързан с Мрежата? Това, което установих от думите на служителката в Бюрото по труда, е, че хората се страхуват да сърфират в остатъците на всеобхватната в миналото глобална свързаност. Тя намекна, че такава дейност ще бъде проследена и любопитните ще бъдат задържани по подозрение за съпричастност с Агората. Дали наистина бях попаднал в техните ръце? Ако беше така, то в този компютър вероятно има софтуер, предпазващ го от проследяване. Дали щях да намеря информация за Компанията и Божил, която би ми помогнала да постигна целите си? Ех, само да можех да го пусна и да проверя! Само за малко — някакви си пет минути биха ми стигнали, ако търсачките в Мрежата все още бяха достъпни.

Отново погледнах дебелия сноп кабели — той влизаше някъде отзад, към вход/изходните му интерфейси, но не виждах дали е включен мрежов кабел. Изкуших се да го разгледам отблизо, но размислих, защото все още не знаех дали ме наблюдават. Надявах се да не е така и когато се уверя, ще го включа и използвам. Не бях загубил уменията си от предишния си живот и вероятно бих се справил. Ако пък не бе свързан с други компютри, най-вероятно съхраняваше

някакви локални данни или управляваше всичката тази сложна апаратура, пръсната около мен. Разбях ли каква е, тя можеше да се превърне в неподозирано все още от мен предимство. Информацията винаги дава предимство — при планирането на всякакви действия в конкретна област; при предприемане на планираното действие, и не на последно място — предимство при отчитане на резултатите. Информацията е сила и фактът, че Мрежата бе съсипана, бе изцяло в ущърб на милионите потребители. А това бяха гражданите, масите, които все по-трудно можеха да намерят интересуващата ги информация и ставаха все по-невежи и все по-примирени от този факт. По същата причина лесно можеха да бъдат манипулирани от група хора, които желаеха именно това и притежаваха нещото, което другите нямаха — информация.

Ако компютърът бе вързан във вътрешна мрежа с други машини, най-вероятно тя е от така наречения доверен тип, каквито бяха повечето локални мрежи, обслужващи организациите. В този случай включените потребители имаха най-ниско ниво на защита в своите настройки. Причината бе, за да могат да ползват споделени ресурси, каквито са директорийните и сървърните услуги, общи бази данни, вътрешни пощи, общи принтерни устройства и други. Един път авторизирана машина от вътрешна точка на локалната мрежа, се ползваше с пълно доверие от останалите машини. Най-голямата грижа на администраторите на такъв тип локални мрежи обикновено бе входно-изходната точка с глобалната свързаност. В повечето случаи тя бе трудно пробиваема отвън, но веднъж разпознат като член на локалната мрежа, нещата изглеждаха по съвсем друг начин. Това беше добре, но за да вляза в компютъра съществуваше друг голям проблем пред мен — в такава доверена мрежа, всички компютри са с високо ниво на сигурност откъм вход в операционната им система. Това се налагаше именно поради факта, че всички потребители в локалната мрежа трябва да са доверени. Ето защо администраторите изискваха от отделните потребители да вкарват силни пароли за стартиране на операционната система, както и промяната им на определен период от време. Това обаче бе трудна задача. Трябваше да се помнят поредица от несвързани логически символи, затова много потребители се изхитряваха и записваха текущите пароли на места, близо до

компютъра. Обикновено това бяха сгънати листчета, подпъхнати под стойката на дисплея, клавиатурата и други компоненти.

Можех да потърся такова листче, а ако имах късмет — да попадна на потребител, който да е имал неблагоприятното да премахне изискването за парола на операционната система. Ако не успеех да намеря листче и ако компютърът все пак бе заключен, имаше шанс да се опитам с някои команди на много ниско ниво — дисковата операционна система. Трудно, но не невъзможно!

Само да намеря някой включен компютър, щях да се ориентирам за това място и за тайствената група, която принудително ме държеше. Дори името на машините, свързани в група, можеше да бъде полезна информация. А най-добрият вариант, макар и малко вероятно да бе това, бе да намеря включен към Мрежата компютър със стартирана операционна система. Мечтаех чрез него да потърся нужната ми информация. Можех да изпратя съобщение за помощ, ако някой локализира позицията ми чрез IP адреса на персоналната машина, адреса на локалната мрежа или дори името на домейна. Имаше различни варианти. Но ако глобалната свързаност е разбита и в отстатъчните ѝ фрагменти онлайн са само слухтящите за членове на Агората агенти и самите членове на Агората, кой би ми помогнал? Наистина ли Мрежата повече не съществуваше, както бях разбрал от служителката от Трудови ресурси? Върнах се отново на проблема с нея и достъпа на обществена информация.

Разбиването на глобалната свързаност обслужваше изцяло така наречения елит — тези, които имаха капитал в ръцете си и по никакъв начин не желяеха да се разделят с него. Така, макар и косвено, Агората съдействаше именно на елита. Това бе в абсолютно противоречие с намеренията им да се борят с установения ред или поне в декларираните им намерения за това. „Странно. Много странно. Дори съмнително.“ Човек би предположил, че Агората не съществува в действителност. Че тази анонимна организация е измислица на тези, които имаха интерес да държат масите в невежество и без лесна комуникация помежду си. Без възможности за обмяна на идеи. Това би дало отговор на много неща.

Но ако това е вярно и Агора не съществува, в чии ръце бях попаднал?

29.

Докато все още обмислях полезните си ходове и се колебаех как да процедирам с компютъра, хазяйката се появи на вратата. Отново бе сама. Можех лесно да я надвия и засега това бе най-доброто, което ми хрумна. Преди това обаче трябваше да измъкна повече информация за мястото и хората, при които бях попаднал.

Жената изглеждаше уморена, но направи опит да се усмихне. Носеше същата бяла престилка. От горното ѝ джобче се показваше върхът на синя пластмасова химикалка. Смирено седнах на кушетката и зачаках удобен момент, в който да действам.

— Не си ли любопитен? — подхвана тя първа.

— Да — отвърнах бързо. — Кои сте вие? Къде съм?

— Не — засмя се искрено, — не това. Разбира се, по-късно и това ще научиш. Не си ли любопитен какъв доклад изготвиха нанороботите?

— Не ме интересува.

— Сериозно? Не те интересува? — беше объркана.

Мамка му! Какво значение имаше това? Някакви си микроскопични работи, инжектирани от тези хора, човъркаха в тялото ми, за да търсят какво — някаква уязвимост? Да търсят начин, по който хората да могат да се справят с *матрикантите*, ако се наложи? А според нея това скоро ще се наложи. Неизбежно ще се наложи. Акцентите тук бяха два — наложително и неизбежно.

Почувствах се като предател. Предател на цяла една раса! Тази раса можеше да загине, поради моята непредпазливост да се издам и да попадна в неприятелски ръце. Разбира се, те можеха да направят тези опити с който и да е друг *матрикант*, но в случая виновникът бях аз. Аз бях изследван, а не друг. Вината бе моя. Мамка му! Не бях виновен, а се чувствах така. Това бе омерзително!

— Това е вашата бъдеща война, не моята — опитах се да бъда спокоен, но не бях.

Жената трепна, вероятно защото усети напрегнатото ми състояние, но не пое насоката на този разговор.

— Аз не се готвя за война с хората — продължих.

Тя поклати разбиращо глава, но дали повярва?

— Разбира се, че ти не се готвиш, защото все още не осъзнаваш, а нали това искам да разбереш.

— Въпреки твоите обяснения... Не разбирам.

— Si vis расет, пага bellum, казват древните римляни. Или преведено: „Ако искаш мир, готви се за война“. Сега разбираш ли? На нас ни се обясняват съвършенствата на това, да вземеш лиценз и да се прехвърлиш в тяло *матрикант*. Разбираш ли? Съвършенства!? Въпрос на време е съвършените — само на думи, да се почувстват точно такива. Съвършени! Оттук до расовото разделени е само една крачка. А най-големите геноциди, извършвани от човек над човека, са именно на расова основа. Защо мислиш, че всичко това е забравено? Самият ти се занимаваш с история, нали? Да, може би сега хората не се интересуват от тези неща, но някои като мен все още помним и няма да останем равнодушни. Не може да чакаме безразлично и примирено. Дължим го не на нас самите, а най-вече на тези след нас. Ще горим в Ада, ако сме могли да предприемем нещо, а не сме го направили.

Бях готов да я съборя и после да я вържа на земята, но думите, които изрече, ме накараха да се откажа. Поне за момента.

— Значи вие сте тези, които драскат по лозунга „Равенството е живот“? — казах, сякаш на себе си. — И какво се казва в този „рапорт“ на нанороботите?

— Не си безсмъртен. Грешка — поправи се бързо, — тялото, което обитаваш, не може да бъде вечно.

Дали си въобразих, но усетих някаква ехидност в думите ѝ. Едва доловима, но все пак нотка на задоволство от нейна страна.

— Така ли? — озадачих се.

Макар вечният живот да не бе моето виждане за бъдещето ми, разкритието, което ми бе направила току-що, ме смути. Бях ли наистина уязвим от времето и някакви там подмолни процеси в тялото ми? Какво ли можех да кажа. Главата ѝ се бе надвесила над мен. Посивялата коса бе привързана на опашка, а на ревера ѝ бе прилепнал дълъг тънък косъм.

Отново погледнах отблизо лицето ѝ — жълта, набраздена и тънка кожа, под която прозираха преплетени кръвоносни съдове на пулсиращото бавно слепоочие. Провиснали и пълни от задържане на

течности торби под помътнелите уморени очи. Веждите ѝ почти се бяха стопили, за сметка на твърдите къси косми на видимата част под носа. Бръчките над горната устна, спускащи се вертикално надолу, разсичаха устните и дори плътен слой червило не би могло да ги скрие. През тихо хриптящата уста виждах изтрития долен ръб на пожълтелите ѝ резци. Тънкият ѝ нос — според снимката, която пазеше вкъщи, се бе превърнал в широк и плосък, завършващ с две почти кръгли черни дупки. Няколко от бенките по лицето и шията ѝ бяха започнали да се израждат в дебели тъмни образувания. Множество тъмни петна се губеха под горния ръб на престилката, някъде по пътя към отпусналия се бюст.

Сведох поглед към заголените почти до лактите ръце на жената. Можех да видя жилите под тънката кожа да потръпват нервно, движейки несъзнателно част от пръстите. Беше слаба. Искаше ѝ се да не е така, но това не зависеше от нея. Опитваше се да компенсира със силен дух, но със сигурност не се получаваше. Поне така изглеждаше пред мен. От нея ли трябваше да се страхувам? С тази лабилна духом, трошлива, болнава и несъвършена раса ли ще воювам? Човешката? Тя бе на изчезване от само себе си. От своите безразсъдни действия спрямо средата, която обитаваха, но по-важното — по волята на самия си Създател.

— Е, неприятно, нали? — изкара ме от коловоза на мислите ми тя.

— Неприятно — механично потвърдих.

Наистина, болезнено бе да научиш за уязвимост, след като си приел безсмъртие, но не знаех дали наистина е вярно. Може да блъфират, а може и да имат грешна информация, на което се надявах. Тези така наречени нанороботи... За хората е важно как интерпретират в доклада си наблюденията, които бяха провели вътре в мен, но по-важното беше какво са забелязали. А между реалните факти и откритите, интерпретирани и докладвани в рапорт, знаех, че понякога има огромна пропаст. Ако, да речем, не са събрани всички данни, ако дори има само няколко пропуска от наблюдението в мен, няма как да се извлече коректен извод. Част от фактите не биха могли да бъдат база за пълен анализ. Твърде вероятно бе нанороботите да бяха започнали обработката на данните от грешни или непълни изходни позиции. Искрено се надявах да е така. Вероятно бяха забелязали слабост, но не

бяха открили компенсаторния механизъм. Не можеше да няма компенсаторен механизъм, нали така бе и в рекламата на Компанията. Трябваше да има компенсаторен механизъм!

— На какво се усмихваш? — гласът ѝ прозвуча приятелски.

— Излиза, че ще имаме една и съща съдба, нали?

Тя кимна и се усмихна, показвайки ми облетите си със слюнка жълти зъбки. Лошият дъх, лъхнал ме оттам, подсказваше какво се случва с плътта на тялото ѝ. Тя се олюля за миг, но се подпря на рамото ми и запази равновесие. Беше отмаляла и аз ѝ помогнах с ръка, за да приседне до мен. Дишането ѝ бе станало още по-тежко и накъсано. Чувах тъжните стонове на дробовете ѝ, излизаци на повърхността из дълбините на гърдите. И сякаш с тях волята за живот напускаше натежалото тяло. Постепенно, но непрестанно и необратимо. Нямаше нужда да я удрям, за да се измъкна оттук.

Колко бе наивна! Но това бе характерно за цялата им раса. Тази раса, която постоянно ме отхвърляше през годините на моето ново аз. Тази раса, която завиждаше на тялото ми, преследваше ме за това и желаше да ме унищожи. Тази раса, която се чувстваше абсолютен господар на планетата и действаше като такъв, унищожавайки всичко, до което се докоснеше, в стремежа си да задоволи не само нуждите си, но което бе по-лошо — капризите си. Стотици години наред бе унищожавала флора, фауна, земни и водни недра, въздух и всичко, до което достигаше. И това нямаше да спре дотук.

Да, тази раса бе пълен и неоспорим господар на планетата Земя... но тя загиваше. Хората изразходваха ресурсите ѝ с над петдесет процента от допустимите нива. И това — година след година. Нямаше резервен план и човечеството бе неспособно да създаде такъв. Тяхното време — на хората, бе приключило в този момент — до появата на първия *матрикант*! Без никакво съмнение бе дошло време да отстъпят и да предадат щафетата на еволюцията. На по-развития и по-съвършен човешки вид. Пост-човешкия род.

Бяха си позволили да изземат и играят ролята на Създателя и сега трябваше да понесат последствията от това. Готови или не, рано или късно щяха да платят цената. Колкото по-рано, толкова по-добре за всички.

Мислите ми отново се съсредоточиха над плана ми за бягство. Пред мен имаше два варианта. Единият бе да зашеметя жената и да

хукна по коридора в неизвестната ми сграда, за да търся изход. Изглеждаше лесно. Това би било добър избор, но имаше твърде много неизвестни: най-малкото — не знаех колко членове на Агората в момента бяха тук. Не знаех колко изхода има самата сграда, да не говорим, че не знаех къде се намира тя. А дори да намерех изхода и той да не представлява трудност, за да изляза, къде щях да се озова? Дали с това нямаше да влоша положението си? Тази сграда дали не бе част от някакъв по-голям затворен комплекс? Или пък бе на място, откъдето не бих могъл да се измъкна, без да бъда забелязан? Дали не бяха ми пъхнали проследяващо устройство, или още по-лошо — имплантирали такива в мен с помощта на нанороботите? Твърде много неизвестни и като че ли твърде рисковано решение.

Другият възможен вариант бе да сграбча хазяйката за гушата и да я помъкна със себе си, за да ми служи едновременно и като водач, и като щит пред евентуалните членове на Агората. Щях лесно да прекърша крехкия врат на жената, ако бъда заплашен от някого. Бях разбрал, че тя има някаква ръководна роля в организацията и представляваше авторитет. Дали с натрупано знание, или нещо друго — засега оставаше тайна. Тялото ѝ не представляваше трудност, за да я повлека с мен.

Беше физически слаба, като всички от нейния вид на тази възраст. За миг дори си представих как пръстите ми се впиват в пожълтялата ѝ плът, която първо побелява, а после добива моравочервен цвят от неминуемия кръвоизлив на това място. Щях да отпускам от време на време дотолкова, колкото да си поеме дъх, но не достатъчно, за да си въобрази, че има сили да се съпротивлява.

Внезапно ме обзе пристъп на ярост — исках да набода дебелите игли в некротизиралите ѝ тънки вени, за да пусна вътре нанороботите. Това, което бяха причинили на мен. Те с усърдие щяха да изтърбушат тялото и всичко да свърши.

Трябваше обаче да овладеея чувствата си. Необходима ми беше жива и жизнена, за да имам шанс да изчезна. Като допълнителен голям бонус бе и това, че тя бе носител на информация, която бих могъл да измъкна от нея малко по-късно. Докато сме заедно, тя би била моята единствена застраховка пред Агората. Пред тази организация, която нямаше лице, но — вече бях разбрал, бе навсякъде.

— Не се чуди как да се измъкнеш — промълви хазяйката.

Сепнах се и излязох от унеса, в който бях изпаднал. Тя сякаш четеше мислите ми или беше много по-интелигентна, отколкото предполагах. В случая не бе важен само житейският опит — тя със сигурност притежаваше огромен такъв. Как бе успяла? С какво се издадох? Дали бях свивал юмруци, дали бях гледал гушата ѝ или затворената врата на помещението, оборудвано като лаборатория — вече беше без значение. Бях разкрит.

— Няма смисъл. Свободен си — продължи тя, след като видя колебанието ми.

— Но как? Защо? — изобщо не намирах логика в думите ѝ.

Фактите говореха, че за пореден път бях затворник. Бях опитно свинче за някакви техни изследвания, без да бъда питан за моето съгласие. А сега изведнъж... Не, наистина нямаше логика. Подозирах някаква игра, а тя несъмнено бе подла. Агората не можеше по такъв лесен начин да рискува разкриването на неин член. Освен ако... освен ако не бяха сигурни, че няма да го направя. И с право — нямаше начин да се свържа с властите, защото самият аз няхах легитимни документи.

— Ще си вземеш нещата от къщи и никога повече няма да се върнеш. Ще забравиш адреса, името ми и как изглеждам. Сигурна съм, че ще го направиш. Ти си добро момче.

Да, добро момче съм. Дори не подозираше всъщност колко.

Изведнъж сякаш огромен прозорец, закривал досега с капандурата си цялостната картина на света пред мен, с трясък се разтвори и аз видях всичко. Видях ръката за помощ, подадена ми свише в този отчаян момент от живота ми. Ето, че нещата сякаш започнаха да се нарежда от само себе си. Агората беше противник на така наречения елит, който и да е той, а аз припознавах Компанията като част от него.

Реших да хвърля открито картите на масата. Нямаше какво да губя, но можех да спечеля подкрепа. А общата борба има свойството да се превръща в синергия. Да надхвърля по сила резултата, отколкото, ако той би бил постигнат поотделно от страните.

— Разбрах, но преди да си тръгна, ще ти разкажа една история. Много тъжна и странна история, но въпреки това истинска. Моята истинска история.

Жената повдигна учудено редките си отънели вежди.

Започнах разказа си от самото начало. От времето, в което все още бях политика Антон. Човека Антон. Разказах за подхвърлената ни брошура, информираща ни за странния експеримент. За това как под влиянието на Стефан — моя съпартиец в малкото ни политическо движение, се бях съгласил да участвам в него. Как бях убит в гангстерска улична престрелка и за моите съмнения дали наистина бе случайно. За престоя ми в института на Компанията и бягствата ми оттам. За срещите ми с Божил и разговорите с него. Визията му за бъдещето, която не просто бе започнала да се сбъдва, а бе кошмарна реалност. За прекрасната Таня. За времето, прекарано с нея и за ужаса на безкрайното чувство на преследване. И най-важното — за нежеланието ми всичко това да се случи с мен. Пресъздадох с думи сцената с инцидента в дома ни в Египет, при който загина тялото на Таня, и разкрих всички мотиви за това, защо търся отмъщение.

Тя мълчаливо слушаше, без да показва каквато и да била емоция. От време на време поклащаше разбиращо глава. Бе търпелив слушател, така че доста спечели, защото неусетно започнах да разкривам повече подробности, отколкото планирах да издам пред нея. Е, може би малко преувеличих значението на някои факти, но хората, възприемащи се като жертва, бяха склонни да го правят, за да се увеличи ефектът от казаното. Имаше смисъл на внушение. Направих го и аз, въпреки че през цялото време осъзнавах това. Не бе нещо необичайно за човешката ми същност. Наистина бях жертва на нечия амбиция за технологичен скок, но този скок бе фалшив и импотентен, защото не се правеше с насоченост за добруването на човечеството. Тази амбиция бе насочена изцяло и само за печелене на пари — много пари, и исках това ясно да се разбере.

— В заключение ще кажа: в самата си същност трупането на капитал в свободния от намесата на държавата пазар влиза в противоречие на всякакво рамкиране! Правно, браншово, етично или каквото и да било друго. Печалбата в тази среда е самоцел на субекта и няма никакво отношение към обществения фундамент на държавата, най-малко пък към отделния индивид. Когато изчерпи възможностите за смучене на капитал-прим от тази среда, лесно се вдига и се мести в друга, по-благодатна. Това е глобализъм. И за да не се намесва държавата в този процес — така наречената либерализация, тя умишлено се поддържа на слабо равнище с ограничени функции. С

толкова разкъсани връзки и оставени без памет и без бъдеще. Защо без бъдеще? Защото обезсърчението на отделната личност да се образува, за да търси реализация, не позволява това. По някаква причина хората го допуснаха и това ще докара вашата раса до гибел.

— Нашата раса? — видях изумлението в очите ѝ, когато повтори думите ми.

Бях направил огромна грешка. Бях се самоопределил за нещо друго. Нима това бе вярно? Нима наистина го мислех? Заболя ме от глупостта, която бях извършил.

Тя поклати глава, въздъхна и подхвана:

— Казах ти. Въпрос на време е, за да започне сблъсък за надмощие. Остава някой от вас да си направи труда да структурира подобни мисли, да ги опише в някакъв си манифест и всички от твоя вид ще повярват на това. *Матрикантите* ще поискат управлението над света, за да го спасяват, защото се мислят за по-висша биологична форма от хората. Разбира се, ние няма да отстъпим и после ще започне лудницата, от която победители няма да има.

„Ще има!“, почти изкрещях, но устата ми остана безмълвна. Другото ми аз. Ужасих се от себе си. Може би в мен живееха две различни личности? Човешката — на Антон, и някаква друга — тъмна и могъща. Съвсем нова и непозната за човека. Неговият господар, издигнал железния си юмрук, явно бе готов да го стовари върху слабия, почти крехък човешки биологичен затвор. Имах подозрението, че дори да искам и да се опитвам, няма да мога да се преборя с тази личност. Искаше ми се да съм от нея. Олицетворявах се с нея.

След кратко мълчание хазайката продължи:

— Всичко това вече се е случвало в историята, но ти би следвало да го знаеш, нали? Едни хора повярвали, че светът трябва да се изчисти от ненужните, слабите етноси, които формирали слаби нации и организирали слаби държави. Е, и? Какво се е случило? Геноцид! А това е била най-технологичната нация в света по това време. Представи си каква военна мощ са държали в ръцете си. И ако нивото на технологиите по това време бе избързало само с няколко години, представи си само — едва няколко, то едва ли щяхме да живеем в сегашния свят. Не и по този начин, ако не сме от чистата раса. Исках да те пусна, но сега не знам дали трябва да го направя — дълбока

бръчка проряза крайчеца на устните ѝ и се спусна надолу, чак до долната челюст на жената.

— Какво излиза? — не се сдържах и креснах насреща ѝ. — — Дори и да виждате, че светът свършва, искате сами да си го унищожите, така ли? Няма да допуснете друг да се намеси. Типично за вас!

Вече не можех да прикривам страната, която бях избрал, каквото и да ми струваше това. Тя трябваше да се вразуми. Трябваше да отстъпи — доброволно, и да ми помогне в борбата с Божил и Компанията. В противен случай не знаех какво точно бих направил, но за нея нямаше да бъде добро. Нито за нея, нито за тези от нейния вид.

Тъмната и непозната страна на Аза ми бе взела окончателно превес над съзнанието, което движеше това силно и здраво тяло. Никога повече не биваше да допускам да бъде жертва на човешка дейност! Човешката дейност бе слаба, зависима от безброй хипотези и в крайна сметка — нерационална. Затова и човечеството се развиваше на хаотични тласъци, често затривайки стотици години тежък труд и постижения в науката с мудната си и недопускаща чужди мисли водеща клика. Редица революционни открития са чакали да бъдат признати, а други — завинаги отхвърлени, и всичко това — в резултат на човешкия инат, да не приема чужд разум. Дори не биха изслушали чужди доводи, ако противоречат на наличните разбирания за света. Нещо повече — човек си позволяваше да изгори друг, и то жив, на клада за такава дързост. Как изобщо се осмеляваше да си мисли, че е най-великото творение? Че е единственото отговорно такова?

Продължавах да мисля. Та аз бях вече друга класа! Превъзхождащата. Бъдещата.

Жената леко докосна ръката ми с тънките си студени пръсти, но после бързо ги дръпна. Като че ли се уплаши от това си действие. Някакъв инстинкт, който не разбихах. Дали не бе страх? Дали не се бе примирала с това, че пред нея стои новият човек?

Загледах се в ръцете ѝ и забелязах бледите ивици на нещо леко мазно може би, но чуждо върху кожата на жената. Сега вече се досетих какъв бе онзи мирис, който усещах в нейно присъствие. Съвсем доскоро бе носила латексови ръкавици, а те се мажеха отвътре с талк. Това по ръцете ѝ бе вероятният остатък от талка. Явно е бързала и не е имала време да ги измие, преди да влезе при мен.

Тя забеляза погледа ми.

— Наблюдателен си. Това вече го разбрахме — продума тихо, сякаш на себе си.

„Дяволска жена!“ Нямаше какво повече да крия. Вдигнах опакото на ръката си и го помирирах. Да, без съмнение разпознах острия мирис на латекс. Потърках петното върху кожата и то се размаза.

— Имаш ли деца? — отново подхвана тя.

— Не.

— Значи не знаеш какво е отговорност — заключи хазайката. — Не мислиш какво ще остане след теб.

Мълчах, но мислех: „Отговорността е грижа за общото — рекох си, — защо да не съм отговорен? Поколенията също са част от общото. Наследството е общо, следователно...“

— Това, че нямам деца, а и не бих могъл да имам — поне не на този етап от технологиите, не ме прави егоист. Твърде опростенческо е такова тълкуване, не мислиш ли?

Сега жената се забави с отговора. Гледах я настоятелно, а тя сякаш започна да изчервява бузи. Избягваше погледа ми и със сигурност изпитваше вътрешно противоречие. Прехапа устни. Ако признаеше, че матрикантите изпитват отговорност към обществото и не водят постъпките си единствено от егоистични подбуди, това би било силен мотив, за да преосмили позицията си относно антагонистичното противоборство между двете човешки разновидности. Умишлено избегнах в съзнанието си думата „раса“. Разбрах, че трябва да се пазя от това, но ми бе неимоверно трудно. Някъде там, вътре в мен, бе запален и бумтеше огън. Това бе огънят на междурасовите отношения и той не можеше да бъде потушен лесно. Заплашваше с времето да се превърне в изпепеляваща стихия. Тя би унищожила толерантността, проявявана от мен досега към хората, ако не успея да се противопоставя.

Виждах слабостта на човешката раса. Слабост на съзнанието, породено от слабост на обвивката. Това не можеше да бъде избегнато от тях по никакъв начин. Биологичеки заложената им конструкция бе уязвима и крехка. Какво имаше предвид хазайката, когато ми каза, че и моето тяло е подобно на техните — несъвършено и следователно не вечно? Дали не целеше тъкмо това — да отслаби психиката ми? Да

изравни нивата на увереност в съзнанията ни. Но не, съзнанието на *матриканта* винаги ще бъде по-висше, благодарение на по-висшата форма на биологичната обвивка. Не бях видял рапорта на нанороботите, но дори и да ми го бе показала, може да не бе пълен и да не бе отразил защитните механизми. Възможно бе дори да няма такова изследване и този рапорт да е пълна фалшификация. Всичко бе възможно.

Ето, че достигнах до най-логичния извод — беше ги страх от нас, *матрикантите*, и искаха на всяка цена да не го разберем. Ако обаче се получи, това би бил краят на човешката раса. За да разбере дали е вярно това, което тя каза за уязвимостта на телата ни, имаше само един начин. Трябваше да разговарям с Божил. Трябваше да отида в института на Компанията.

— Каза, че съм свободен, така ли? — скокнах на крака от кушетката.

Тя кимна. Очите ѝ бяха полузатворени, ъгълчетата на устните се спускаха почти вертикално и цялото ѝ лице сякаш се стичаше надолу. Изражението ѝ бе тъжно.

— А ти имаш ли деца? — не че се заядох, но не бях виждал у тях снимки с деца.

— Имам — отвърна лаконично. Лицето ѝ остана в същото нерадостно състояние.

— А би ли се погрижила за едно момиченце, което не познаваш? Пет, може би шестгодишно. Възможно е да няма живи родители... Не знам още.

— Ние сме хора, все пак — каза многозначително.

Приех отговора ѝ за положителен. Искаше ми се да е истина, всъщност бях сигурен, че е така. Състраданието бе дълбоко вкоренено чувство у хората, откакто бяха започнали да образуват социални групи. Първо семейство, после племе, община. Но тук някъде връзките започваха да се разкъсват, защото непознатите в една община ставаха твърде много. Дори наличието на роднини, приятели или просто познати не можеше да поправи нещата. Хората се отчуждаваха и симпатията и състраданието между тях станаха отживелица. Отделният индивид се бореше да оцелее, а в такъв случай антисоциалното поведение бе до някаква степен оправдано. На подрастващите отрано им бе внушавано, че животът е вечна борба, а в

борбата чувствата се вредни. Да не говорим за големите градове, където отделният човек нямаше лице — той беше част от масите.

— Каквото и да вършиш, то е от егоистични подбуди, не е ли така? — прекъсна мислите ми тя.

— Не знам, може би само така изглежда — опитах се да избягам от въпроса.

— Помисли ти какво можеш да дадеш на другите. Това всъщност е причината, за която живеем и ако и други също го правят, и колкото повече са те, то за всички ще бъде добре.

— Не така е устроен светът, обаче. Хайде — подадох ръка на жената, — води ме в квартирата! Изнасям се. Ще ми върнеш скенера, нали?

— Да вървим.

— Може ли само още един въпрос? А ако не желаш, не отговаряй — спрях се за миг.

— Давай!

— Защо трябваше да се разбие Мрежата по този начин? Тя е станала фактически неизползваема. Тази паралелна виртуална среда за мнозина бе действителен живот. За някои от тях тя беше всичко. Дори един твой съсед... — не довърших, защото тя не дочака това:

— Мрежата е вид медия, и то най-голямата от всички. Всяка медия може да се използва за манипулация. Оттук насетне можеш и сам да си отговориш.

— Аха, ясно. Да вървим — подканих я отново.

Бях изведен през някакъв малък, вероятно заден вход на сградата, така че не можех да разпозная квартала и улицата. След като преминахме през няколко свързани един с друг двора на стари къщи, излязохме на открито място, където ни чакаше автомобил с включен двигател. Шофьорът не продума, само кимна на жената до мен и щом се настанихме на седалките, потегли в неизвестна посока.

Не се движихме дълго, което означаваше, че през цялото време сме били в рамките на града. Докато пътувахме към квартирата, успях да различа контурите на старата Централна железопътна гара на София. Върху часовника беше останала само малката стрелка, така че нямах ориентир за времето, но вече бе започнало да се смрачава. Тълпите по улиците оредяваха и скоро на ход щяха да се появят демоните на нощта — неизброимият и опасен ъндърграунд на София.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

МИСИЯТА

30.

Движех се из гъмжащите от народ улици на София, праметнал кожената чанта през рамо. Жената беше удържала на думата си и ми бе върнала скенера. Не ме беше страх нито от Компанията, нито от Божил. Дори не носех противопоуховата си маска и ми беше странно. Усещането бе, сякаш ходя гол по улиците. Струваше ми се, че всеки срещнат се заглежда в лицето ми. Аз отвърщах дръзко на погледа и повечето от тях смутено извърщаха очи. Слабаци!

Над Централна поща се вееше същият огорчен слоган „Равенството е живот“. Никой не беше задраскал думата „живот“. Равни ли бяхме наистина? Тези слаби, уязвими телом и смъртни, но хитри, дори подли същества. Тези, които вероятно бяха започнали вече, макар и неявно да се организират и планират нашето унищожение. А ако все още не бяха стартирали процеса, Агората щеше да се погрижи за това. Бяха ли в състояние хората да нанесат първия удар? Удар, който би гарантирал по-висок процент успеваемост. Все още имаха късмет, че *матрикантите* не осъзнаваха превъзходството си... все още.

Вмъкнах се в първата изпредила ми се телефонна кабина. Извадих брошурка от реклама на Компанията и набрах номера.

— Вашето бъдеще е с нас, добър ден! — гласът на операторката ми се стори познат.

— Предайте на Божил Герасимов, че Антон го търси. Ще се обадя отново след един час. Дочуване — затворих слушалката, преди изненаданото момиче да може да отвърне каквото и да е.

Поразходих се спокойно из района. Знаех, че наоколо дебнат агентите от Лицензионна полиция, но самият аз търсех контакт с Компанията, така че дори не си правех труда да ги търся с поглед, за да ги избягвам.

На площад „Славейков“ — някога своеобразен книжовен център, сега бяха разпънали палатките си неизвестни пришълци. По средата, на своеобразен площад на бивака им и в очертанията на някогашния фонтан, бяха скупчини остатъците от наскоро горяло огнище. Над

него, на Х-образна дървена, грубо скована структура, вързан с верига висеше метален казан. Стените му бяха опушени до степен, да изглежда изцяло черен. Бяха вързали слабовата сива кранта за един от стълбовете за улично осветление. Конят бе осрал всичко около себе си и целият площад миришеше на конски фъшкии. С какво хранеха нещастното добиче, за мен остана загадка. Някъде наблизо би следвало да има и каруца, но не я видях. От същия стълб за осветление излизаше дебел черен кабел и изчезваше нейде из недрата на палатките. Предположих, че оттам дърпат електрически ток.

Хлапетата на пришълците се гонеха с гневни крясъци измежду краката на минувачите. Явно не можеха да разделят нещо, защото си го подхвърляха едно на друго, но от мястото, на което се намирах в момента, не виждах какво е то. Предположих, че е някаква плячка. Всички бяха боси, но явно не се притесняваха от това. Смело скачаха върху десетките отпадъци, търкалящи се по земята. Кожите на стъпалата им трябва да са загубели до степен, да не усещат болка от одраскванията. Вероятно на това бих могъл да кажа адаптивна еволюция на организма. Притежаваха я всички животни, но и човекът не правеше изключение. Със сигурност имаше още накъде да се развива, или пък напротив? Дали организмът не бе започнал да се завръща назад, в етапите от своето развитие? Общите ни предци също са имали груба и дебела кожа на ходилата си, преди някой умник да навие сурова кожа върху тях и да я превърже около глезените си.

Беше изминало около час, откакто се обадох по телефона в Компанията, затова се завърнах в Централна поща. Наоколо имаше много хора, но аз, без да се притеснявам или крия лицето си, влязох. Бързо намерих свободна кабина и набрах номера. Вече го бях запомнил наизуст.

— Вашето бъдеще е с нас, добър ден! — отсреща вдигнаха почти веднага. Беше същата операторка отпреди час.

— Обажда се Антон — започнах направо, без никакви обяснения. Пред нея не бе и нужно да го правя.

— А, вие!? Момент... — в слушалката зазвуча за миг класическата мелодийка, но почти веднага бях прехвърлен на друга, вероятно вътрешна телефонна линия. Бях очаквали обаждането ми.

— Антон? — гласът на Божил бе спокоен.

— Да, аз съм — потвърдих.

Мъжът отгатък мълчеше. Инициативата бе изцяло в мен, затова не чаках покана.

— Искам женски *матрикант*. След това ще изчезна и никога, по никакъв повод няма да чуеш за мен. Историята свършва дотук — изложих набързо исканията си. Това, което предлагам в замяна, не бе много, но за него може би щеше да бъде достатъчно.

Той се засмя и за миг си представих щастливото му лице. Бях му се набутал сам, без да искам никаква гаранция от него, че ще ме пусне да си замина. Засега бях оцелявал единствено защото навремето безпогрешно бях определил основната опасност, която застрашаваше свободата, здравето и дори живота ми, а това беше именно човекът, с който разговарях.

— Не искаш гаранция? — сякаш отгатна мислите ми Божил. — Обикновено не правиш така. Какво си намислил този път?

— Намислил? Ха-ха-ха — театрално и пресилено се засмях в слушалката.

Сигурно бе усетил фалша в гласа ми. Мигновено съжалих за това.

— Казах ти — трябва ми тяло на *матрикант*. Женско, при това с регистриран лицензен чип. За сметка на спокойствието ти. Смятам, че не е твърде голяма цена. Не мислиш ли? Не само за теб, но и за цялата ви индустрия.

Той мълчеше, разсъждаваше над думите ми. Това не му отне много време.

— Добре — отвърна, — ще го обсъдим, но смятам, че ще се договорим.

— Утре ще звънна пак — казах, преди да промени мнението си или да иска нещо друго от мен. Казаното засега ме устройваше. Затворих слушалката.

На връщане минах покрай импровизирания палатков лагер на площад „Славейков“. Децата бяха изчезнали нанякъде. Макар да беше пълно с граждани, стори ми се пусто и тихо. Конят също липсваше, но миризмата на конски фъшкии бе останала.

Запътих се към работния район на ченгето. Знаех отлично къде е той и бе достатъчно близо.

31.

В централната част на града със сигурност гъмжеше от скрити опасности за мен. Агенти на Лицензионна полиция, нелегални членове на Агората, съгледвачи на ченгето или просто отчаяни бандюги. На всичкото отгоре бе бъкано от камери за наблюдение, разположени на всевъзможни места. Някои от тях дори бяха прикрити, така че със сигурност не можех да ги избегна по простата причина, че не знаех къде са.

Сега обаче бих желал да попадна в полезрението на съгледвачите на ченгето, защото бях твърдо решен да се срещна с него. Не ми отне много време. Когато човек не се крие, има голяма вероятност на свой ред да бъде открит. Видях го — но с видима и странна за мен промяна в него. Лицето му беше подуто и зачервено на върха на бузите. В крайчеца на очите се бяха загнездили засъхнали жълти гурели, а под тях бяха избили моравосини сенки. Беше брадясал, недоспал и с много уморен вид. Подаде ми здравата си десница и ме придърпа към себе си в сянката на гранитната колона на вход от стара кооперация.

— Къде си се запътил така? В този район нямаш работа. Поне прикрий лицето си!

— Търсех те — отговорих направо.

— Така ли? — погледна през рамото ми към тълпата на улицата и после върна погледа си към мен. — Ето ме. И без рисунки можеш да ме намериш.

Не бях го открил аз, а той мен, но не исках да се заяждам. Не бе време за това.

— Вземи това листче и го дай на Ани — пъхнах в огромната му лапа сгънатата на четири хартийка.

— Какво е това? — понечи да я разгъне.

— Недей! — хванах ръката му. — Не я отваряй тук! Дай я на дъщеря си. Ако нещо се случи с теб, да разгъне листчето и да отиде при жената, чийто адрес е написан там. Казва се Светла и със сигурност ще се погрижи добре за Ани. Бъди спокоен!

Някакви хора се скараха близо до нас и двамата трепнахме, като тревожно се заоглеждахме. Той беше притеснен и това личеше. Явно се криеше от нещо, но не сподели. От дългото време, прекарано в бягство, и развитата ми впоследствие мания за преследване бях наясно с това състояние и го разпознавах безпогрешно. Разбирах и притесненията му относно Ани. Тя не би оцеляла в този свят без закрила. Не бе подготвена за това.

Караците се мъже млъкнаха или се отдалечиха от мястото, на което се бяхме прикрили, и отново настъпи онзи силен, но монотонен шум, тъй характерен за натоварените часове в големия град. В него имаше едновременно и всичко, и нищо. И радост, и тъга, и глас, и мълчание. И хора, и не-хора.

— Какво се е случило с теб? — подхванах, щом погледите ни се срещнаха отново.

— Не ти трябва да знаеш — отвърна лаконично, но имаше студенина в гласа му. Реших да не настоявам повече, а и знаех, че няма смисъл. Изглеждаше категоричен. Наистина не ми трябваше нова неприятност на фона на всички мои приключения.

— Ани добре ли е?

Той кимна и малко от малко лицето му постепенно започна да се прояснява. Бях уцелил лекарството, което би подобрило състоянието му.

— Тя е прекрасна малка принцеса — продължих да го лекувам.

— Единственият лъч светлина в иначе скапания ми живот — съгласи се бързо с мен.

— Щастливец си ти, да знаеш.

— Знам — отвърна вече в почти добро настроение.

— Сигурно затова си отговорен човек — заключих сякаш за себе си.

— Да, но защо реши така?

— Мислиш за бъдещето на Ани, затова. Една жена ми го каза и според мен е вярно.

Той се замисли за миг, почесвайки с показалец ушната си мида. Оттам се откъсна парче изгоряла кожичка и полепна на рамото му. Беше тънка и почти прозрачна, но на дрехата му изглеждаше като снежинка. До нея кацна още една.

— Права е, ама хайде стига философии. Тук не си в безопасност. Изчезвай!

— Изчезвам, а ти ѝ предай листчето, разбра ли? — заръчах му на тръгване.

— А ти сложи маската на лицето си! — не ми остана дължен той.

Запътих се към най-близкия хотел, който бях видял. Нямах от какво повече да се страхувам. Или почти от нищо. Щях да наема стая, за да преспя, а на сутринта щях да пътувам за село Кладница. Там ме очакваше, завързано за въже на стар пресъхнал кладенец, малко метално куфарче.

32.

На следващия ден първата ми работа беше да се обадя по телефона в Компанията. Излязох от хотела и скоро открих телефонна кабина. Тя нямаше здрави стъкла и наоколо беше шумно, но можех, затиснал с ръка едното си ухо и сложил слушалката на другото, да чувам.

Божил ме очакваше и на момента бях свързан с него, без никакви пояснения и въпроси.

— Съгласни сме. Ще ти предоставим женски *матрикант*. Млад индивид, със сигурност ще ти хареса. Регистриран и с редовен десетгодишен лиценз. По-нататък ще се оправяте, както знаете. Сигурен съм, че можеш това.

— Ако не удържиш на думата си и се случи нещо с мен, други ще те намерят! — блъфирах.

— Да, знам — потвърди.

Подозирах, че бе разкрил опита ми за лъжа, но бе приел правилата на играта, която отдавна съществуваше помежду ни. Този път ми беше все едно дали е така.

— Ти само донеси транслатора, всичко друго е уредено. Адреса го знаеш, ще те чакам. Просто звъни пак на идване, за да те посрещнем. После изчезвате и край на всичко. За теб и за мен — многозначително допълни, преди да изключи линията.

Надявах се, че е човек на думата, макар че сега това се считаше за отживелица.

33.

Планът, който следвах, включваше да отида до тайното скривалище, където бях оставил транслатора с копие на мозъчната матрица на Таня, и да го взема с мен. Това бе нейната идентичност, затворена и готова за прехвърляне в тялото на *матрикант*.

Пътуването ми до село Кладница не бе проблем. Отидох на площад „Руски паметник“ и намерих същия шофьор, на когото бяха счупили задния прозорец на маршрутката при засадата в квартал Княжево. Днес беше петък и както бе казал миналия път, това беше един от дните, в които пътува до селото и обратно. Шофьорът, изглежда, също ме бе запомнил и ми се зарадва, сякаш бях стар клиент. Използвах благоразположението му и дори си уговорих с него да ме върне за половин цена.

Беше любопитен, но измина доста време, преди да се осмели да попита причината, поради която в един и същи ден пътувах и след това се връщах от близкото село до София.

Започна издалеко:

— С какво се занимаваш, бе, момче?

— Историк съм, ама нямам работа и се занимавам с разни неща. Поправям това-онова. Тук-там. Удава ми се.

— Историк, а? Брей, пък аз до четвърти клас изкарах в даскалото и таман да почна с историята, се отказах. За какво да си губя времето там? Да не би като се изуча, да прокопсам? И на моите — двамата калпазани вкъщи, им казах — или даскало, или работа. Само си губят времето. А ти по каква работа се шматкаш по тия места, а?

— Забравих си инструментите миналия път — потупах куфарчето, подрусващо се на празната седалка до мен.

Той ме погледна невярващо и се наложи бързо да се поправа.

— Всъщност, не си ги забравих, ама трябваше да се изнасям набързо от къщата онзи път. Нали се сецаш? — смигнах му съучастнически. — Млада жена... с ревнив съпруг и любопитни съседи. Абе, какво да ти разправам, братче. Отървах боя.

Бях лаконичен и оставих всичко друго на неговото въображение. Това вече му хареса и човекът се ухили, извърнал цялото си зачервено и влажно лице към мен. За миг се уплаших, че ще излезем от очертанятия на пътя, но той явно знаеше наизуст всяка дупка и всеки завой. Натискаше педалите и продължаваше да върти смело волана. Огромният му корем, показал долната си част изпод блузата, се друсаше ритмично в такт с някаква веселяшка песен за жени и вино.

— И как е? Струваше ли си тръпката, а? Кажи, де! — заразпитва, без да се притеснява от останалите няколко пътници.

— Уха-а. Яко беше, казвам ти — опитах се да вляза в неговия стил на изказ и мислене. Хората от неговата класа обичаха това. В очите му вече се бях превърнал в герой.

— Ех, само да бях по-млад аз. Само да бях — закани се неясно някому. — Как само щях... Булки, а? И ревнивци, а?

Не довърши, но подтекстът ми стана ясен.

— Ще ги... Мамка му! Един път се живее!

Колко малко му трябваше на човек, за да бъде провокиран! Колкото по-непосредствен беше човекът, толкова ефектът бе по-голям. Можех да го манипулирам и да го насочвам накъдето си пожелаю.

След това се замислих за нещо друго. Започнах да се разколебавам за решенията, които бях взел. Този мъж изсипа поредната си закана просто ей така — както бе направил миналия път, когато съжали, че няма скенер за *матриканти*. И ако, не дай Боже, беше разбрал, че съм такъв — тогава какво следваше? Искаше му се да действа и със сигурност не бяха само празни приказки. Видях как светкавично бе извадил металния прът при атаката в Княжево. И сега можех да го видя, търкалящ се в краката му, увит в омазнен парцал. Агресията бе вкоренена сякаш генетично в човешкия род и чакаше и най-малкия, дори незначителен повод, за да избухне. И не бе само агресията, а онова, което правеше трудно, почти невъзможно съжителството на различните по мироглед индивиди. Сетих се и за алчния търговец на чипа, който се опитваше да направи удар, изнудвайки тези единици като мен — *матриканти*. Да се печели от нещастията на друг, каквото бе в моя случай, бе обичайната практика, движена от алчните човешки души.

Този едър и първичен в помислите си екземпляр бе типичен представител на ставащата все по-голяма част от расата на хомо

сапиенс. Това ли бе расата, която претендираше да продължи своя диктат над майката Земя? Това ли бяха хората, призвани да запазят и предадат на поколенията своя ген? И най-накрая — техните наследници щяха ли да бъдат по-възпитани едни към други, за да намерят общ език? По-учени, за да превъзмогнат трудностите и изпитанията, на които бяха подложени вследствие нехайството на своите предци? Щяха ли да бъдат по-загрижени за това, което все още не бе унищожено, за да могат да го опазят? Съмнявах се. Не ми се искаше да си го мисля, но дълбоко се съмнявах.

34.

Облегнат с длани върху порцелановата мивка в хотелската баня, съзерцавах отражението си в току-що избърсаното от влага огледало.

„Защо съм тук?“

Спомних си деня, в който видях настоящата си биологична обвивка за първи път — бях още в старата си квартира и бях младия и енергичен Антон. Съвършеното човешко тяло. Тази свежа и непомръкваща с годините кожа, с отворени от водните пари дишащи пори. Бистрите, снежнобели очни ябълки около сините очи. Здравите обли рамена, даващи начало на мускулести, но не прекалено издути ръце. Равномерно повдигащите се плоски гърди, украсени с къси черни косъмчета. Там някъде, под тях тупти като машинка на постоянно навит механичен часовник и моето ново сърце. В този момент бях спокоен и затова не можех да усетя ритъма му, но знаех — ще ми служи добре толкова, колкото аз пожелах това. Никаква следа от промени. Поне не видими. Биологичната ми възраст беше четиредесет и три години, последните десет от тях — затворени в тялото на *матрикант*. Със сигурност в човешкото тяло на тази възраст би трябвало да има такива. Никави бръчки, посивели косми, бодехи от вътрешните органи, затруднение в движението от износени стави или каквото и да е нормално за тази възраст неразположение. Дори зрението и слухът ми си оставаха на едно постоянно и високо ниво. Прелест! Мечта!

„Какво все пак промени в мен тази външна биологична обвивка? Нима вече бе променила съзнанието ми и следователно предопределяше действията ми?“

Пуснах водата, сложих тапата на канала и изчаках да се напълни почти до горе. Бръкнах с шепа, извадих ги и напписах очите си. Водата се стече по лицето ми и закапа по гърдите. Наведох се и още два пъти измих очите си. После изправих глава и през стичащите се капки по клепачите се загледах в огледалото. Отначало не виждах нищо, после се появи размазан образ, който постепенно придоби ясни очертания. Отсреща сякаш ме наблюдаваше друг човек. Бях пак аз —

но някак пречистен. Загладих назад полепналия черен кичур коса и отново открих широкото си бяло чело. „*Не*“ — помислих си. Човек с такова излъчване не можеше да бъде лош в помислите си. Човек с такова излъчване не може да бъде лош и в действията си.

„*Каква е моята мисия?*“

Закачих обратно на врата си връвчицата с ключето от куфарчето с транслатора.

Обърнах се и излязох от банята. Доближих до тясното легло. Върху него лежеше захвърлен непрозрачен плик. Разтворих го и извадих оттам бялата риза, която купих вчера от магазинчето, близо до хотела. Навлякох я и я закопчах плътно до горе. Тя полепна на някои влажни места по кожата и посивя. Неогладените ѝ ръбове очертаха голями плочки и заприличах на голяма шахматна дъска.

35.

Когато отивах към института на Компанията, бях уверен и съвършено спокоен. За последно бях крачил по тази улица преди десет години. Тя беше все същата, но когато доближих сградата, отбелязах, че тя се бе променила. Беше някак си „пораснала“, или поне ми изглеждаше отвън. Придобила внушителен вид с новите си размери по височина, със сигурност имаше не само външни промени.

Закапах едри капки дъжд и инстинктивно вдигнах поглед. Там, на неголяма височина, точно над мен бе надвиснал въздушният кит. Тъмната му и мокра повърхност лъщеше като осеяна с люспи на влечуго кожа. По навик бързо сведох поглед и не успях да видя има ли човешки глави в увисналия под него кош. Забързах ход към целта.

Когато се появих на входа на института, с куфарчето в ръка, там вече ме очакваха. Явно отдалеч ме бяха забелязали — видях едър мъж да се показва от вратата, а после влезе вътре и я остави отворена. С първите ми крачки във фоайето той затвори вратата зад гърба ми и бързо застана до рамото ми.

— Да вървим — подкани ме той, без да се представя.

— Аха — съгласих се, — накъде?

Въпреки че имах дълги престои тук, не можех да се ориентирам. Наистина промените, които бяха настъпили тук, бяха забележителни.

— Оттук. Следвай ме!

Преминахме покрай кръгла рецепция, облицована от бял камък, зад която с неприкрито любопитство ни наблюдаваше млада служителка. Реших, че това бе операторката, която отговаряше по телефона. Стигнахме асансьорна врата и мъжът натисна бутона за повикване. На дисплея светеше цифрата четири, така че се налагаше да почакаме слизането на кабината. Не смеех да гледам човека до мен, а куфарчето преместих в другата си ръка, далеч от него. Сега тялото ми беше преграда между тях. Той не се бе и опитал да ми го отнеме, но аз стисках здраво. Просто така — за всеки случай.

— Ти си легенда сред нас — продума изненадващо мъжът. Беше снишил гласа си така, че едва долових думите му. Обърнах се към него,

но той продължи да гледа право пред себе си. Бързо извърнах глава напред, така че ако някой ни наблюдаваше в този момент, да не заподозре, че разговаряме.

— Единственият останал независим — продължи той. — Те ще те унищожат. Няма да те оставят. Докато те има, ще имаш и последователи. Аз и моите другари обаче няма да позволим да изчезнеш, да знаеш.

— Кой вие?

В този момент кабината спря и вратата автоматично се отвори. Влязох, а той ме последва. Натисна бутона за етаж четири и вратата се затвори, като скри любопитно следящото ни лице на служителката от рецепцията.

— *Матриканти* — отговори на въпроса ми той.

Видя изумлението ми и продължи:

— Спокойно — тук няма микрофони. Събираме се всяка събота сутрин... Мястото е старата минерална баня на Овча купел. Сигурно я знаеш.

— И защо банята?

— Ами, знаеш ли... Някой от нас каза, че има нещо в тези места. Някои от древните държави, издигнали се до размерите на империи, са имали такива традиции. В баните им, с блестящи от чистота влажни тела и избистрени от парите съзнания, първенците им решавали важни държавнически дела. Било един вид място за особен вид социално общуване. Наистина е така — завърши обяснението си той.

— Аха — кимнах, — и подходящи места за планиране на комплоти.

Той сбърчи чело.

— На следващата сбирка ще им разкажеш за моето идване тук, нали? Обещавах? — сякаш го заклех.

— Обещавам — изглеждаше объркан.

Асансьорът бе спрял и вратата откри пред нас къс, но широк коридор. В края му, в рамката на отворена метална врата разпознах фигурата на Божил. Той се усмихна и махна дружески към мен.

— А сега изчезни отук. Възможно най-бързо, разбра ли? — изръмжах аз.

— Разбрах — обърна ми обидено гръб.

Правех го за негово добро, но той не разбираше причината. За съжаление нямах време за обяснения. Едно разкритие обаче беше страхотната новина за мен — бях се превърнал в легенда. Свободолюбието ми, упоритостта и жаждата за живот ме бяха издигнали на пиедестал из останалата *матрикантска* общност. Разбира се, за тези, които бяха посветени в тайната. Бях се превърнал в нещо като символ, а този символ би бил последван от останалите във всяко едно негово начинание. Дори във война.

Усмихнах се на Божил и тръгнах към него. Погледът му се сведе и се спря върху куфарчето в ръцете ми.

— Най-после — подхвана той. — Не си забравил откъде започна всичко. Бих казал, че се върна в „родната си къща“, но знам как ще реагираш, затова си го спестявам.

— Вече го каза! — сопнах му се.

— Казах, че няма да го кажа — не се предаваше той в този лек спор. Опитваше се да наложи психологично предимство. За негово съжаление не беше успял да се справи. Инстинктивно прекара пръст върху едната, а после върху другата си вежда.

Въведе ме в огромна, добре осветена от луминесцентни тела зала, без прозорци. От двете ѝ страни бяха подредени в редици метални кушетки. Върху тях, покрити до раменете, неподвижно лежаха телата на голи хора. Мъже и жени. Лицата им бяха почти толкова бели, колкото чаршафите, с които бяха завити. Босите им крака бяха необичайно за неподвижно тяло изправени нагоре. На палците, завързани с канап, висяха малки етикети. Мястото приличаше на морга, но знаех, че това не бяха хора. Пред мен бяха подготвени за транслиране на човешки идентичности тела на *матриканти*.

— Както ти обещах, Антоне, това е моята част от уговорката — махна с ръка към едната редица. — Виждам, че носиш *транслатора*, така че избирай си красавица. Има достатъчно.

Внимателно положих куфарчето върху метална маса пред изпитателния поглед на Божил. Той не изпускаше нито едно мое движение. Бръкнах в пазвата си, за да извадя ключето, висящо на врата ми. Точно до него напипах металното кръстче, закачено на тънка верижка, но него оставих на мястото му.

— Знаеш ли защо при наличието на толкова много открити екзопланети все още човечеството няма контакт с извънземни раси? —

вдигнах поглед, за да срещна очите му.

— Кажи, щом знаеш — отвърна на погледа ми, а гласът му леко потрепери.

— Защото преди да успеят да излязат от собствената си звездна система, се самоунищожават, затова. Защото при изключително висок темп на развитие на науката, технологиите и техниката, съзнанието на разумните биологични единици изостава драстично. Казано с прости думи — не са готови и се получава страхотен дисбаланс.

Може би Божил не разбра мисълта ми или просто не бе заинтересован да коментира, но аз продължих:

— Вероятно не знаеш за експериментите на двама военни инструктори — Емилиян Шулц и Хенрих Вернер, а би трябвало. Било е отдавна, а и документи сигурно трудно ще се открият, защото вероятно е било нещо секретно. Сега още повече е невъзможно, след като Мрежата не функционира. При техния експеримент се е получил същият непреодолим дисбаланс и операцията, която подготвяли е била провалена.

Божил сбърчи добре сресаните си вежди и се замисли. После погледна към мен и в тъмните му очи проблесна искра. Нещо във формулировката ми за липсата на контакт с напреднали цивилизации го бе впечатлило. А може би имената на Шулц и Вернер не бяха непознати за него? Дали наистина не бе запознат с тяхните опити и операция „Пан“? Не знаех, но виждах, че в него има някакво вътрешно напрежение. Напрежение, което едва ли бе породено само от моите думи, но със сигурност бе здраво разтърсен. Въпреки това напълно осъзнавах факта, че едва ли би направил нещо различно от това, което правеха досега. Беше твърде късно.

Извадих ключето над яката на бялата си риза и после го издърпах над главата си, за да го сваля. Вече бе в ръката ми, но беше толкова малко, че остана почти скрито. Кожената връвчица остана да виси изпод дланта ми. Погалих повърхността на куфарчето. Пръстите ми едва усещаха тънките ръбове на залепения хартиен надпис „Инструменти“.

Изправих глава и погледнах към Божил. Очите му бяха широко отворени, втренчени в лицето ми. Аз отвърнах на погледа му. Не знаех дали разпозна силата на звяра в мен. Звяр, който те сами бяха създали в стремежа си не за надмощие над природата, а за печалба. За трупане

на капитал. Това обаче вече нямаше значение. Расова война между хора и *матриканти* не бива да има. Поне засега. Единственото, на което се надявах в този момент, бе примерът ми наистина да достигне до когото трябва. Някой трябваше да разбере посланието, което изпращах. Там, под влажните сводове в старата баня на Овча купел.

В този момент бях спокоен и вдишвах на дълбоки порции. Насладих се на свежестта на озонатора, монтиран в помещението. Беше с дъх на пролет или поне такава асоциация извика в съзнанието ми. Протегнах ръка към гърдите на Божил. Той също вдигна своята. Пръстите ни се докоснаха във въздуха и усетих студенината на връхчетата му.

„Помисли ти какво можеш да дадеш на другите“, беше казала хазайката.

С другата си ръка бавно повдигнах вече отключения капак на куфарчето. Отвътре към лицето ми изхвърча огненият език на възпламенения тротил, който сам бях подготвил, и в миг всичко се разхвърча на съставните си части.

Най-после бях свободен.

Издание:

Матрикант — книга втора

Българска

Електронна книга

Първо издание

© Александър Боянов Белтов, автор, 2014

© Виктория Каралийчева, редактор, 2014

© Виктория Каралийчева, коректор, 2014

© Николай Генчев, художник, 2014

Интернет сайт: <http://matricant.wordpress.com>

CC BY-NC-ND 2.5 BG, <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/bg/>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.